

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/35 • 11 Eylül 2009 • 1 TL

**İstanbul sel altında: Onlarca ölü ve kayıp!..
Düzen belediyeciliğinin çöküşü!..**

**Servis yerine yük aracı 7 kadın işçinin
hayatına mal oldu!..**

**Katleden sel değil
kapitalizmdir!**

İÇİNDEKİLER

Çözumsuzlük batağındaki sermaye düzeninin çok yönlü iflas tablosu	3
Sol içi zorbalıkla bir yere varılamaz! . 4-5	
Kürt hareketini saldırganlaştıran nedir? - H. Eylül	6
“Kırmızı çizgi”li Kürt açılımı ve devrimci çıkış yolu.	7
“Kürt açılımı” eşliğinde tırmanan saldırılar.	8
Katleden sel değil kapitalizmdir!	9
Düzenin yarattığı felaketin tablosu	10
Kentler kapitalist yıkımın, sömürünün ve sefaletin aynasıdır!	11
Entes direnişinden.	12
Türkiye eğitimde sınıfta kaldı!	13
İşçi ve emekçi hareketinden.	14-15
Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu-1	16-17
Halkalı kağıt grevi üzerine.	18-19
Etkinliklerden.	20
Bıraktığınız mirası yarınlara taşıyacağız!	21-22
Güler Zere ve hasta tutsaklar için eylemlerden.	23
Obama yönetimi “barış süreci”ni canlandırmaya çalışıyor.	24
ABD savaş makinesi Afganistan fiyaskosunu itiraf etti!	25
Almanya’da seçimler.	26
ABD emperyalizmi Chavez karşıtı tetikçilerini sokaklara saldı.	27
6-7 Eylül olayları... Kontr-gerillanın kirli savaş tarihinden karanlık bir sayfa!	28
Diyarbakır zindanı üzerine yapılan tartışmalar hakkında birkaç söz - M. Can Yüce.	29
ESP'ye yönelik devlet terörü protesto edildi.	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Ekonomik krizle dibe vuran kapitalizm hala da bu dip noktadan kurtulabilmiş değil. Fakat krizinin faturasını ödeyenler işçi ve emekçiler oldu. Kapitalistler, kitlesel işçi kıyımları, ücretlerin ve sosyal kazanımların gaspı gibi saldırılarla bunu yaptılar. Hükümetler ise emekçi halkı soyup soğana çevirirken elde ettikleri kaynakları kapitalistlere aktardılar. Tüm bunların sonucu olarak işçi ve emekçiler tam bir sosyal yıkımla yüzyüze kaldılar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, her ne kadar bazı mevzi direnişlerle karşı koymaya çalışsalar da bir bütün olarak sermaye karşısında tutunamadılar. Bu nedenle sermaye, işçi sınıfı ve emekçileri, çalışma ve yaşam koşulları planında geriye sürükledi. Dahası bugün bu geri noktayı normalleştiriyor. Geçici bir önlem olarak hayata geçirildiği iddia edilen işçi ücretlerinin düşürülmesi ve hak gasplarını kalıcılaştırıp olağanlaştırıyor. Böylelikle bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçiler haklar bakımından geri bir noktaya atılıyor.

Bu, her mevzi direnişin kaderinin sınıf ve emekçi hareketinin geleceği ile olan bağlantısını gösteriyor. Aynı zamanda ise birleşik mücadele ihtiyacının altını çiziyor. Sermayenin saldırı cephesine karşı emeğin mücadele cephesinin yaratılmasının acil önemini gösteriyor. İşte bu, bugünün en önemli ve başta gelen devrimci görevlerinden biridir. Hatta diğer birçok siyasal sorunun çözümünün anahtarı buradadır. Bu, işçi sınıfının ve emekçilerin birleşik bir mücadele ekseninde birleştirilmesi ve politik mücadele sahasına taşınması anlamına geliyor.

Bu yolda önümüzdeki engelleri aşmanın olanakları da var. Sorunun çözümüne önemli katkılar sunacak olanaklardan biri de önümüzdeki ay başında (1-7 Ekim tarihleri arasında) İstanbul’da toplanacak olan İMF-DB Zirvesi’dir. Emperyalistlerin tetikçileri olan bu örgütlerin buluşacağı bu zirvede işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı planlarının oluşturulacağından kuşku yoktur. İşte haydutların İstanbul’daki bu buluşması, işçi ve emekçilerin öfkesinin akıtılacağı bir hedef durumundadır. Krizin ağır faturasını ödeyen, işten atılan, geleceği karartılan, açlığa mahkum edilen işçi ve emekçiler için haydutların buluşması bir hesap

sorma zemini olacaktır/olmalıdır.

İMF-DB haydutlarının buluşmasını işçi ve emekçilerin öfkesini buluşturmanın bir fırsatı olarak görmeliyiz. Hazırlıklarımızı buna göre yapmalıyız. Bugün öfkenin akacağı birleşik mücadele zeminleri de oluşturulmuştur. “İMF-DB Karşıtı Birlik” bu amaçla kuruldu. Birlik, haydutlar zirvesini engellemek hedefiyle mücadele barikatlarını oluşturmaya çalışıyor ve tüm işçi ve emekçileri bu barikatlarda toplanmaya çağırıyor.

Sınıf devrimcileri bu süreçte etkin biçimde yer alıyorlar. Emperyalizme ve kapitalizme karşı sınıfın birleşik direnişini örgütlemek perspektifiyle hazırlanıyorlar. Emperyalist haydutların buluşmasına geçit vermemek hedefiyle yapılan hazırlıklar, işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesini açığa çıkarıp örgütlemek hedefiyle yürütülüyor. Halihazırda başlangıç adımları atılan bu hazırlığın yoğunlaştırılması ve temposunun artırılması ise, yukarıda ortaya koyduğumuz sorunların çözümüne bağlı olarak temel önemde bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/35 ● 11 Eylül 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Çözumsuzlük batağındaki sermaye düzeninin çok yönlü iflas tablosu

Çok farklı gündemlerin kesiştiği ve kritik önemde kimi gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Biriken siyasal ve sosyal sorunlarla her bakımdan bir iflas tablosuyla yüzyüze bulunan sermaye düzeni, bu durumdan çıkmanın yollarını arıyor. Sermaye cephesinden döneme damgasını vuran temel olgu bu çıkış arayışıdır. Bulunan çıkış yolu ise, emperyalizmle kölelik ilişkilerini daha da derinleştirmek ve yaşanan iflasın faturasını onyıllardır olduğu gibi bir kez daha işçi ve emekçilere ödetmektir. Bunun için, içeriye çeki düzen vermek, ayak bağlarından kurtulmak, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalistler adına ülkeyi yönetenlerin temel politik çizgisi ve yönelimidir.

“Kürt açılımı” olarak gündeme getirilen politika da bu kapsamdadır. Kürt sorunundaki geleneksel inkar ve imha çizgisi yıllar önce çöken ve gelinen yerde iflas eden düzen, açılım yoluyla bu akıbetten kurtulma çabasıdır. Bunun için mevcut siyasal sistem, ulusal ayrıcalıklar ve eşitsizlikler korunarak, revize edilmeye çalışılmaktadır. Ancak inkarcılık Cumhuriyet’in üzerine inşa edilen temel yapı taşlarından biri olduğu ve bu yapı taşı kirli savaşla birlikte katılaştırıldığı içindir ki, oldukça dar sınırlarda bir esneme dahi kaldırılmamakta, düzen içi sarsıcı sonuçlara yol açmaktadır. Sorunu çözmek iddiasıyla başlatılan sürece verilen ad konusundaki kararsızlık dahi bunun için yeterli bir kanıttır. “Kürt açılımı”ndan “demokratik açılım”a, oradan da “millik birlik projesi”ne varan düzen güçleri, yaşadıkları bu açmazı ortaya sermiş bulunuyorlar. Zira düzen güçlerinin asıl amacı, Kürt sorununu çözmek değil fakat PKK’yi fiziki olarak tasfiye edebilmektir. Ancak bu amaca hizmet ettiği ölçüde, Kürt halkının ulusal duyarlılıklarını ve mücadele dinamizmini yatıştırarak bireysel-kültürel sınırlarda kalmak kaydıyla, Kürt sorununda bazı sınırlı adımlar atmaya planlamaktadırlar.

Böylece, süreci istedikleri biçimde bir sonuca ulaştırarak, emperyalist stratejilere hizmet etmek üzere bölgesel düzeyde bir güç olmayı hayal etmektedirler. Çözumsuz kalınan ve çözumsuzlüğü iflasla sonuçlanan bir temel sorunu, kimi manevralarla fırsata çevirmeyi ummaktadırlar. Ancak vurguladığımız gibi, kurulu düzenin yapı taşlarından olan inkarcı sistem o denli katılmıştır ki, atılması düşünülen sınırlı adımlar dahi kırılmaların nedeni haline gelebilmektedir. Bu nedenle istedikleri sonuca ulaşmaları mümkün görünmemektedir.

Bu satırlar kaleme alındığı sırada, PKK gerillalarına yönelik olarak son günlerde başlatılan operasyonların yoğunlaştığı haberleri geliyordu. Hakkari’nin dağlık bölgelerini bombalayan ordu birlikleri, böylelikle “kırmızı çizgileri”ni kan kırmızısıyla çizmeye devam ediyor. Elbette bu operasyonlar, “Kürt açılımı”ndan bağımsız ve ona karşı değildir. Tersine, sonuca ulaşmak için, Kürt hareketinin kırıntılar karşılığında teslim olmasını sağlayabilmek hedefine bağlıdır. İşte bu politikanın sonucu olarak dağlarda ölüm haberleri birbirini izlemektedir. Çok sayıda gerilla ile askerinin öldüğü haberlerini ordu kaynakları veriyor. Önümüzdeki günlerde sonuca ulaşmak için şiddetin dozunu daha da arttırmaları muhtemeldir. Söyanın orduda havucun ise hükümette olduğu bir durumda, sermaye devleti bu sancılı süreci yönetmeye çalışmaktadır. Bu da demektir ki, ulusal baskı ve eşitsizlikler sistemini korumak uğruna bu düzen kan dökmeye devam edecektir.

Ancak düzen, bu yoldan giderek tasfiye sürecini bir sonuca ulaştırmayı başarabilse bile, Kürt sorununu çözmeye muktedir değildir. Düzen cephesinden “açılım”a ilişkin yapılan yorumlarda da döne döne dikkatlerin çekildiği nokta budur. Birtakım kırıntı haklar verilerek tasfiye süreci başarıyla tamamlansa bile, Kürt sorunu başka dinamikler tarafından radikal bir yoldan gündemde tutulmaya devam edebilir düşüncesidir düzenin asıl korkusu. Bu düşüncelerinde haksız da değildirler. Zira, ulusal sorunda baskı ve eşitsizliklerin sürmesi bir yana, Kürt emekçi halkı derin sosyal-iktisadi sorunlarla boğuşmakta ve bu sorunların ürünü yoğun bir öfke biriktirmektedir. Ulusal sorun kapsamında atılacak adımlar ulusal duyarlılıkları bir parça yatıştırırsa dahi, Kürt emekçi halkı çok geçmeden sosyal planda güçlü bir mücadele dinamiği olarak kendisini gösterecektir. Düzen cephesinden duyulan temel kaygı budur ve bu sorun konusundaki duyarlılıkları yatıştırma imkanı da bulunmamaktadır.

Çünkü kurulu düzen dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik krizin pençesindedir. Yapısal, dolayısıyla çözumsuz sorunların faturasını işçi ve emekçilere ödetmek dışında bir seçeneğe sahip değildir. Bugün işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve dağınıklığı, kurulu düzene yönetmek planında önemli kolaylıklar sağlamaktadır. Ayrıca düzen, bugüne kadar Kürt sorunundan şovenizmi körüklemek yoluyla da

faýdalanmış, nispeten kolayca yönetmesini bilmiştir. Fakat bugün için düzenin bu yönetme başarısı ne olursa olsun, bu yarınının bir güvencesi değildir. Derin sosyal hoşnutsuzluklar ve topluma yayılan patlama dinamikleri her geçen gün büyümektedir. Elbette sorun örgütlenme planında yaşanmaktadır ve bu sorun çözülmezse şu ya da bu çatlaktan sızarak ortaya çıkacak muhtemel “sosyal patlamalar” her defasında kolaylıkla yolundan saptırılıp etkisizleştirilebilir. Ancak ne olursa olsun, düzenin siyasal manevra imkanlarının giderek daralacağı, girilen dış maceraların ayrıca büyük faturalar biçiminde topluma ödetileceği bir döneme girilmektedir. Bu da düzeni bir başka açıdan iflasla yüzyüze bırakacaktır.

Düzenin tüm güç gösterilerine karşın çürümüşlüğü ve iflasını göstermesi bakımından İstanbul’daki sel felaketi de son derece aydınlatıcı olmuştur. “Avrupa’nın kültür başkenti” sıfatı yakıştırılan kentin göbeğinde onlarca kişinin sel nedeniyle boğularak ölmesi, dahası bunlardan işçi olan yedisinin vahşi bir biçimde katledilmesi bunun göstergesidir.

Fakat düzen, bu haliyle ayakta kalmayı başarabildiği sürece, işçi ve emekçileri de kendiyile birlikte çürütmeye devam etmektedir. Bu durum, devrimci sınıf mücadelesi görevlerine daha sıkı biçimde sarılmayı zorunlu kılmaktadır. Çünkü ağır ekonomik-sosyal yıkımdan ve trajik felaketlerden korunmanın, Kürt sorununu özgürlük ve eşitlik temelinde çözümlenmesi yolu, tam da devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Bunun için, bir yandan işçi ve emekçilerin tepkilerini açığa çıkararak mücadele kanallarına akıtmak üzere sınıflı kazanacak güçlü adımlar atmalıyız; öte yandan ise, bu alanda kazanılacak birikimleri politik mecrada devrimci bir iradeye dönüştürmek üzere mücadeleyi her şart altında yürütebilmeliyiz. Yanısıra, toplum düzeyinde işçi sınıfı adına taraf olacak biçimde, Kürt sorunu başta olmak üzere temel toplumsal-siyasal sorunlara ilişkin olarak politik-pratik tutum alabilmeli ve giderek bu temelde sınıfın devrimci mücadele birliğini yaratabilmeliyiz.

Düzenin çok yönlü iflas tablosunu fırsata çevirmek üzere yaptığı atakları karşılamak, bu görevlerimize sahip çıkabildiğimiz ölçüde olanaklı olacaktır. Bunu başarabildiğimiz ölçüde, kritik önemdeki bu dönemi tarihsel ilerleme yönünde bir sıçramanın basamağı haline getirebilir ve bu açıdan önemli bir dönemeci geride bırakabiliriz.

DTP yönetimini saldırı ve provokasyonları derhal durdurmaya çağırıyoruz!..

Sol içi zorbalıkla bir yere varılamaz!

“Kürt sorunu yalnızca Kürt hareketinin değil, yalnızca inkarcı burjuva sınıf düzeninin de değil, ama aynı zamanda ve bizim inancımıza göre temelde toplumsal devrimimizin de önemli bir siyasal ögesidir. Bu soruna kurulu düzenin sınırları içerisinde bir çözüm aramaya yönelmek Kürt hareketinin en doğal hakkıdır ve İmralı sonrası dönemde Abdullah Öcalan’ın yapmakta olduğu da budur. Fakat aynı şekilde, bu sorunu toplumsal devrim perspektifi içinde ele almak, bu sorunun devrimci çözümüne yönelmek ve bunun Kürt ve Türk emekçilerinin gerçek sınıf çıkarları ve sosyal kurtuluşları ile bağını göstermek de komünistlerin en doğal hakkıdır. Tartışma, eleştiri ve giderek ideolojik çatışma da buradan çıkmaktadır ve bu son derece anlaşılır bir olgudur. “

Bir süredir DTP odaklı olarak Kızıl Bayrak’a ve gazetemiz çizgisindeki sınıf devrimcilerine yöneltilen saldırı ve provokasyonlar hakkında aşağıdaki hususları ilerici-devrimci kamuoyunun bilgisine sunuyoruz:

1- Gelinek yerde bu saldırıları ve provokasyonların münferit değil fakat DTP merkezli olduğu, buradan savunulduğu ve yönlendirildiği kesinlik kazanmış bulunmaktadır. Soruna çözüm arayan devrimci güçler tarafından DTP İstanbul İl Yönetimi ile yapılan görüşmeler bu konudaki belirsizliği ortadan kaldırmıştır. DTP İstanbul İl Yönetimi olup bitenlerin sorumluluğunu üstlenmekle kalmamış, bunu son derece kaba yeni saldırı tehditleriyle birleştirmiştir.

DTP İstanbul İl Yönetimi aldıkları tutumun merkezi düzeyde olduğunu da ifade etmiş bulunmaktadır. Bunun böyle olup olmadığını şu an kesin olarak söyleyebilecek durumda değiliz. Ama ciddi bir siyasal parti olarak DTP’yi bir an önce kamuoyu önünde gerekli açıklamaları yapmak, saldırılara ilişkin tutumunu ortaya koymak, kapalı kapılar ardında savurduğu tehditleri kamuoyu önünde de tüm açıklığı ile sıralamak ve savunmak sorumluluğu beklemektedir.

2- Saldırıları gazetemizde yıllardır misafir yazar olarak yazan M. Can Yüce’nin yazıları üzerinden gündeme getirilmiş olsa da bunun bizim için herhangi bir inandırıcılığı yoktur. Asıl sorun bizzat gazetemizle, onun ilkelere dayalı bağımsız devrimci çizgisindedir. Sol hareket ile ilişkilerini ilkesiz uyum ve koşulsuz tabiyet üzerine kurmaya fazlasıyla eğilimli (ve biraz da buna alıştırılmış bulunan) PKK eksenli Kürt hareketi bu bağımsızlığı hiçbir zaman kabullenemedi ve değişik vesilelerle soruna dönüştürmeye çalıştı. Şu günlerde bunun yeni bir örneği ile yüzüyoruz. Son saldırılar da bunun bir ifadesidir.

3- DTP yönetimi, gazetemizin Kürt hareketinin İmralı dönemi sonrasında oturduğu yeni çizgiye yöneltilen ideolojik-politik eleştirileri sorun etmekte, bunların Abdullah Öcalan’a yönelik küfür ve hakaretler içerdiğini iddia etmektedir. Bizler çıkışından itibaren sistemli biçimde küfür ve hakarete uğrayan bir gelenekten geliyoruz. Dolayısıyla ideolojik eleştiriye küfür ve hakaret katmanın ne türden bir acizlik ve ilkelik örneği olduğunu çok kimseden iyi biliyoruz. Bunu çok iyi bildiğimiz içindir ki, değişik zamanlarda bize yöneltilen küfür ve

hakaretleri biz, bir tür ibreti alem örneği olarak, olduğu gibi basınıımızda yayınlamakla kalmamış, bazılarını kitaplarımızın ek bölümlerinde yer vermek yoluna da gitmiş bulunuyoruz. Bizim devrimci ilkelerimiz, yeterli açıklıkta devrimci ideolojik görüşlerimiz, onların somutlandığı bir programımız, tüm bunların ifadesi bir ideolojik-politik hattımız, tüm bunların ürünü moral değerlerimiz, ve tüm bunlardan kaynaklanan kendimize tam bir özgüvenimiz var. Kendi ilkesel ve ideolojik bakışaçımızdan siyasal muhataplarımızın görüşlerini ideolojik bir çerçevede irdeleme ve eleştirme olanağına sahipken, buna küfür ve hakaret katmak ihtiyacı duymak bizim için utançların en büyüğü olurdu.

Özetle küfür ve hakaret kategorik olarak bize, kültürümüze, değerlerimize yabancıdır. Bunun aksini iddia edenler bunu kanıtlamak ve bunu da keyfi öznele yargılarıyla değil fakat nesnel bilimsel ölçülerle yapmak durumundadırlar. “Teslimiyet”, “tasfiye”, “ulusal reformizm”, bunlar kapsamlı ve derin ideolojik-politik içerikleri olan marksist bilimsel kavramlardır ve bizim eleştirilerimizde bu içerik tüm açıklığı ile ortaya konulmuştur.

Ama yazık ki küfür ve hakaret bahsinde bu aynı şeyleri bizzat Kürt hareketi hakkında, özellikle de bize saldırıların dokunulamaz/tartışılmaz kutsal gerekçesi haline getirilen Abdullah Öcalan hakkında söyleyebilecek durumda değiliz. Abdullah Öcalan’ın Türkiye devrimci hareketine yönelttiği saldırılarda yer alan küfür ve hakaretlerin haddi hesabı yoktur. O İmralı sonrası dönemde buna Marksizmin kurucularını da eklemiş, onların devrimci Kürt kadroları üzerinde etki ve saygınlığını kırmak için bizzat Marx ve Lenin’e, kuşkusuz daha incelikli bir biçimde ama sonuçta demediğini bırakmamıştır.

DTP yönetimi de içinde bu toplumda yaşayıp da Kürt sorununa/hareketine ilgi duyan hemen herkes bütün bunları iyi kötü bilmektedir.

4- Sorun, bizim görüş ve eleştirilerimizin küfür ve hakaret içermesinden değil, fakat siyasal yaşamımızın önemli bir aktörü olarak bizzat Abdullah Öcalan’ın ilkelere dayalı eleştirisinin DTP yönetimi de içinde Kürt hareketi tarafından kutsal değerlere hakaret olarak algılanmasından çıkmaktadır. Ama bu bizim sorunumuz değildir. Biz komünistiz, materyalist dünya görüşüne dayanıyoruz. Kişi kültürü bizim ilkelerimize ve ideolojik inançlarımıza temelden aykırıdır. Biz bu türden bir kutsallığı/dokunulmazlığı

hiçbir biçimde kabul etmiyoruz, hiçbir koşulda tanımıyoruz. Kimse de bize bunları dayatmaya, hele hele zorla, zorbalıkla benimsetmeye kalkamaz. Kalkarsa sonuçta bunun altından kalkamaz. Herkes dilediği gibi düşünme, istediği kişiyi yüceltme, bundan bir kişi kültürü çıkarma hakkına sahiptir. Ama bunu başkalarına zorla dayatma ve kabul ettirme hakkına hiçbir biçimde sahip değildir.

Abdullah Öcalan PKK eksenli Kürt hareketinin tartışmasız lideridir ve siyasal sahnedeki yeri ve rolü yeterince açıktır. Salt Kürt sorunu üzerine değil fakat hemen her konuda konuşmakta, yazmakta, hemen herkese dilediğince eleştiriler yöneltmekte, bunda da hiçbir sınır tanımamaktadır. Böyle olunca onun gibi bir siyasal şahsiyetin siyasal sahnede yer alan öteki parti, grup ve kişiler tarafından tartışılıp eleştirilmesini de tümüyle olağan bir politik yaşam gerçeği saymak gerekir.

Ayrıca Abdullah Öcalan’ın kendini bu türden karşı eleştirilere karşı savunabilecek gücü ve birikimi fazlasıyla vardır. Birilerinin ona özel yasakçı koruma oluşturmalarına ihtiyaç yoktur. İllahi de bu ihtiyaç duyuluyorsa, yapılması gereken genç insanların eline sopalar, demir çubuklar tutuşturmak değil fakat Kürt hareketinde yeterli sayıda bulunan düşünce adamlarının eline kalemlerini almalarını sağlamaktır. Bunun dışındaki hiçbir yol ve yöntem meşru değildir ve buna eğilim duyacak olanların saygınlığını tartışmalı hale getirmekten başka bir sonuç yaratmaz. Bununla da kalmaz, her türden karanlık provokasyona bulunmaz bir ortam sağlar.

Öte yandan, Kürt sorunu yalnızca Kürt hareketinin değil, yalnızca inkarcı burjuva sınıf düzeninin de değil, ama aynı zamanda ve bizim

inancımıza göre temelde toplumsal devrimimizin de önemli bir siyasal ögesidir. Bu soruna kurulu düzenin sınırları içerisinde bir çözüm aramaya yönelmek Kürt hareketinin en doğal hakkıdır ve İmralı sonrası dönemde Abdullah Öcalan'ın yapmakta olduğu da budur. Fakat aynı şekilde, bu sorunu toplumsal devrim perspektifi içinde ele almak, bu sorunun devrimci çözümüne yönelmek ve bunun Kürt ve Türk emekçilerinin gerçek sınıf çıkarları ve sosyal kurtuluşları ile bağını göstermek de komünistlerin en doğal hakkıdır. Tartışma, eleştiri ve giderek ideolojik çatışma da buradan çıkmaktadır ve bu son derece anlaşılır bir olgudur.

Kürt hareketi tüm bunları, bu çerçevede Abdullah Öcalan gibi önemli bir politik şahsiyetin görüşlerinin tartışılmasını, eleştirilmesini ve gerektiğinde mahkum edilmesini tümüyle doğal karşılamak zorundadır. Bunlar, en sıradan burjuva demokratik haklar kapsamında yer alan düşünce ve ifade özgürlüğünün, siyasal akımların bağımsızlığına ve bundan kaynaklanan haklarına saygı duymanın en basit gerekleridir.

Demokrasi, özgürlük, hoşgörü, demokratik uygarlık, demokratik cumhuriyet, barış, demokratik haklara karşılıklı saygı vb. üzerine bunca sözü ve iddiası olan bir harekete bunları hatırlatmak zorunda kalmak, başlıbaşına DTP yönetiminin içine düştüğü durumun vahametini göstermeye yeterlidir.

5- DTP İstanbul İl Yönetimi kendileriyle 5 Eylül günü görüşen devrimcilere, günlük Kızıl Bayrak sitesinde yer alan bazı yazılar "bugün akşam üstüne kadar çıkarılmazsa" saldırıların genişleyerek süreceğini bir ultimatom havasında bildirmiştir. Akıllara durgunluk veren bu istem, bugünün Türkiye'sinde ve üstelik sol değerler adına, zorbalığa dayalı sansürü meşrulaştırmaya yeltenen bir zihniyeti tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bu, ilkelliği ölçüsünde tehlikeli, her türlü karanlık provokatif girişime de zemin hazırlayan akılalmaz bir istemdir. Ve elbetteki, sözkonusu yazılar günlük sitemizde özellikle tutularak, bu kaba tehditkar tutum cepheden reddedilmiştir. Biz komünistler böyle zorbaca kaba tehditler karşısında boyun eğmek bir yana bir nebze olsun esnemeyi bile kesin olarak reddederiz; yoldaşımız Habip Gül'ün o unutulmaz sözleriyle, böylesi durumlarda biz, "esnemektense kırılmayı tercih ederiz"! Dost düşman dileyen herkes bu konudaki tutumumuzu yeni bir sınamadan geçirebilir.

Devrimci düşünce, basın ve ifade özgürlüğü, bu ülkede, Kürt devrimcileri ve yurtseverleri de içinde tüm devrimcilerin büyük direnciyle ve ağır bedeller ödenerek elde edilmiştir. Bugün tüm ilerici-devrimci basın yayın organları, kurulu düzenin hiçbir sansür girişimine bir nebze olsun papuç bırakmayarak, buna yönelik tüm girişimleri kararlılıkla boşa çıkararak, tam bir fiili özgürlük içinde faaliyetlerini sürdürmektedirler. Ama kendini "özgürlük hareketi" sıfatı içinde tanımlayan bir hareketin bazı temsilcileri, devrimci bir yayın organında kimin yazıp kimin yazmayacağını, nelerin yayınlanıp nelerin yayınlanmayacağını belirleme hakkını kendilerinde görmeye yeltenebilmektedirler. Bu tutum tam bir kara mizah örneğidir. Koşulları oluştuğunda bu aynı tutumun bir adım ötesinin sansür kurulu, zaptiye ve nihayet zindan olduğunu söylemek bile gereksizdir.

Bu aynı zamanda bu ülkede siyasal özgürlük uğruna ağır bedeller ödeyen kuşakların anısına gerçek bir saygısızlıktır. Devrimciler ve Kürt yurtseverleri burjuva gericiğinin sansürcü zihniyetini, onu birileri bugün ya da yarın devrimcilere sopa zoruyla dayatsın diye yıkmadılar herhalde. Gücüm var yaparım/yaptırırım pervasızlığı içinde kendinden geçenler belli ki Türkiye'nin devrimci birikimini ve geleneklerini fazlasıyla hafife almaktadırlar. Kaba kuvvet her şeye yetebilseydi, gerici burjuva düzeninin muazzam gücü Türkiye'nin devrimci damarını çoktan

kurutmuş olurdu. Biz komünistler, ulusal özgürlük sınırlarında da olsa özgürlük uğruna halen de mücadele eden bir hareketin mensuplarına kaba kuvvete dayalı zorbalığı hiçbir biçimde yakıştıramıyoruz. DTP İstanbul İl yöneticileri bunun üzerine sükunetle ve sorumlulukla düşünmek, ucu her türden karanlık provokasyona varabilecek bu türden sorumsuzluklara bir an önce son vermek zorundadırlar.

Düşünce, ifade ve eleştiri özgürlüğünü hiçe sayan bu dayatmacı zihniyet çok tehlikelidir ve meşruluk bir yana, bir nebze olsun fiili uygulama alanı bulursa eğer, bu, bir bütün olarak sol hareketin moral ve siyasal iflası ve yıkımı anlamına gelir. Bu nedenle istisnasız olarak tüm sol parti, grup, çevre ve kişileri, zorbalığa dayalı bu sansürcü girişimin karşısına açık ve net bir tavırla dikilmek sorumluluğu beklemektedir. Gelinek yerde hiçkimsenin bundan kaçınma olanağı yoktur.

6- Bugün Kürt hareketi amerikancı düzenin "demokratik açılım" adı altında gündeme getirdiği gerçek bir kuşatma altındadır ve çok yönlü tuzaklarla yüzyüzedir. Düzenin tüm temsilcileri asıl amacın ne edip edip PKK eksenli Kürt hareketinin tasfiyesi olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koymaktadırlar. Bu koşullarda Kürt hareketinin her zamankinden çok uyanıklığa, sorumluluğa ve gerçek dostlarıyla iyi ilişkilere ihtiyacı var. Kendisine çok yönlü tasfiye tuzaklarının kurulduğu bir aşamada devrimci dostlarıyla ilişkilerini sorumsuzca bozmak ve salt farklı ideolojik yaklaşımlarından dolayı onlara şiddet uygulamayı gündeme getirmek, Kürt hareketi payına aklın ve mantığın tüm sınırlarını aşmak anlamına gelir. Ama halen anlamakta güçlük çektiğimiz nedenlerle bu yapılabilmektedir. Muhakkak ki bunun bir nedeni, bunun gerisinde saklı bir önemli saik vardır, fakat hiç değilse şu aşamada bizim bunu anlama olanağımız henüz yoktur.

Evet, açıkça ve en vurgulu biçimde ifade ediyoruz: Biz bu saldırıların ve provokasyonların zamanlamasında ve gündeme getiriliş tarzında hiçbir mantık göremiyoruz. Kürt hareketinin merkezi düzeydeki temsilcileri sorumluluklarının gereklerini yerine getirmeli ve acı derslerle dolu geçmiş deneyimleri de gözeterik, bu saldırıların gündeme getiriliş zamanlamasını, amacını ve tarzını soğukkanlılıkla ve çok yönlü olarak incelemeli ve değerlendirmelidirler.

Şu ana kadarki bilgilerimiz kapsamında bu saldırı ve provokasyon girişimlerinin sorumluluğunu DTP İstanbul İl Yönetimi'nin üstlendiğini gördüğümüz için, buraya kadar sözümüzü daha çok onlar üzerinden söyledik. Fakat şu andan itibaren gerçek muhatabımız DTP Genel Merkezi ve Parlamento Grubu'dur. Kamuoyu önünde onları göreve çağırıyoruz. Saldırıları derhal durdurulmalı, olay çok yönlü olarak soruşturulmalı ve bu soruşturmanın sonuçları ilerici-devrimci kamuoyuna açıklanmalıdır.

DTP Genel Merkezi ve Parlamento Grubu bu konuda kendilerini bekleyen sorumluluktan kaçınamaz. Şu andan itibaren sınıf devrimcilerine yönelecek her yeni saldırının muhatabı dolaysız olarak onlardır. Bundan böyle tek bir yoldaşımızın bile burnunun kanamasından dolaysız olarak onlar sorumludurlar.

7- Olup bitenlerin buraya kadar özetlemiş bulunduğumuz özü ve esası, ortada DTP ile Kızıl Bayrak arasında özel bir sorun değil, fakat solun tüm kesimlerini kesen temel önemde bir ilke sorunu bulunduğunu, tüm açıklığı ile ortaya koymuş olmalıdır. Sorunun özü, solda zorla ve zorbalıkla birilerinin kendi iradelerini ötekilerine dayatıp dayatamayacaklarıdır. Olup bitenlerin tablosuna bakıp bu temel önemde ilke sorununu görmezlikten gelmek olanağı hiçbir biçimde yoktur. Solun tüm kesimleri bu açıdan gerçek bir sınavdan, bir ilke sınavından, temel önemde politik ve moral bir sınavdan geçmektedirler.

“Bugün Kürt hareketi amerikancı düzenin “demokratik açılım” adı altında gündeme getirdiği gerçek bir kuşatma altındadır ve çok yönlü tuzaklarla yüzyüzedir. Düzenin tüm temsilcileri asıl amacın ne edip edip PKK eksenli Kürt hareketinin tasfiyesi olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koymaktadırlar. Bu koşullarda Kürt hareketinin her zamankinden çok uyanıklığa, sorumluluğa ve gerçek dostlarıyla iyi ilişkilere ihtiyacı var. Kendisine çok yönlü tasfiye tuzaklarının kurulduğu bir aşamada devrimci dostlarıyla ilişkilerini sorumsuzca bozmak ve salt farklı ideolojik yaklaşımlarından dolayı onlara şiddet uygulamayı gündeme getirmek, Kürt hareketi payına aklın ve mantığın tüm sınırlarını aşmak anlamına gelir. Ama halen anlamakta güçlük çektiğimiz nedenlerle bu yapılabilmektedir. Muhakkak ki bunun bir nedeni, bunun gerisinde saklı bir önemli saik vardır, fakat hiç değilse şu aşamada bizim bunu anlama olanağımız henüz yoktur.”

Halen solun son derece sınırlı bir kesimi üzerinden yansıyan iki tavır izlemekteyiz. Bunlardan ilki, yaşananların gerisindeki ilkesel sorunu bütün açıklığı ile görmekte, ifade etmekte ve tavrını buradan belirleyerek, koşulsuz olarak sol içi ilişkilerde kendini dayatmaya dayalı zorbalığı red ve mahkum etmektedir. İkincisi ise sorunun ilkesel özünü görmezlikten gelerek, olayların büyümemesi adına (bunu "olgunluk göstermek" cilasına da boyayarak!) komünistlere zorbalığa boyun eğmeyi öğütlemektedir.

Bu tavırlardan ilkinin Türkiye'nin devrimci birikimi ve gelenekleri adına onur verici, ikincisini ise utanç verici buluyoruz. Kendini dayatan bir zorbalık karşısında devrimcilere boyun eğmeyi öğütlemek, zorbalığın yanında yer almakla, ona bir tür papazlık yapmakla ve böylece Türkiye devrimci hareketinin en iyi geleneklerinden kopmakla aynı anlama gelmektedir. Bu, devrimci olmak iddiasındaki her hareket için manevi ölüm ve politik iflas demektir.

Bu taban tabana zıt iki tavrı alan sınırlı bir kesimin dışında kalan solun geniş kesimleri halen de açık ve net bir tutum almaktan geri durabilmektedirler. Fakat burada bir orta yol bulunduğunu, sol içi zorbalığı bir yöntem olarak gündeme getirenlere karşı daha fazla suskun kalınabileceğini sanmıyoruz. Olup bitenlerin şu veya bu parti ya da grupla sınırlı özel ve tekil bir yanı yoktur. Ortada gerçek bir ilke sorunu vardır ve bu, solun tüm kesimleri için gerçek bir kimlik, kişilik ve karakter sınavıdır.

Bunu önemle yineliyor, tüm gücümüzle vurguluyor ve solun tüm kesimlerini Türkiye devrimci hareketinin en iyi gelenekleri ile birlikte onurunu savunmaya, korumaya, bu çerçevede sol içi zorbalığa cepheden tavır almaya çağırıyoruz.

Kürt hareketini saldırganlaştıran nedir?

H. Eylül

“Kürt açılımı”ndan “demokratik açılım”a oradan da “milli birlik projesi”ne çark eden sermaye devleti, esasında hedefinin önemli bir bölümüne ulaşmıştır. Hem de düzen güçlerinin aralarındaki sürtüşmenin giderek elektrikleşmesine rağmen... Şimdi daha çok ne yapılacağı değil, ne yapılmayacağı tartışılır hale geldiği bu “açılım”, bir yumak olarak ilgili tarafları oyalamaya devam ediyor.

“Meselenin çözümü”nde kararlı olduklarını dile getiren iktidar güçlerini bu adıma seferber eden, elbetteki Kürt halkının bugüne kadar vermiş olduğu haklı mücadele, ödemiş olduğu bedellerdir. İşte şimdi başta Kürt hareketine olmak üzere, tüm siyasal önelere tartışılmak ve dayatılmak istenen “çözüm platformu”, 29. isyanın, 30.suna kıvılcım olmadan, geride bir zafer havası bırakmadan söndürülmesidir. Elde edilecek “kazanımlar” Kürt halkı için bir basamak mı olacak, yoksa onları sermaye devletinin mevcut üniter yapısına bağlayacak bir kalın zincir mi? “Açılım” yumağının açılmamasının gerisinde biraz da bu tereddüt vardır.

Süreç Kürt halkının “statükocu” düşmanlarının konumunu bir kez daha belirginleştirirken (CHP, MHP, ordu gibi), Kürt halkının karşısına “yeni dostlar” da çıkarmaktadır. Bu “yeni dostlar”dan AKP, “iyi Kürtler”e el uzatan “iyi Türkler”i temsil etmektedir. Diğer taraftan, önünü göremeyen ve hepsi birden “DTP’li” olan “soldan” dostların sesleri de yükselmektedir. Bunlardan bazıları için Kürt hareketinin yakın bir zaman önce “milliyetçi bir çizgide” olduğunu biliyoruz. Şimdi “blok” olarak yan yana düşmeleri, daha da gerilerden bir buluşmayı göstermektedir.

Oysa daha ‘90’ların hemen başında çözüm rotasını emperyalist metropollere çevirmesinin ardından Kürt hareketi bir “yol ayrımı”na girmişti. Her koşulda sözünü söyleyen komünistler için, bu “yol ayrımı” tehlikesine işaret etmek tarihsel bir zorunluluktur. Çünkü sınıflar mücadelesinde gerçek dostluk ancak böyle örülebilirdi. Bahsi geçen dostluk, Türkiye işçi sınıfı ile kardeş Kürt halkının arasındaki ortak kader birliğiydi.

Ucu bir uçuruma çıkan yolda, henüz uçurum gözlerden uzakken yan yana görünmek mi, yoksa işçi sınıfının en önemli müttefikinin (ve Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin edebilme olanağının) uçurumdan yuvarlanışına izin vermemek için devrimci eleştiriyi bir yöntem olarak kullanmak mı? Kürt hareketinin düzen içi çözüm çizgisine yedeklenmek ve peşinden sürüklenmek mi, yoksa her koşulda doğruların takipçisi olmak mı?

Ne hedefsiz kurşun seslerinin, ne de içi boş “barış” nutuklarının büyüüne kapılmak! Ne düzenin gerici korosuna, ne de liberallerin korosuna eşlik etmek! Birleştirici olmak misyonunu taşıyanlar, netleşmiş gibi görünen saflar arasında kendi bağımsız duruşunu koruyabilmeli, bu çerçevede tutum alabilmelidirler. Hiçbir “konjoktürel durum”un bu tutumu esnetmesine müsaade etmemelidirler. Komünistlerin bugün yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Bu nedenledir ki, Kürt hareketi şu doğru soruyu kendisine yüksek sesle sorabilmelidirler: “Kürt halkının gerçek dostları kimlerdir?”

Bu soruyu sorarken, Marks’ın şu veciz sözünü de hatırlamalıdır: “*Eleştiri, zinciri süsleyen hayali çiçekleri, insanlık bu gerçek dışı süsleri soyulmuş, perişan eden zincirleri taşısın diye değil, tersine zinciri fırlatıp atsın ve canlı çiçeğe ulaşsın diye kopartmıştır.*”

Komünistlerin yaptığı, Kürt halkının “değerlerine” ve “değer” kabul ettiklerine saldırmak, dünyanın en

mazlum halklarından birini incitmek değildir. Bileklerine bağlı zincirlerden kurtulması için, zincirleri süsleyen hayali çiçekleri kopartmaya çalışmaktır. Bugün için Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, Kürt halkının kaderini tayin edebilmesinin onun en doğal ve meşru hakkı olduğunu anlatmak ne kadar zorsa, Kürt halkına da kendi gerçeklerini anlatmak bir o kadar zor olabilir. Ancak her ikisi de, devrimci ve komünistler için aynı ölçüde bir görev ve zorunluluktur. Çünkü bu “gerçekler inatçı” olduğu içindir ki, ertelenemez ve üzerinden atlanamaz. Dolayısıyla, Kürt halkının gerçek manada kurtuluşunun bir toplumsal devrimden geçtiğini, kaderini özgürce tayin edebilmesinin ancak işçi sınıfının iktidar olduğu sosyalist bir düzenle mümkün olacağını, “özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik!” için başka hiçbir yol ve yöntemin çözüm olmayacağını, döne döne anlatmak gerekmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için de, kardeş Kürt halkı için de kurtuluşun yegâne yolu devrimden ve sosyalizmden geçmektedir. Çözümün anahtarı halkların devrimci mücadele birlikteliğindedir. Düzen içi çözüm yollarını işaret eden anlayışların karşısında gösterilen inat, gücünü, bilimsel sosyalizmin tarih ve yaşam içinde ispatlanmış bu temel doğrularından almaktadır.

Bu “açılım” sürecinin Kürt hareketinde politik bir yenilenme yaratmadığı ortadadır. Beklenen “yol haritası”yla kurulu düzenin reddi değil, düzen içerisinde bir çözüm hedeflenmektedir. Ufukta öze ilişkin değişen fazla bir şey olmadığı açıktır. Mevcut durumun sınırlarını zorlamak, adına “onurlu barış” denilen çözüme kavuşmak için, “açılım” süreci tarihi bir fırsat olarak görülmektedir. Bu fırsatı değerlendirme imkânını zorlaştıracak her söz ve davranışın tepkiyle karşılanmasında, özelinde de komünistlere yönelik tahammülsüzlüğün ve saldırganlığın gerisinde, işte bu vardır.

Kızıl Bayrak gazetesinin matbaada basılmaması, festivallerde, mitinglerde gerçekleşen saldırılar, tehditvari uyarılar, sol güçlerce hayata geçirilen etkinliklerin boşa düşürülmesine neden olmak... Hamuru direnişle yoğrulmuş, mayasını devrimci bir gelenekten almış, davası uğruna büyük bedeller ödemiş olan bir hareket, bilmesi gereken en temel şeyi unutmuş olabilir mi? Hangi zora dayalı yol ve yöntem, hangi baskı mekanizması, hangi yok etme çabası devrimci mücadeleyi engelleyebilmiş, devrimci iradeyi susturabilmiştir?

Bugün Kürt halkının onurlu bir biçimde ayağa

kalkmasını sağlayan nasıl ki düzenin açtığı kulvar değilse, devrimcilere ve komünistlere de inandıkları yolda söz söyleme cesaretini veren de burjuvazinin sunduğu imkanlar değildir. Her kim ki devrimcilerden icazet beklerse, gözleri onurlu bir tarihi göremeyecek kadar körelmiş demektir. Devrim tarihinin mürekkebi kandır. Kanla yazılan bu tarihte her milliyete mensup devrimcilerin ortak geçmişi bulunmaktadır.

Kürt hareketi gösterdiği bu saldırganlıkla başka bir geçmişi, lanetli bir geçmişi hatırlatmaktadır: Sol içi zorbalık ve şiddet! Bununla neyi amaçlamaktadırlar? Her siyasal eğilim elbette kendi yönünü seçmekte özgürdür. Devrimci ve komünistler de gerçekleri dile getirmekte özgürdürler. Bu zorunluluğu ve sorumluluğu yerine getirirken, bunun bedelini ödemekle tehdit etmek, buna fiilen yeltenmek, tümüyle gayrimeşru provokatif bir tutum olabilir ancak.

Saldırlara gerekçe olarak gösterilen *Kızıl Bayrak* gazetesinde çıkan ulusal harekete dair eleştirel yazılar ise, peki Öcalan tarafından kaleme alınmış olan Maksizmi-Leninizmi ve sosyalizmi karalamaya dayalı yazılar nasıl açıklanabilir? Bilimsel sosyalizmi emekçi yığınlar nezdinde gözden düşürmek, bir alternatif olmaktan çıkarmak ne anlama gelebilir, hangi amaca hizmet edebilir acaba? Yine Türkiye devrimci hareketine “Türk solu” küçümsemesiyle yaklaşan, kimi zaman tutumunu fiili saldırılara vardiyan, izlediği siyasal hatla devrimci güçlere saldırıda düzenin elini güçlendiren de aynı Kürt hareketi değil midir? Görülmektedir ki, herkes sözünü “özgürce” söyleyebilmekte ve gereklerini hayata geçirebilmektedir. Bu konularda kimseye hesap vermeyenlerin “hesap soran” tutumları meşru görülemez.

DTP’nin hâlihazırda yapılan bu saldırıları merkezi düzeyde sahiplendiği görülmektedir. Sol güçler de bu vesileyle bir kimlik sınavından geçmektedir. Bazıları bu sınavı da verememiş bulunuyor. Tarafsız kalmak, orta yol bulmak, günü badiresiz atlatarak meseleyi çözmüş görünmek, net tutum alamamak... Bunların hiçbiri doğru yol ve tutum değildir.

Saldırılar karşısında ortak ve net bir tutum almak, saldırıyı gerçekleştiren merkezi derhal saldırılarını durdurması için tok bir biçimde uyararak, ilk yapılması gerekenlerdir.

Sınıf devrimcileri ise, kendilerine yönelen saldırıları göğüslerken, halkların kardeşliğini ve Kürt halkının haklı ulusal istemlerini öne çıkarmaya devam edeceklerdir.

“Kırmızı çizgi”li Kürt açılımı ve devrimci çıkış yolu

Sermaye devletinin yürütme organı AKP hükümetinin bir süredir hazırlıklarını yaptığı ve 29 Temmuz'da İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın basın toplantısıyla resmen başlattığı “Kürt açılımı” süreci, “kırmızı çizgiler”in koyulmasıyla sancılı bir seyir izlese de, tartışmalar hızından bir şey yitirmeksizin sürüyor. Sorun siyasal gündemin ön sıralarındaki yerini koruyor. Bu durum, zorlama bir gündem yaratma çabasının ürünü değil, Kürt sorununun yakıcı niteliğinden kaynaklanıyor. Böylesi yakıcı ve ağır bir sorunda, hükümetin “çözüm” vaadiyle yeni bir süreç başlattığını duyurarak birtakım görüşmelere girişmiş olmasının gündemi işgal etmesinden daha doğal bir şey olamaz.

Sermaye devletinin resmen başlattığı “Kürt açılımı” süreci, içeriği konusundaki belirsizliğe rağmen, başlangıçta yaygın bir iyimserliğe yol açmıştı. Daha sonra Tayyip Erdoğan'ın yaptığı konuşmalarda söyledikleri ve MGK'nın 20 Ağustos toplantısında bu açılım girişimini onaylaması, CHP ve MHP'nin tehditkâr açıklamalarına ve TSK'nın askeri operasyonları sürdürmesine rağmen, iyimser beklentileri arttırmıştı.

Ancak Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un 25 Ağustos'ta, devletin geleneksel politikasının bir kez daha altını çizerek yaptığı “balans ayarı”na Cumhurbaşkanı Gül ile AKP Grup Başkan Vekili Bekir Bozdağ'ın diplomatik bir üslupla da olsa sahip çıkmaları, Erdoğan ve Atalay'ın sorunu bir “terör sorunu” olarak nitelemeleri ve 26 Ağustos'ta DTP'nin AKP'nin bu tavrına karşı verdiği tepki, beklenti düzeyini yeniden düşürdü. Aynı gün Erdoğan yaptığı konuşmada Başbuğ'un mesajındaki vurgulardan geri kalmadı.

Erdoğan 27 Ağustos'ta yaptığı “Ulusa Sesleniş” konuşmasında ise, hükümetin bu “açılım” konusundaki “kararlılığını” bir kez daha yineledi. Diğer şeylerin yanı sıra, “açılım”a ilişkin azalan beklentiyi bir parça yükseltmek için, geçtiğimiz günlerde özel radyo ve televizyonlarda 24 saat Kürtçe yayın yapılabilmesine dair yönetmelik değişikliği için hazırlıklara başladığı belirtildi.

Sermaye devletinin “açılım süreci”nin neleri içerdiği henüz açıkça ortaya konulmuş olmasa da, yapılan açıklamalar, uygulamaya sokulmayı bekleyen bir “yol haritası” olduğunu gösteriyor. Burjuva medyaya yansıyan bilgilere göre, “açılım” olarak üzerinde çalışılan başlıklar şöyle: İlçe, köy ve mezraların isimlerinin Kürtçe veya diğer eski isimlerle değiştirilmesi, üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı bölümleri kurulması, Kürtçe yayın ve özel TV'lerin önünün açılması, Kürt illerindeki devlet dairelerinde Kürtçe bilen personel istihdam edilmesi.

Şu nokta bir kez daha vurgulanmalıdır ki, görünürde başını AKP hükümetinin çektiği bu “açılım” aslında değişen ölçülerde ordu dahil temel yönetici güç odakları tarafından da desteklenen bir devlet politikasıdır. Sermaye devletinin kuruluşundan bu yana sürdürdüğü politikada vurgulanan “kırmızı çizgiler” içinde de kalsa, bazı kısmi değişikliklerin düzen cephesinde bir dizi gerilim ve çatışma olmaksızın gerçekleştirilemeyeceği açıktır. Bu “açılım”ın bir dizi çelişmeyle içiçe geçmiş olması, onu daha sancılı ve karmaşık hale getirmektedir.

Düzen cephesinde yoğunlaşan tartışmalar bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bugün gelinen yerde

AKP hükümetinin önce “Kürt Açılımı”, daha sonra şoven-milliyetçi ve faşist koronun karşı saldırısı ile “demokratik açılım” a döndürdüğü “açılımı”na ilişkin pek çok şey söyleniyor. CHP ve MHP gibi düzen partileri, “emperyalizmin oyununu bozup ülkenin bağımsızlığını, devletin, milletin ve vatanın birliğini” korumaya kararlılar! Hükümet ise bunları yatıştırılmaya çalışıyor, “kırmızı çizgilerin ortak olduğunu” döne döne ilan ediyor.

Ama soruna daha yakından bakıldığında, aslında sürecin çok karmaşık olmadığı, safların kalın çizgilerle ikiye ayrıldığı görülüyor. Bu taraflar, sorunun çözümü konusunda temelden ayrılıyor ve kendi sınıfsal konumu üzerinden soruna yaklaşıyor.

Kürt sorununda bir taraf düzen cephesidir. Bu taraf, kapitalist-emperyalist sistem hiyerarşisinin tepesinde oturan ABD'den başlayıp, genel olarak emperyalist devletlere, onların Türkiye'yi yöneten işbirlikçilerine kadar uzanıyor.

Düzen cephesinin bir kesimi artık emperyalistler cephesinde ve Türkiye'de durumun değişmekte olduğunu, Kürt sorununda “eskisi gibi gidilemeyeceğini” tespit ediyor ve buradan “kırmızı çizgiler” içinde de kalsa bir “değişim” istiyor. “29. Kürt isyanı”nın bastırılabilir bir hadise olmadığını kesin biçimde ortaya çıktığı ve bunun aynı zamanda Türkiye kapitalizmi için büyüme ve yayılma fırsatı anlamına gelen yeni bir uluslararası konjoktüre denk geldiği andan itibaren, Türk sermaye sınıfı içinde Kürt sorunu konusunda bir yaklaşım farklılığı baş gösterdi. Bu farklılaşma aşağı yukarı Özal'dan beri, yani 20 küsur yıldır vardır. Geleneksel çizgiden farklılaşan bu eğilim, Kürt sorununun kaba bastırma ve inkâr ile ortadan kaldırılamayacağını, bir takım tavizlerle hafifletilerek kontrol altına alınması gerektiğini savunuyordu. Çünkü bu sorun Türkiye'nin Ortadoğu'da bir bölgesel güç olmasının ve kendi nüfuz alanını genişletmesinin önünde ciddi bir engeldi. İşte bu eğilim, bugün sermaye devletinin baskın eğilimi haline gelmiştir.

Düzen cephesinin “statükocu” kanadı ise, geleneksel Kürt politikasında en küçük bir değişikliği ciddi risk olarak görüyor ve Türkiye'nin “eskisi gibi devam ederek” de emperyalizme uşaklık yapabileceğini savunuyor. Bunlar ağızlarından “ulusalcılık ve bağımsızlık” sözlerini eksik etmeseler de, en az diğer kanat kadar emperyalizme kul-köledirler. Ülkenin emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin kurulmasında ve derinleşmesinde yadsınamaz bir rol oynamışlardır.

Sermaye düzeninin bu iki kanadı kendi içinde bir çatışma yaşıyor ancak emperyalizmin ve Türkiye kapitalizminin bugünkü ihtiyaçlarını temel alanların ağır basması kaçınılmaz görünüyor. Fakat bu düz bir yol izlemeyecek, süreçte bir dizi iniş-çıkış ve zikzaklar, gerilimler, gürültülü kavgalar yaşanacaktır. Medyadaki belirtiler, hükümetin hamleleri, ordunun eskisi gibi yüksek perdeden sesini çıkarmaması, devlette bir mutabakattan söz edilmesi vb. sürecin seyrine ilişkin bir fikir veriyor.

Açıktır ki, bugün çözüm olarak ortaya atılanlar, Kürt halkının mevcut kölelik statüsünü değiştirecek, sorunu kalıcı ve köklü bir çözüme kavuşturacak nitelikte değildir. En fazla, varolan hak kırıntıları bir parça arttırılmış olacaktır. Bunun ise Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Zaten düzenin de amacı

Kürt sorununu çözmek değil, PKK'nin silahlı gücünün tasfiyesiyle birlikte Kürt halkının direncini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan bu doğrultuda en az tavizle süreci tamamlamaktır.

Komünistler ise Kürt sorununun kalıcı bir devrimci çözüme kavuşması için mücadele ediyorlar. Onlar ilke olarak elbette Türkiye halkları da dahil tüm dünya halklarının birliğinden, kaynaşmasından yanadırlar. Fakat halkların birliği ve kaynaşması, gönüllülük temelinde gerçekleştirilebilir. Gönüllü birliği sağlamanın tek yolu ise, ezilen ulusa kendi kaderini tayin hakkının tanınmasıdır. Ayrılıp ayrılmamaya karar verecek olan ezilen ulusun kendisidir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının reddi, gerçekte Türk ulusunun ayrıcalıklarının sürüp gitmesini istemektir. Bu ise en büyük “bölücülük”tür!

Komünistler ulusal sorunun gerçek ve kalıcı çözümünü için, UKKTH'nin tanınmasının yanısıra, onu bütünleyici şu demokratik talepleri de savunurlar: *Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması; tüm dillerin tam hak eşitliği, zorunlu devlet dilinin kaldırılması, herkese kendi anadilinde eğitim hakkı; tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı. (TKİP Programı'ndan...)*

Bugün Kürt halkının en yakıcı ihtiyacı, devrimci enerjisini devrimci bir özgürlük ve eşitlik programı ekseninde harekete geçirebilecek devrimci bir siyasal önderliktir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin gerçek ihtiyacı, devletle ve kurulu düzenle değil, fakat Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle birleşmek ve bütünleşmektir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini boğmakta kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan sermaye devletine karşı birlikte, omuz omuza savaşmaktır. Bunun dışında gerçek ve kalıcı sonuçlar yaratacak bir çıkış yolu yoktur.

“Kürt açılımı” eşliğinde tırmanan saldırılar

Sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına yönelik saldırganlığını ortaya koyan olaylardan biri Diyarbakır’da yaşandı. 10 yaşındaki Medya Örmek evinde çocuklara Kürtçe ders vermesi nedeniyle soruşturma terörüne maruz kaldı.

Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi, Erdoğan’ın Diyarbakır gezisi sırasında Şırmak’ın Cizre İlçesi’nde protesto eylemine katıldıkları ve polise taş attıkları gerekçesiyle, 16 yaşındaki Osman Acı ile 17 yaşındaki Mehmet Selim Bağana’yı toplam 21 yıl 8 ay hapse mahkum etti.

Hakkâri’de 23 Nisan’da bir özel tim polisinin silahının dipçiğiyle bir çocuğa saldırmamasıyla ilgili olarak yaptığı açıklama nedeniyle, İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi Şube Sekreteri Ethem Açıklalın hakkında, “toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkındaki kanuna muhalefet etmek” iddiasıyla dava açıldı.

Bu tutuklama ve yargılama kararları ile “suçlu” Kürt çocuklarına tek sosyal alan olarak hapisane koridorları gösteriliyor. Küçük bedenlerine dipçik vurmak devletin hakkı olarak sunuluyor. İnsan hak ve özgürlükler mücadelesi veren kurumlar, bu saldırganlığa karşı çıktıkları için hukuk terörüne maruz bırakılıyor.

Kürt halkına yönelik saldırılar sürüyor!

12 yaşındaki çocukları 13 kurşunla öldürmekten çekinmeyenler, şimdi de yaşının iki-üç katı hapis cezaları veriyorlar. Tüm bu devlet terörü “milli birlik” örtüsüyle gerçekleştiriliyor. Sömürgeci sermaye devleti kirli savaşla, inkar ve imhaya dayalı zulüm politikalarıyla bir yandan çöküşünü hızlandırırken, öte yandan halkların kardeşliğini dinamitliyor. Bu zeminde Kürt halkına yönelik faşist saldırılar artarak devam ediyor.

Son günlerde yaşanan saldırılar, “Kürt açılımı” tartışmalarının Kürt halkının üzerindeki baskı ve terörü zerre kadar azaltmadığının en açık göstergesidir. Kürt halkına yönelik baskı ve saldırganlık, inkara dayalı politikalar özellikle son 25 yıla damgasını vurdu. Binlerce Kürt emekçisi katledildi. Kirli savaş sürecinde gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ayyuka çıktı. Çeteleşen sermaye devletinin elikanlı katliamcıları ise sürekli ödüllendirildi.

Kürt halkının örgütlü gücünü temsil eden siyasi partiler kapatıldı. En son Günlük gazetesine yönelik kapatma saldırısı da dahil Kürt basınına yönelik baskılar artarak devam etti. Öte yandan “en iyi Kürt ölü Kürt” anlayışının savunucusu siyasi partiler, dernekler, vakıflar sömürgeci sermaye devletinin desteğini her zaman arkalarında hissettiler. Bu kurumlar Kürt düşmanlığını büyük bir rahatlıkla sürdürdüler.

“Demokratik açılım”dan bahseden, Kürt sorununa ilişkin Amerikan çözüm planı çerçevesinde CHP ve MHP ile polemige giren Erdoğan, kısa bir süre öncesine kadar “Kürt’ten tanık olmaz”, “çocuk da olsa, kadın da olsa polis gereğini yapar”, “bu rejimi beğenmeyen çeker gider” diyecek kadar gözünü karartabildi. Kürt halkını hedefe çakan, ırkçı saldırganları cesaretlendiren açıklamalar yapabildi.

Sömürgeci sermaye devleti, halkların kardeşliğini savunan, halkların gönüllü birliğini, özgürlüğünü ve

eşitliğini savunan aydınları, ilericileri, devrimcileri ve Kürt emekçilerini sorgulayıp tutuklamakla yetinmedi, faşist çetelerini, kontra örgütlerini harekete geçirdi. Faili meçhul cinayetler, gözaltında kaybetmelerle, sokak infazlarıyla binlerce Kürt emekçisini katletti.

Meşru hakları için eylem yapan Kürt halkı, biber gazına, coplannmaya, tekme ve tokatlanmaya maruz kaldı. Uyduruk gerekçelerle gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Kürt çocukları, gerici-faşist hükümlerle dolu olan ceza yasalarında bile bulunmayan uydurma gerekçelerle tutuklandı. Haklarında onlarca yıl hapis cezası istendi. DTP vb. partilerin üye ve yöneticileri katledildiler. Kürt sorununu dile getiren, halkların kardeşliğini savunan KESK, İHD vb. örgütlerin yöneticileri ve üyeleri, tutuklama terörüne maruz kaldılar. DTP’nin değişik kentlerdeki binalarına baskınlar düzenlendi. DTP yönetici ve üyeleri, Barış Anneleri gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı.

Kürt ulusal sorunu konusunda duyarlı olan devrimci sosyalist ve ilerici gazeteler toplatıldı, yayın yasakları getirildi. Faşistler, Kürtlere yönelik yüzlerce saldırı ve linç girişimini devlet desteğinde gerçekleştirdiler. Sakarya’ya fındık toplayan Kürt işçilere yönelik saldırıların gerisinde sömürgeci sermaye devleti vardı. Bu nedenle faşistlere dokunulmazken yaralı işçiler gözaltına alındı. Faşistlerin gerçekleştirdikleri linç saldırıları, “vatandaş duyarlılığı” olarak alkışlandı.

Devlet destekli “tahrike kapılan hassas vatandaşlar” meydanlarda, salonlarda, mahkeme kapılarında vb. yerlerde linç girişimlerinde bulunmaya devam ediyorlar. Daha önce defalarca gerçekleştirdikleri linç girişimlerine rağmen haklarında en ufak bir işlem dahi yapılmayan bu “hassas vatandaşlar”, canları istediği zaman ya Kürtlere ya da devrimci güçlere saldırmayı, onları linç ederek öldürmeyi temel görevleri olarak görüyorlar.

“Kürt açılımı” yapacağını söyleyen dinci parti,

kirli savaş dönemini andıran bu olayları seyretmekle yetiniyor. Hala Kürt halkına yönelik saldırganlık sürerken, belli kırıntılar karşılığında Kürt halkının özgürlük talebinden vazgeçmesini dayatanların “demokratik açılım”dan söz etmeleri tam bir politik sahtekarlık ve utanmazlık örneğidir.

“Kürt açılımı”nı zorlayan Kürt halkının mücadelesidir!

Düzenin “Kürt açılımı” Kürt halkında çözüme dair beklentileri arttırmakla birlikte, kirli savaşın açtığı yaralar, devletin hala da devam eden ırkçı-inkarcı politikası Kürt halkının hafızasında tazeliğini korumaktadır. Kürt halkı artık boş vaatler değil, Kürt sorununun çözümü çerçevesinde somut adımlar atıldığını görmek istiyor.

MGK onaylı düzenin sözde çözüm planının demokratikleşme ile hiçbir ilgisi bulunmadığının en açık kanıtı ise, Kürt halkına yönelik saldırıların hız kesmeden sürmesidir. “Demokratik çözüm” Kürt halkına, ulusal özgürlük ve eşitlik özleminden vazgeçmesi karşılığında birtakım kırıntılar verilmesinden ibarettir.

Bu iğreti çözüm tartışması, Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yürüttüğü mücadelenin basıncı altında yapılmaktadır. Zira hiçbir gerici burjuva devlet demokratik hakları bahşetmez. Kürt halkının emekçi kesimleri çok geçmeden emperyalistler ile işbirlikçilerinin ezilen halkların sorunlarına çözüm üretemeyeceklerini kendi deneyimleriyle kavrayacaklardır.

Kürt halkı ancak Türkiye işçi sınıfı ile birlikte kararlı bir direnişi yükselterek temel demokratik hak ve özgürlüklerini kazanabilecektir. Bu ortak mücadele zemininde, ulusal taleplerinin yanısıra sınıfsal taleplerini de yükselterek, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte devrim ve sosyalizm mücadelesini ilerletebilecektir.

Sel felaketi çürümüş düzenin iflasını belgeledi...

Katleden sel değil kapitalizmdir!

7 Eylül gününden itibaren başlayan yağışların ardından Trakya ve İstanbul'da büyük bir felaket tablosu ortaya çıktı. Onlarla ifade edilen ölü sayısı sular çekildikçe artıyor. Ayrıca bölgede hayat büyük ölçüde felç oldu. Birçok ev yıkılırken, köprüler ve yollar çöktü, yerleşim merkezleri sular altında kaldı. Onlarca kişinin ölümü ve büyük maddi hasar ile sonuçlanan sel, kapitalist düzenin çürümüşlüğüne bir kez daha ortaya serdi. İstanbul gibi bir kentin göbeğinde yaşanan felaket düzenin iflasının dolaysız bir göstergesidir.

İstanbul'da yaşananın bir felaket olduğu ortadadır ancak bu kesinlikle "doğal felaket" olarak isimlendirilemez. Sözkonusu olan, insanlığın en büyük felaketi olan kapitalizmdir. Toplumsal servetin burjuvaların elinde çarçur edilip insanların kaderlerine terk edildiği bir düzende bu tür felaketler kaçınılmazdır. Bütçesinin büyük bölümünü silahlanmaya harcayan, büyükçe bir bölümünü de burjuvaziye aktaran bir düzende başka türlü olmaz.

Kentlere ayırdığı sınırlı kaynakları yoksulluğu ve sefaleti gizlemek üzere kullanıp alt yapıyı önemsemeyen bir düzende yağmur sularının felaket olup insanları yutması kaçınılmazdır. Milyonlarca lirayı burjuvaların yaşam alanlarını lale bahçelerine çevirmek için kullanan ve felaket anlarında hayat kurtarmak için birkaç tane helikopter bile almayan bu düzen ve belediyeleri insana ve insan hayatına düşmandır.

İstanbul'da felaketin boyutları giderek artarken, hükümet ve valilik gibi kurumlardan yapılan açıklamalar ile alınan tutumlar ise kanı donduracak cinstendir. Felaket bölgesi olarak tanımlanan alanda birkaç helikopter ve bir düzine bot dışında herhangi bir kurtarma çalışmasından söz edilememektedir. Kardeş halkları katletmesi ile övündükleri orduları, işçi ve emekçilerin üzerinden zulmünü eksik etmeyen polisleri, söz konusu olan işçi ve emekçilerin maruz kaldığı böylesi bir felaket olduğunda ortalıkta gözükmemektedir.

Buna rağmen düzen sözcüleri, felaketin boyutunu gizlemek, faturasını halka kesmek ve kendilerini temiz çıkarmak için aşığılık söylemlere başvurmaktan çekinmemektedir. Kendi yarattıkları felaketi "takdir-i ilahi" diye topluma yutturmaya çalışanlar, altyapı sorunlarından ya da yük aracında taşınırken katledilen işçilerden bahsetmek yerine yağma iddiaları ortaya atmakta, toplumu suçlamaya çalışmaktadır. Oysa kapitalizmin bu arsız memurları, yıllardır uygulanan politikaların, felaketi doğuran koşulların yaratıcısıdır.

1 Mayıs'ta esip savuran Vali koltuğunda halka öğüt veriyor!

Vali Güler'in konuşmasına bakın! Vali, yağışın süreceği "haberini" veriyor, "vatandaş"ın TEM otoyolunu kullanması öğütünde bulunup buna uyulmadığı için şikayette bulunuyor: "*Vatandaşların ısrarla bu yollardan geçmesi sıkıntı yaşıyor*"muş... İşte Taksim fatihi Vali! Onun bütün işi, emekçi halkı baskı altında tutmak, kurulu düzen adına kurallar koyup itaat ettirmek... İşçilere 1 Mayıs'ta terör estiren Vali, şimdi tüm imkanları felakete uğrayan bölge için kullanmak yerine, medya karşısına çıkıp arsızca ders vermeye kalkıyor.

Bizzat yardımcısı, Vali'nin bu arsızlığını ve katliamdaki sorumluluğunu ortaya koyuyor. Vali Yardımcısı Hikmet Çakmak kurtarma çalışmalarına 4

askeri helikopter ve 8 arama kurtarma botunun katıldığını, bot sayısının bir saat içinde 30'a çıkarılacağını söyledi. Çakmak sözlerine şöyle devam etti: "*İnsanların çaresizlik içinde oldukları görülüyor. Ama bunlardan kendilerine ulaşıncaya kadar kendi güvenliklerini sağlamaya gayret etmelerini istiyoruz. Biz de Afet Koordinasyon Merkezi'nde ekipleri yönlendirme çalışmalarımızı aldığımız bilgiler doğrultusunda sürdürüyoruz.*"

Bu sözler, devletin İstanbul'daki en üst düzey bürokratlarının ağzından yaşanan felaketin gerçek sorumluluğunu ortaya koymakla kalmıyor, devletin insan hayatı sözkonusu olduğunda nasıl bir duyarsızlık ve acz içinde olduğunu da ortaya seriyor.

Hükümet sorumluluğundan sıyrılmaya çalışıyor!

Hükümet de bu bürokratlarıyla aynı dili konuşuyor. Öyle ki, ilk olarak açıklamalarda bulunan Ulaştırma Bakanı Hayati Yazıcı'ya göre sorun, İstanbul'daki çarpık kentleşmeyi yaratan halk! Sanki yıllardır kent belediyesini ellerinde bulunduranlar kendileri değilmiş gibi konuşuyor. Çok mu zordur bu kadar zamanda dayanıklı ve işlevsel bir altyapı oluşturmak? Değil elbette, ama tek kaygıları yağma ve rant olunca bu tür felaketler kaçınılmaz oluyor.

Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu ise faturayı halka kesmek için derelerin işgal edildiğini iddia edebiliyor. Halk dere yataklarına kaçak yapılar inşa etmiş, sonucuna da katlanacak tabii! Orman yangınlarının ardından "en azından keneler öldü" diye açıklama yapan bakan, bu kez yağmur yağacağını halka haber vermiştik deyip işin içerisinden sıyrılmayı daha uygun buldu. Halk kendi önlemini almıyordu ne de olsa!

Çevreci Topbaş'tan ekoloji dersi!

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş

ise, bir yerel yöneticiden çok idealist bir çevreci gibi başlıyor söze: "*Maalesef bugün de özellikle gezegenimizi çok kötü kullanıyoruz, teknolojik kıyametten bahsedilmekte. Bu bazen ABD'nin, bazen Avrupa'yı vurmakta. Bugün de İstanbul. Son 80 yılın en büyük yağışının İstanbul'a düşmesi karşısında insanın yapacağı bir şey kalmıyor. Bunlar olağanüstü bir hal. Doğal afetlerin etkisini dünyanın bir çok yerinde görmekteyiz. Bununla ilgili ısrarla durdum. Çevreye ve doğaya saygılı olmak zorundayız.*"

Bu açıklamaların ardından, önce "ölüler üzerinden siyaset yapanlar var" diyerek muğlak düşmanlar yaratan ve suçlamaları püskürtmeye çalışan Topbaş, sonra da "*hepimizin hataları var. Burada daha dikkatli olmalıyız. Bunlar ciddi ölçekte maddi hasarlar. Bunun karşısında el ele vereceğiz ve bu yaraları saracağız. Tabii ki ölenleri geri getiremeyeceğiz.*" diyor.

Topbaş'ın icraatlarını bilenler onun bu demagojilerine yabancı değil. Topbaş da tıpkı kendisinden önceki belediye başkanları gibi, İstanbul'un yağmaya ve talana açılmasında, rant alanlarının genişletilmesinde, altyapı yerine seçim rüşvetlerine yatırım yapılmasında büyük role sahip. Topbaş, tıpkı düzenin tüm kurumları gibi katliamda doğrudan sorumluluk sahibi isimlerden biri.

Felaketin sorumlularından hesap sormalıyız!

Felaketin yaratıcıları sırça köşkerlerinden nasihatlar vermeyi sürdürüyorlar, sürdürecekler. Konuştukça arsızlaşacak, kendi yalanlarına daha da inanacaklar. Ama onlar konuştukça felaketin mağdurlarının, sele kapılanların, üç kuruşa mal gibi kamyon kasalarında, minibüs konteynırlarında taşınanların öfkeleri de artıyor.

İşçi ve emekçiler bir kez daha kendi imkanlarıyla yaralarını sarmaya çalışıyorlar, çalışacaklar. Ama bu felaketin sorumlularından hesap sormayı da ihmal etmemelidirler.

Sermaye medyasından sel üzerine etik dersleri!

Sermaye medyası, kendi çizgilerine uygun olarak sel felaketi haberlerini yansıttı. Kimi felaketin "Allah"tan olduğunu söyledi, kimi ise yaşananları AKP'yi yıpratmak için fırsat olarak değerlendirdi. Ancak hepsinin ortak noktası, ortaya çıkan "yağma" iddialarını kınayarak yayınlamaları oldu. "Sel, felaket demediler, yağmaladılar" ve "Sel akbabaları mağazaları yağmalıyor" gibi etik yargılar içeren başlıklarla haberi duyuran medya, özel mülkiyetin dokunulmazlığına bir kez daha sahip çıktı.

Hırsızlık ve yağma, ortaya çıkışından bu yana kapitalizmin büyük suçları arasında yer almaktadır. Bunun sebebi de kuşkusuz ki sistemin özel mülkiyet üzerine inşa edilmesidir. Adaleti bile "mülkün temeli" olarak tanımlayan kapitalizm, etik anlayışını da buna göre şekillendirmiştir. Gerek hukuk, gerekse toplumsal değerler hırsızlık ve yağmayı büyük suçlar arasında kabul eder. Baklava çalan çocuklar burjuva hukukuna göre onlarca yıl ceza alırken, işkenceciler, katiller ellerini-kollarını sallayarak sokakta dolaşırlar.

Sel felaketinin ardından ortaya çıkan ve her tür ahlaksızlığa, yozlaşmaya, çürümeye çanak tutan boyalı basın tarafından etik dışı ilan edilen yağma, toplumun içerisinde bulunduğu durumu yansıtmak açısından hayli çarpıcıdır. Kriz içerisinde debelenen işçi ve emekçiler, sefalet, işsizlik, açlıkla boğuşmakta, hayatta kalma mücadelesi vermektedir. Bu tabloda aç kalan emekçilerin karınlarını doyurmak için burjuvazinin mallarını yağmalamasından daha meşru bir davranış yoktur, olamaz.

Yaşanan yağmanın düşündürücü yanı ise işçi ve emekçilerin özel mülkiyete dokunması değil, toplumsal dayanışmayı geri plana iterek, emekçi kardeşlerine yardım etmek yerine karnını doyurmak için yağmaya girişmek zorunda kalmasıdır. Sınıf bilincinin geriliği, yaşanan yıkımın sorumlusunun kapitalizm ve onun uygulayıcıları olduğunu görmeyi engellemekte, sınıf dayanışması ve öfkesi yerine bireysel kurtuluşu koymaktadır.

İşçi ve emekçiler kendilerini bu sefalete mahkum bırakan, selde, depremde katleden kapitalizm ile hesaplaşmadıkça hiçbir yağmadan kurtuluş bekleyemezler.

Düzenin yarattığı felaketin tablosu

İstanbul'da çok sayıda ölü ve kayıp...

Yağışlar İstanbul'da can kayıplarına yol açtı. Her geçen saatte ölü ve kayıp sayısı haberleri artıyor. Resmi rakamlara göre İstanbul'da 31 kişi hayatını kaybetti ancak görgü tanıklarının bildirimleri ve kayıpların sayısının hayli yüksek olması ölü sayısının artacağını gösteriyor.

Yağışlar Silivri, Çatalca, Hadımköy, İkitelli, Sultangazi, Avcılar, Küçükçekmece, Kartal, Pendik ve Tuzla'da etkili oldu. Silivri ve Çatalca'da su baskını nedeniyle evlerinde mahsur kalan vatandaşlar, itfaiye ekiplerince çıkarıldı. Silivri'de 70 yaşındaki felçli Remzi Demir, evi su baskımına uğrayınca, boğularak can verdi. Kartal-Pendik arasındaki Yunus Tren İstasyonu'nda sel sularıyla dolan yaya altgeçidi kullanamayan bir kadın, raylardan geçmeye kalkınca tren çarpması sonucu hayatını kaybetti.

Yoğun yağış nedeniyle Arnavutköy, Sultangazi, Bağcılar, Eyüp, Esenler, Bahçelievler, Başakşehir, Büyükçekmece ilçelerinde de su baskınları, sele neden oldu. Büyükçekmece Gölü'nde baraj kapakları açıldı, sahilleri ve kıyıyı su bastı. Göl kenarında bulunan dinlenme tesisi de sular altında kaldı.

Çatalca bölgesinde yaşanan yoğun yağış nedeniyle Kovukdere mevkinde bir kişi kaybolurken Silivri'de evini su basan bir kişinin kalp krizinden öldüğü, bir çocuğun ise halen kayıp olduğu bildirildi.

Ayamama ve Tavukçu dereleri yağış nedeniyle taşarken dere yakınlarındaki bir bina da yıkıldı. Ayamama Deresi çevresindeki pek çok bina da sel tehlikesi nedeniyle boşaltıldı.

Halkalı ve İkitelli'de can pazarı

Atatürk Havalimanı'na giden İkitelli Basın Ekspres yolu sel sularıyla doldu. Kime yerlerde 2 metreyi bulan sel sularının yolu kapaması ile yolcu ve sürücüler araçların içinde kaldılar. Aralarında TIR'ların da bulunduğu yüzlerce araç sürüklendi.

Başakşehir girişindeki TIR garajındaki araçlar, suya kapılarak havalimanına gidiş yolunu kapadı. TIR garajında bulunan sürücü ve çalışanlar da suya kapılarak kayboldu.

İkitelli TIR garajında araçlarında uyuyan TIR şoförlerinden 6 kişi boğularak yaşamını yitirdi. 50 kişi yaralı olarak kurtarıldı. İkitelli köprü altında da itfaiye ekipleri 2 kişinin cesedine ulaştı.

7 kadın işçi can verdi

Halkalı Pameks Tekstil'de çalışan kadın işçilerin servisleri sular altında kaldı. 3 işçi kurtarılrken, 7 işçi yaşamını yitirdi.

Halkalı'da bir başka tekstil firmasında daha 2 kişinin cesedine ulaşıldı.

Başakşehir ilçesinin ara yollara büyük ölçüde kapandı. İlçeye bağlantı sağlayan yollarda ulaşım aksadı. Ara sokaklar sel sularıyla doldu.

E-5'te de yoğun yağış nedeniyle aksamalar yaşandı. Silivri, Ortaköy, Selimpaşa ve Kavaklı Köyü derelerinin taşması sonucu bu bölgede E-5 Karayolu trafiğe kapandı.

Yenibosna'daki bazı fabrikaları da su bastı. Fabrikalardaki bazı eşyalar suyla birlikte çevreye yayıldı.

Çatalca Devlet Hastanesi'nin polikliniklerini de su bastığı, itfaiye ve orman bölge müdürlüğü ekiplerince suyun tahliye edilmeye çalışıldığı belirtildi. Yağıştan dolayı çok sayıda araç yollarda mahsur kaldı. Rögar kapakları patladı, yollar sular altında kaldı.

İstanbul'da toplamda 2000 kadar ev ve işyerinin sular altında kaldığı ifade ediliyor. Ayrıca 8 okul ile 3 hastane de su baskınlarından etkilendi.

Tekirdağ'da 7 ölü ve çok sayıda kayıp...

Tekirdağ'ın Saray İlçesi'ne bağlı Bahçeköy ve Güngörmez köylerinin yakınından geçen Kambursöğüt Deresi, aşırı yağışlar nedeniyle taşı. Taşkın, iki köydeki çok sayıda evi sular altında bıraktı. Bazı ağıllarda bulunan büyükbaş hayvanlar telef oldu. Güngörmez köyü mevkinde bulunan ve sular altında kalan bir hayvan çiftliğinde 5 kişilik aile

ve 2 kişi kayboldu. Ekiplerin yaptıkları çalışmalar sonucunda aileden altı yaşındaki Afra Çakar'ın cesedine ulaşıldı. 12 yaşındaki Büşra Çakar'ın cesedi de aynı bölgede saman balyaları arasında bulundu.

Bölgede yapılan aramalarda kayıp oldukları daha önce bilinmeyen Fatma ve Mustafa Bilgin çiftinin cesetleri de Bahçeköy ile Güngörmez köyleri arasındaki Sefaalan köprüsü yakınlarında bulundu.

Çanakkale'de deniz ulaşımı durdu

Çanakkale'de şiddetli poyraz nedeniyle Gökçeada ve Bozcaada'ya deniz ulaşımı sağlanamadı. Özellikle Kuzey Ege Denizi'nde etkili olan fırtına, Gökçeada-Kabatepe ile Bozcaada Geyikli hattındaki arabalıvapur seferlerini olumsuz etkiledi. Çanakkale Boğazı'nı geçmek üzere yola çıkan yerli ve yabancı bandıralı 25 gemi ise Şarköy açıklarında demirledi.

Sel değil kapitalizm katletti...

7 kadın işçi yük aracında boğuldu!

İstanbul'da yaşanan sel felaketi, tüm gizleme çabalarına rağmen düzenin iflasını gösterdi. Bir yük aracının kapalı bölmesinde 7 kadın işçinin boğulması ise, yaşananın kapitalist düzenin ürünü bir katliam olduğunu gösterdi.

Pameks Tekstil'de çalışan kadın işçileri taşıyan arkası kapalı yük minübüsü Halkalı-İkitelli sapağında sel nedeniyle mahsur kaldı. Kadınların kapatıldığı aracın kapalı bölmesi suyla dolarken işçi kadınlar boğuldu. Yük bölümünde taşınan işçiler, aracın arka kapaklarının açılması ile birlikte sel sularına karışarak ortadan kayboldular. Kurtarılan üç kişinin ise şoför ile birlikte önde oturan iki işçi olduğu öğrenildi.

7 tekstil işçisi kadını katleden ne sel, ne de kurtarma çalışmalarının yetersizliğidir. Katliamın sorumlusu, işçileri yük aracında taşıyan Pameks Tekstil patronudur. Pameks Tekstil patronu kendi sınıfının temel özelliklerini gösteren asalak bir burjuvadır. O da Tuzla'da kum torbası yerine işçi kullanan ve filikada işçileri katleden Gisan Tersanesi patronuyla aynı dünyaya aittir. Bursa'da kilitli kaldıkları fabrikada yanan kadın işçileri camdan kaçmadıkları için suçlayan Özay Tekstil patronunun dünyasıdır bu dünya. Bu, vahşi kapitalizmin dünyasıdır.

Burjuvalar tarafından bir mal kadar değer verilmeyen 7 kadın işçi göz göre göre ölüme gönderildiler. 7 işçi kardeşimizin hesabını soralım!

Kentler kapitalist yıkımın, sömürünün ve sefaletin aynasıdır!

Kapitalizmin kentleri onun aynasıdır. En temel altyapı hizmetlerinden yoksun olarak hızla büyüyen yerleşim birimleri, zamanla kendileriyle birlikte sorunları da büyütürler. Sonuçta temel hizmetlerin yerine getirilmediği, çevrenin hesapsızca yağmalanıp tahrip edildiği, semtler ve bölgeler arasında korkunç bir sosyal eşitsizlik ve dengesizliğin yaşandığı, milyonlarca insanın yaşam güvencesinden yoksun bir hayat sürdüğü bugünkü kentler çıkar ortaya.

Kapitalist düzende bu her zaman böyledir. Çünkü bu düzende, temel insani ihtiyaçlar ile insan ve çevre sağlığı değil, fakat kapitalist kâr yasası esastır. Çünkü bu düzende, asalak sermaye sınıfının vurgun üstüne vurgun vurup zenginliğine zenginlik katmasıdır önemli olan.

Bugünün Türkiye'sinde de durum budur:

Sağlıklı bir kentleşme planı olan, altyapısı tamamlanmış bir tek kent yoktur.

Ulaşım, yol ve trafik sorunu çözülmüş bir tek kent bulmak mümkün değildir.

Sağlıklı içme suyuna sahip kent sayısı/nüfus oranı alabildiğine düşüktür.

Katı ve sıvı atıklar için arıtma tesisleri ya hiç yoktur, ya da çok yetersizdir. Kirli atıklar ırmaklara, denizlere ve yaşam alanlarındaki boş arazilere bırakılmaktadır.

En büyük kentler deprem fay hattı üzerinde kuruludur ve buna karşı hiçbir özel önlem alınmamaktadır.

Bu ülkede milyonlarca emekçi yaşanılır, sağlıklı konuttan yoksundur. Resmi rakamlara göre, kentlerdeki nüfusunun yüzde 30-40'ı gecekondularda yaşamaktadır. Kırsal kesimlerdeki derme çatma konutlarla birlikte bu oran yüzde 60-70'lere ulaşmaktadır.

Büyük kentlerde yaşayan halkın yaklaşık yüzde 70'inin temel sorunu yoksulluk ve yoksunluktur. İşsizlik ve sefalet sürekli olarak büyümektedir.

İşte sermaye sınıfının ve temsilcilerinin "halka hizmet" adına onlarca yıl içinde yarattıkları kentler tablosu budur.

Bir avuç asalağın içinde birer cennet kurup sefa sürdükleri kentler, işçiler ve emekçiler için gerçek birer sefalet yuvasıdır. Milyonlarca insanımız konut adına sağlıklı gecekondularda, hiçbir hizmetin ulaşmadığı varoşlarda yaşıyor.

Yaşadığımız semtlerde kışın çamur deryasına dönen yollar bir parmak kar yağdığında kapanıyor, sık sık kesilen sular akamaz oluyor, zaten sınırlı olan otobüs seferleri de iptal ediliyor. Sırf tekeller kâr etsin diye, elde edilmesi son derece kolay olan içilebilir sudan yoksun bırakıyoruz. Zengin doğal enerji kaynaklarına sahip bir ülke olmamıza rağmen, elektriğe, ısınmaya ve ulaşımına fahiş fiyatlar ödüyoruz. Kreşi, çocuk yuvası, sağlık ocağı, parkı, sineması, tiyatrosu vb. bir yana, yeterli okulu, kanalizasyonu, yolu olan semtlerin sayısı bile sınırlıdır. Çöplüklerin yığılı olduğu semtlerde her türlü salgın hastalık kol gezmektedir vb.

Düzenin egemenleri bu sorunları çözmek bir yana, halihazırda verdikleri sınırlı hizmetleri bile paralı hale getiriyorlar. "Ucuz ve kaliteli hizmet sağlamak" vb. yalanlar eşliğinde, belediye hizmetlerini de özelleştirmiş bulunuyorlar. Ödediğimiz vergilerle yerine getirilmesi zorunlu temel hizmetler bile ücretli hale getiriliyor. Artık belediyeler birer şirket, biz ise müşteriyiz.

(BDSB 2009 Yerel Seçim Bildirgesi'nden...)

500 yıl önce, 500 yıl sonra!

Kapitalistler bilim ve teknoloji alanında yaşanan gelişmeleri şatafatlı biçimlerde sunar ve bunu insanlığın ilerlemesi gibi gösterir. Oysa her iki alandaki gelişme de toplumsal ihtiyaçlardan kopuk ve kapitalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenmektedir. Gölgesinden faydalanmadığı ağacı kesen kapitalizm, işine yaramayan teknolojiyi de geliştirmez.

Şehir planlamada bu durum daha da trajik. Zira mühendislik alanında yaşanan tüm gelişmelere rağmen rant üzerine kurulu şehircilik anlayışı bugün yüzlerce yıl öncesinden bile daha trajik durumda bulunmaktadır. Yaşanan sel felaketi bunu bir kez daha göstermiştir.

Büyükçekmece'de bulunan E-5 ve D-100 köprüleri suyun geçişini engellediği için bölgede su baskınlarına sebep oldu. Büyükçekmece Belediye Başkan Yardımcısı Zafer Özsayın, yaptığı açıklamada, köprülerin yapılırken suyun debisinin hesaplanmadığını ve suyun denize ulaşmadığını belirtti.

Aynı hat üzerinde bulunan ve 500 yıl kadar önce Mimar Sinan tarafından yaptırılan köprüde ise tüm yağışa ve yükselen su miktarına rağmen herhangi bir taşma yaşanmadı. Mimar Sinan Köprüsü'nde yapılan hesaplamaların isabetli olması sayesinde köprüde hiçbir sorun yaşanmadan su akışı olduğu görüldü.

Parlak kağıtlara sarılarak sunulan hizmetlerin, bol sıfırlı ihalelerle peşkeş çekilen köprülerin 500 yıl öncesinden bile daha geride olduğunu görmek, kapitalizmin çürümüşlüğüne görmek için yeterli olsa gerek...

TMMOB'a bağlı odalardan sel felaketine ilişkin açıklama...

TMMOB'a bağlı İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) ve Şehir Plancıları Odası (ŞPO), Marmara bölgesinde meydana gelen sel felaketine ilişkin yazılı basın açıklamaları gerçekleştirdiler.

İnşaat Mühendisleri Odası: "İktidar sahipleri vicdanını kaybetmiştir"

İMO tarafından gerçekleştirilen açıklamada, Türkiye'de "doğa olayları"nın "doğal afet" gibi yaşandığı belirtilerek şunlar söylendi:

"Bu bir Türkiye gerçeğidir; deprem can alır, sel can alır, rüzgâr can alır. Çünkü Türkiye gerçeğini yaratan zihniyet kentleri, yerleşim alanlarını, köprüleri, binaları, barajları oluştururken bilimin, mesleki doğruların, insan ihtiyaçlarının değil, çıkar çevrelerinin, rantiyenin, popülist politikaların etkisi altındadır."

Yaşanan sorunların, felaketlerin sorumlusunun bizzat devlet olduğu belirtilerek, bu yağmurla birlikte yerel yönetimlerinin makyajının aktığı ifade edildi.

Şehir Plancıları Odası: "Ranta evet diyenler sele hayır diyemediler"

ŞPO tarafından yapılan açıklamada, felaketin yaşandığı alanların planlama ilkeleri açısından kentsel gelişmeye açılmaması gerektiği belirtilerek, "ranta evet diyenler sel felaketine hayır diyememişlerdir" denildi. Açıklamada sorumluluğun belediyelere, bu belediyeçilik anlayışına ve bilim dışı planları imzalayan uzmanlara ait olduğu ifade edildi.

Açıklamada alınabilecek önlemlere dair de maddeler yer aldı ve ranta değil insana öncelik veren bir kentleşme ve kentsel gelişme anlayışına ihtiyaç olduğu vurgulandı.

İMF-DB haydutlarına karşı alanlara!

Emperyalizmin mali kuruluşları olan İMF ve Dünya Bankası haydutları Ekim'in ilk haftasında İstanbul'da buluşacak. İşçi ve emekçilere, ezilen halklara yönelik pek çok saldırının altında imzası bulunan bu kurumların İstanbul'da gerçekleştireceği zirveye karşı biraraya gelen kitle örgütleri, sendikalar, ilerici ve devrimci güçler ise İstanbul'u haydutlara dar etmek için çalışmalarına başladılar.

Demokrasi İçin Birlik Hareketi (Demokratik Toplum Partisi, **Toplumsal Özgürlük Platformu**, Sosyalist Demokrasi Partisi, **Sosyalist Parti**, Sosyalist Dayanışma Platformu, **Emekçi Hareket Partisi**, Sosyalist Emek Hareketi, **Anti-kapitalist**, Türkiye Gerçeği, **Demokratik Dönüşüm**, 14 Mayıs Platformu), Halk Cephesi, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, Partizan, **Demokratik Haklar Federasyonu**, Halk Kültür Merkezleri, **Alnteri**, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, **Özgürlükçü Sol Hareket**, Çağdaş Hukukçular Derneği, **Kaldıraç**, Devrimci Hareket, **"İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik"** platformu altında biraraya gelerek gerçekleşecek zirveye karşı kapsamlı bir eylem programı oluşturdular.

Haramilere İstanbul'u dar etmek perspektifi ile biraraya gelen kurumlar hem zirve öncesindeki süreci etkin bir kitle faaliyeti örmeyi, hem de zirve günlerinde yaygın ve kitlesel eylemler gerçekleştirmeyi hedefliyor.

Etkinlik öncesinde çıkarılacak afiş ve bildirilerin yaygın kullanımı planlanırken, gerçekleştirilecek kitlesel protestolar yoluyla işçi ve emekçiler emperyalist haydutları istemediğini haykırarak. Zirvenin gerçekleşeceği hafta ise toplantılar, konserler, seminerlerin yanı sıra fiili meşru eylem ve mitingler düzenlenecek.

"İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" 13 Eylül günü gerçekleştireceği eylemle platformu ve eylem programını duyuracak, birliği deklare edecek. Saat 17.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda toplanacak olan birlik bileşenleri, Tünel Meydanı'na yürüyecek ve burada basın açıklaması gerçekleştirecek.

Tarih: 13 Eylül 2009

Saat: 17.00

Yer: Taksim Tramvay Durağı

Entes direnişi güncesinden...

112. gün...

Her sabah yaptığım gibi eşyalarımı alarak direniş yerine geçtim. Emek Defteri muhabiri direniş yerine geldi. “Direniş nasıl gidiyor? Sen bizim gururumuzsun. Sinter Metal’e uğradım. Şimdilik fazla kalamayacağım ama daha sonra tekrar gelip röportaj yapacağım” dedi.

113. gün...

Entes işçileri ile paydos saatlerinde karşılaştığımızda, kimi yer yer kafa sallayarak kimi ise gülümseyerek direnişin yanında olduklarını gösteriyor. Sadece bir bayan yüzünü ekşitiyor beni görünce, o da patron yalakası olan şefim. Aynı zamanda benden önce işten çıkarılan ve işe iade davası açan bayan arkadaşım Entes lehine şahitlik yapacak olan kişidir. Onun farklı çıkarlar peşinde olduğunu bildiğim için bu tavırları bir anlam ifade etmiyor.

Aylardır çalışması yürütülen geleneksel Sarıgazi Festivali’nin ertelendiğini öğrendim. Gerekece ise DTP’nin Kızıl Bayrak’a yönelik tehditleriydi. Bakıldığında çok üzücü bir durum aslında. Devrimciler nezdinde böyle bir sorunun ortaya çıkması tüm devrimci değerlerimize yakışır ve kabul edilir bir şey değildir. Saldırının kendisini kınıyor, her zaman savunduğum gibi, Kürt işçi ve emekçilerin tek kurtuluşunun sosyalizmle mümkün olduğunu yineliyorum.

114. gün

Yanıma gelen bir işçi iki aydır para almadığını ve patronun ha bugün ha yarın vereceğim diye kendisini oyaladığını söyledi. İşten ayrılmış fakat bu sefer de işsiz kalmış. Yani her iki durumda da, olan biz işçi ve emekçilere oluyor. Ne yapacağım diyen işçiye “Ben de işten atıldım direniyorum. Arkadaşlarınla konuş siz de direnişe geçin” dedim. O da “Diğer işçilerden bir şey çıkmaz, ben avukata veririm o uğraşır” diyerek yanımdan ayrıldı.

Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya fabrikaya gelirken, her karşılaşmamızda yaptığı gibi bugün de sınıf kinini bakışlarıyla gösterdi.

117. gün

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi direniş yerine nöbete geldi. Bundan böyle her Pazartesi KHK’dan bir kişi Entes nöbetine gelecek.

Bugün yine iş arayan işçiler ve ne zamana kadar direneceğimi soranlar yoğunlukta.

Yağmurun yağmasıyla birlikte dernek çalışanları ile önümüzün kış olmasından kaynaklı nasıl bir önlem alacağımızı konuştuk. Çadır kullanabileceğimize karar verdik. Sonuçta ne olursa olsun hava şartları yüzünden direnişin aksaması gibi bir durum söz konusu olamaz.

**Entes direnişçisi
Gülstan Kobatan**

Toplu görüşme oyununda “Uzlaştırma Kurulu” safhası!

Memur konfederasyonları ile hükümet arasında 15 Ağustos 2009 tarihinde başlayan ve sonuçsuz kalan toplu görüşmeler süreci, “Uzlaştırma Kurulu”na gitmişti. “Uzlaştırma Kurulu”nun kararından, gelecek yılın ilk altı ayı için yüzde 4, ikinci altı ayı için yine yüzde 4 zam önerisi çıktı.

Hükümet görüşme sürecinde yüzde 2+2 ardından da yüzde 2,5+2,5 zam açıklamış, buna karşılık görüşmelere katılan Memur-Sen en son olarak 4+4 olarak talebini revize etmişti.

Uzlaştırma Kurulu’na başkanlık yapan Yargıtay 9. Hukuk Dairesi Başkanı Mustafa Kılıçoğlu, kuruldan çıkan rakamın yüzde 4+4 olduğunu, enflasyon artışının maaş artışının üzerinde olması durumunda da aradaki farkın maaşlara yansıtılmasını önerdiklerini belirtti.

Hükümetin teklif ettiği sefalet zammına karşı tabandaki basınç nedeniyle göstermelik itirazlar yükseltmek zorunda kalan memur konfederasyonları, Uzlaştırma Kurulu’nun sunduğu yüzde 4+4’lük zam önerisini “sevindirici” bulduklarını ve desteklediklerini açıkladılar.

Uzlaştırma Kurulu’nun önerisini değerlendiren Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız, “Bundan önceki 6 uygulamada siyasi irade bu kararlara uyma ihtiyacı duymadı. Biz ısrarla, Kurul’un kararlarının

siyasi irade tarafından kabul edilmesi ve uygulamaya konması isteğimizi dile getirdik. Bu bakımdan, Kurul Başkanı Mustafa Kılıçoğlu’nun açıklamasındaki detayı önemsiyoruz. Zaten, Kurul’un kararlarının uygulamaya geçirilmesi konusunda tedbir alınması da masada konuşuldu” dedi.

Kurul’un kendi kararlarına sahip çıkmasının kendileri açısından önemli olduğunu belirten Kamu-Sen Başkanı, “Biz, rakam ve içerik ne olursa olsun Uzlaştırma Kurulu’nun kararını kabul edeceğimizi söylemiştik. Aynı değerlendirmeyi sürdürüyoruz. Detaylar pazartesi günü bize ulaşır ve tekrar toplanırız” ifadelerini kullandı.

Memur konfederasyonlarının “Uzlaştırma Kurulu”nun önerdiği sefalet zammını sevinçle karşılamasının arkasında hükümetin önerisinden birkaç puan daha fazla olması bulunuyor. Bunu bir kazanım olarak kamu emekçilerine yutturacaklarını sanıyorlar.

Ancak Kurul’un kararı tavsiye niteliği taşıyor. Bu karar önümüzdeki hafta içerisinde Bakanlar Kurulu’nda görüşülecek, “Uzlaştırma Kurulu”nun önerisi değerlendirilecek. Maaş zamlarında son söz Bakanlar Kurulu’nun olacak. Bakanlar Kurulu da nihayet bu toplu görüşme oyununa son vermek üzere bildiğini okuyacak.

MMO’dan iş güvenliği paneli

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, 15 Ağustos 2009 tarih ve 27320 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren “İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimleri İle Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri Hakkında Yönetmelik” için bilgilendirme ve değerlendirme amacıyla, 5 Eylül tarihinde “İş Sağlığı ve Güvenliği Mühendislerinin Görev, Yetki ve Sorumlulukları” başlıklı bir panel düzenledi. Panelin açılış konuşmasını MMO İstanbul Şube üyesi Metin Şen yaptı.

Panelin ilk konuşmacısı Bedri Tekin, yönetmeliğin yeni halinin getirilerini anlatarak söze başladı. İş güvenliği uzmanlığı için verilen sertifikaların sınıflandırılmasında farklılığa gidildiğini anlatan Tekin, A sınıfı sertifika için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nda 3 yıl çalışmış olmak gerektiğini aktardı ve diğer problemlerle beraber bunu da sıkıntılı bulunduğunu belirtti.

Yeni yönetmeliğin iş sağlığı ve güvenliği alanını piyasalaştırdığını, devletin iş kazalarını önlemekte samimi olmadığını belirtti.

Ardından söz alan Prof. Dr. Hilmi Sabuncu, uzmanlık eğitimi konusunun hassaslığına dikkat çekti ve sigorta anlayışının koruyucu sağlık hizmetlerini içermediğini vurguladı.

Panelin diğer konuşmacılarından Oktay Tan ise, iş güvenliği uzmanının işveren vekili olduğunu belirtti. TMMOB avukatı Nurten Çağlar Yakış yönetmeliğin hukuki boşluklarını ve sorunlarını anlattı.

Konuşmaların ardından verilen aradan sonra soru cevap bölümüne geçildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı panel ilgiyle izlendi. Katılımcılar taşeronlaşmadan TMMOB’un tutumuna kadar çok çeşitli sorular yönelttiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TMMOB’dan kurultay hazırlık toplantısı...

TMMOB’nin 14-15 Kasım tarihlerinde İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Kampüsü’nde gerçekleştireceği “Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı”nın hazırlık toplantılarından biri 7 Eylül günü İMES Yönetim Merkezi Toplantı Salonu’nda gerçekleştirildi.

Toplantı Metalurji Mühendisleri Odası’ndan Çetin Durukanoğlu ve EMO İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay’ın açılış konuşmalarıyla başladı. Konuşmalarda şimdiye kadar yapılan yerel kurultaylara değinildi ve 26 Eylül’de Yıldız Teknik Üniversitesi Oditoryumu’nda gerçekleştirilecek olan “Özel Sektör Çalışanı ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Hazırlık Toplantısı”na çağrı yapıldı. Ardından katılımcılar sorunlar ve çözüm önerileri üzerinden düşüncelerini ifade ettiler.

Ağırlıklı olarak, işyerlerinde zorunlu olarak teknik bilgi ve birikim açısından mühendis çalıştırma zorunluluğunun getirilmesi, küçük işletmelerde çalışan mühendisleri bir araya getirebilecek mekanizmaların yaratılması, fazla mesai ve esnek çalışma uygulamalarına değinildi.

Odalardan iş sözleşmesi konusunda bir örnek oluşturması ve çalışan mühendis, mimar ve şehir plancılarının haklarının TMMOB tarafından güvence altına alınması gerektiği söylendi. Özellikle Organize Sanayi bölgelerinde kitlesel olarak çalışan mühendislerin alanlarda yaşadıkları sorunlara karşı birlikte hareket etme konusunda zayıf oldukları vurgulandı.

Toplantının sonlarına doğru bir işçi arkadaş söz alarak, ücretli çalışan mühendislerin kendilerini işçilerden ayrı görmemelerini ve toplam olarak emeğe sahip çıkmaları gerektiğini söyledi. Bunun üzerinden yapılan tartışmalarda TMMOB sendika ve derneklerle işbirliği içinde çalışmasının önemine vurgu yapıldı.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

OECD'den eğitim raporu...

Türkiye eğitimde sınıfta kaldı!

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı'nın (OECD) "Çocuklar İçin Daha İyisini Yapmak" başlıklı raporuna göre, Türkiye'deki çocuklar şiddetle en çok karşılaşılan, en çok kavga eden çocuklar, ama okullarını en çok seven çocuklar da onlar. Raporu ayrıca Türkiye'deki çocukların çoğunun okullarından hoşlandıkları belirtiliyor. Rapor, "çocukların maddi refahı", "konut ve çevre", "eğitim refahı", "sağlık ve güvenlik", "riskli davranışlar" ve "okul hayatının kalitesi"nden oluşan 6 ana başlık altında hazırlandı. Hiçbir ülkenin 6 başlığın tümünde "yeterli" çıkmadığı raporda, Türkiye ve Meksika bütün başlıklarda, 30 ülke arasındaki en yetersiz ülkeler oldu.

* OECD'ye üye ülkeler arasında çocukların "maddi refahı" sıralamasında birinci Norveç oldu. Norveç'i diğer İskandinav ve kuzey Avrupa ülkeleri izledi. Meksika 29, Türkiye 30'ncü yani sonunculuğa yerleşti.

* "Konut ve çevre" sıralamasında birinciliği Norveç, ikinciliği Avustralya aldı. Türkiye, İsviçre ve Kanada, veri bulunmadığı için sıralamaya dahi konulmadı.

* "Eğitim refahı" sıralamasında birinciliği Finlandiya, ikinciliği Kore, üçüncülüğü Kanada aldı. Türkiye bu alanda da sonuncu oldu.

* "Sağlık ve güvenlik" açısından yapılan sıralamada, birinciliğe Slovak Cumhuriyeti yerleşti. İkinci İzlanda, üçüncü İsveç oldu. Türkiye bu alanda da sonuncu yani 30'uncu oldu. Türkiye'deki bebek ölümleri de diğer OECD ülkelerine oranla oldukça yüksek. Çocuklar yeteri kadar anne sütüyle beslenemiyor, aşılama oranları yetersiz.

* "Riskli davranışlar" incelemesinde çocukları bekleyen tehlikelere göre bir sıralama yapıldı. Burada en iyiden olumsuz doğru yapılan sıralamada birinciliği İsveç, ikinciliği Kore ve Japonya, dördüncülüğü Norveç aldı. Sıralamada 29. Türkiye, 30. Meksika oldu.

* Altıncı ölçüt "okul hayatının kalitesi" başlığıyla yapıldı. Türkiye burada 12'nci olarak OECD araştırmasındaki en büyük başarısını elde etti.

Araştırma, Lüksemburg'da çocukların ortalama gelirinin Türkiye'deki çocukların ortalama gelirinden yedi kat, çocuk yoksulluğunun Türkiye'de Danimarka'dan dokuz kat fazla olduğunu ortaya çıkardı.

Rapora göre, İzlanda ve Almanya'da 200 çocuktan biri eğitim hakkından yoksun bulunuyor. Ancak Meksika ve Türkiye'de her on çocuktan biri sekiz basamaklı eğitimin dört basamağından daha azını alıyor. OECD çapında 15 yaşındaki çocukların eğitim başarılarının sıralandığı listede ise Finlandiya, Kore ve Kanada ilk üçü paylaştı. Türkiye sondan ikinci, Meksika ise genel okul başarısında OECD sonuncusu oldu. Beş örgüt üyesi ülkede 15-19 yaş arası çocukların yüzde 10'u eğitim, öğretim ve istihdamda bulunmuyor. Bu ülkeler İspanya, İngiltere, İtalya ve diğer ülkelerle kıyaslanamaz bir olumsuz orana sahip olan Meksika ve Türkiye olarak sıralandı.

Raporun "Okullarını seven çocuklar" alt başlığında ise, şiddetle en çok karşılaşılan ve kavga edenler onlar olsa da, Türkiyeli çocukların okullarını en çok sevenler sıralamasının başında olduğunu göstermektedir. Türkiye çocukların çoğunluğunun okullarından hoşlandıklarını belirttikleri tek ülkedir.

Okullarının açılmasının da yaklaştığı şu günlerde açıklanan bu rapor, Türkiye'de eğitim sisteminin içler acısı durumunu göstermesi açısından önemlidir. Konu

eğitim sistemi olunca söylenecek çok şey vardır. Sermaye için eğitim sistemi de bir sektördür.

Türkiye'de 2008'de merkezi bütçeden eğitime harcanan para 30,5 milyar TL'dir. Bu, bütçenin yüzde 13,5'i, ama ülke ulusal gelirinin yüzde 3,3'üdür. OECD ortalaması ise yüzde 5'tir. İlköğretimde devlet okulunda bir öğretmene 24 öğrenci düşerken, bu sayı özel okullarda 10'dur. Devlet okulunda derslikler 33 kişilik, özelde 16 kişiliktir. Ortaöğretimde özelde öğretmen başına 7, devlette 18 öğrenci düşmektedir. Okul öncesinde devlet kuruluşlarında öğretmen sayısı inanılmaz yetersizliktedir; 161 okul öncesi çocuğa bir öğretmen düşmektedir.

Eğitim sistemi diğer taraftan öğrenciler için bir sınav maratonuna dönüştürülmüştür. ÖSS, KPSS, KPDS, TUS, ALES, TCS, AÖS, SBS, STS, JANU, YÇS, DGS, PMYO, TND, ÜDS, YÖS, ALS, AOS, SBS, YÖS... Bunlar merkezî olarak yapılan sınavlardan bazılarıdır. Sadece ÖSYM'nin 2009 yılı takviminde 34 sınav vardır.

2002 yılından bu yana ilköğretimde okuyan öğrenci sayısı artmış olmasına rağmen öğretmen, okul ve derslik sayısı bu artışa paralel olarak artmamıştır. Milli Eğitim Bakanlığı'nın rakamlarına göre, Türkiye'de 13 bin 20 köy okulu kapalı, 18 bin 213 okulda ise taşınmaz eğitim uygulanmaktadır. Türkiye'den sadece Eğitim-Sen'in üyesi olduğu 30 milyon üyeli Eğitim Enternasyonu'nun verilerine göre, Türkiye'de milli gelirden eğitime ayrılan pay, sosyo-ekonomik yapısı itibarıyla ülkemizin çok gerisinde olan ve çoğunun haritadaki yeri bile bilinmeyen Barbados Adaları (%7,1), Brunei Sultanlığı (%4,8), Fildişi Sahilleri (%4,6), Kiribati (%11,4), Fiji (%5,2), Vanuatu (%7,3), Honduras (% 4) gibi ülkelerin gerisinde kalmıştır.

AKP'nin hükümete geldiği 2002 yılında Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinin %17,18'i yatırımlara

ayrılırken, 5 yıllık iktidar sürecinde bu pay sürekli azalmış ve 2007 yılında 2002'deki rakamın yarısının da altına düşmüştür. 2009 yılında MEB bütçesinden yatırımlara ayrılan pay sadece %4,57 olarak tahmin edilmektedir. Sadece son yedi yılın rakamlarına bakıldığında, AKP eliyle eğitim yatırımlarının nasıl bitirilmeye noktasına getirildiğini görmek mümkündür. Bugün dersanelere giden öğrenci sayısı son 6 yılda sürekli artış göstermiş ve 1.122.861'e yükselmiştir. 2002 yılında özel dersane sayısı 2.122 iken, 2008 yılında bu rakam 4.031'e ulaşmıştır.

MEB'in en önemli icraatı ise altı yıldır uygulanmakta olan ücretsiz ders kitabı dağıtımdır. Milli Eğitim Bakanlığı ücretsiz olarak verdiği ders kitabı sayısını her yıl arttırmıştır. Bu yıl dağıtılması planlanan kitap sayısı 180 milyon adet olarak belirlenmiştir. Dağıtılacak bu ücretsiz kitapların bedeli 155 milyon 692 bin TL'dir. Milli Eğitim Bakanlığı'nın 14 yayınevi olmasına rağmen, kitap basımı ihalelerini özel yayınevlerine vermiş olması, bedava kitap kampanyasının faturasının kimin cebinden çıktığını ve kimlerin cebine girdiğini göstermektedir.*

Paralı hale getirilen ve bilimsellikten uzak bu eğitim sisteminin gerçeklerinin bir kısmı böyle. Ancak yine de ülkemizde çocukların tüm zorluklara karşın okula gitmek istemelerinin nedeni "okuyup adam olmak", "kendisini ve çevresini kurtarmak", "adaleti sağlamak" gibi hayaller değil midir?

OECD raporunu hazırlayanları şaşırtan bu okuma isteği, yoksul emekçi çocuklarının, eşit olmayan bir düzenden kendince çıkış arayışlarından başka bir şey değildir. Bu çocukların yarın gerçek çözüm yolunu bulup mücadeleyi seçmeleri de şaşırtıcı olmayacaktır.

* 2008-2009 Eğitim-Öğretim Yılı Sonunda Eğitimin Durumu... (Eğitim-Sen'in açıklamalarından derlenmiştir...)

Genç-Sen'liler kayıt parasına karşı eylemde...

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen) üniversiteye yeni kayıt yaptıran öğrencilerden hukuksuz bir biçimde alınan kayıt paralarının öğrencilere geri ödenmesi için 4 Eylül'de İstanbul başta olmak üzere çeşitli illerde eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul'da Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen öğrenciler, "Hukuk dışı toplanan kayıt paraları geri ödensin! / Genç-Sen" pankartı ve "Parasız eğitim istiyoruz!" dövizleri ile Genç-Sen flamaları taşıdılar.

Yapılan açıklamada, harç zamlarıyla beraber çeşitli gerekçelerle 50 TL ile 250 TL'ye varan kayıt paraları istendiği ve bu paralar yatırılmadığı takdirde öğrencilerin kayıtlarının yapılmadığı belirtildi. Toplanan kayıt parasının yasadışı olduğunun vurgulanarak paraların geri ödenmesi talep edildi.

Açıklamada, üniversiteye ilk defa kayıt olmaya çalışan öğrencilere yardımcı olmak ve onları üniversiteye geldiklerinde karşılaştıkları sorunlar konusunda bilgilendirmek amaçlı kurulan "Kayıt Destek Masaları"nın çeşitli saldırılarla engellenmek istendiği belirtildi ve çeşitli illerde gerçekleştirilen saldırılar sıralandı.

Açıklama harç zamlarına karşı yürütülen mücadelenin kayıt paralarının geri ödeninceye kadar sürdürüleceğinin belirtilmesi ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Sabiha Gökçen'de işçi kıyımı

İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nda sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Hava-İş Sendikası yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya kaldı.

ISG Yer Hizmetleri A.Ş. şirketinde, Hava-İş Sendikası'na üye olarak çoğunluğu sağlayan işçiler toplu iş sözleşme yasal işlemlerinin sonuçlanmasına yönelik son işlemler yapılırken patronun saldırı hamlesi ile karşılaştı. Önce havaalanı inşaatında çalışan işçileri Aprona sokan İSG patronu, sertifikası olmayan müdür, şef gibi yöneticilerle hizmet yürütmeye başladı. 8 Eylül günü ise, saat 24.00 postası işe geldiğinde, sendika üyesi 73 işçinin Apron giriş kartları kullanıma kapatılarak işçiler işten atıldı.

Sabiha Gökçen'deki sendikal örgütlenmeye yönelik baskı ve engellemelere karşı bir süredir eylemler gerçekleştiren Hava-İş Sendikası, işten atma saldırısına karşı HEAŞ ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne başvuruda bulundu.

BERİCAP'ta direniş sona erdi

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan BERİCAP'ta sendikal örgütlenme çalışması başlatarak Petrol-İş Sendikası'na üye olan işçiler, işten atma saldırısına karşı 14 Ağustos günü fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. 6 işçinin sürdürdüğü direniş, 19. gününde sendikanın gerici tutumu ile bitirildi.

Hem içerideki işçilerin hem de çevre fabrikaların desteğini alan direniş, sendikanın uzlaşmacı-ihanetçi tutumuna takıldı. Direniş, işçilere hiçbir açıklama yapma gereği duymayan sendika yönetimi tarafından "derhal kapının önünden çekilin" denilerek sonlandırıldı.

İşi yokuşa sürmek istemediklerini söyleyen sendika yöneticileri, sendika ve patron arasında toplantıların devam ettiğini ifade etti. Gerici tutumlarına kılıf uydurmak için, işçilerin işe alınması için elinden geleni yaptıklarını, gerekirse TİS'te de bu konuyu ele alacaklarını söylediler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Demiryolu çalışanları eylemde

BTS, demiryollarındaki keyfi ve hukuksuz uygulamalara karşı çeşitli illerde 9-10 Eylül tarihlerinde eylemler gerçekleştirdi. TCDD yönetiminin çeşitli illerde başvurduğu baskıcı ve antidemokratik uygulamaları protesto etti.

Adana'da açlık grevi ve eylemler

Gar önünde toplanan kamu emekçileri ve destekçi kurumlar buradan TCDD Bölge Müdürlüğü önüne yürüdüler. "Siyasi kadrolaşmanın önüne geçmek için, lojman tahsislerindeki haksız uygulamalar için, keyfi suspantilerin son bulması için, tren tarifcilerinin siyasi ayrımcılığının son bulması için açlık grevindeyiz" ve "Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası Adana Şubesi" pankartlarının taşındığı basın açıklamasında, son dönemde artan kadrolaşma ve ayrımcılığa vurgu yapılarak buna izin verilmeyeceği ifade edildi.

Açıklamanın ardından BTS Genel Başkanı söz alarak, saldırılar karşısında geri adım atılmayacağını ve mücadelelerinin sonuna kadar süreceğini ifade etti. Yapılan konuşmaların ardından sloganlarla açlık grevinin sürdürüleceği çadır önüne dönüldü.

İzmir'de sürgünlere karşı eylem

İzmir Alsancak Garı'nda görevli 11 tren teşkil memuru da, bilgileri dışında bölge içi nakilleri yapıldığı gerekçesiyle iki günlük açlık grevi başlattı.

Basmane Garı'nda çocuklarıyla birlikte toplanan

memurlar ve BTS İzmir Şube üyeleri nakilleri protesto etti.

BTS İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar, TCDD yönetiminin atama, nakiller, lojman tahsisleri ve birçok konuda unvan, hizmet, sicil, öğrenim gibi kriterleri göz ardı ettiğini, bu konularda siyasi aidiyet veya daha başka referansların belirleyici olduğunu öne sürdü.

Kızıl Bayrak / Adana - İzmir

Ayzi Moda Tekstil'de direniş sona erdi!

Fabrikanın işbaşı yapacağı gün işçilerin yaka-paça dışarı atılmasının ardından, uzun süredir Ayzi Moda Tekstil çalışanlarının 1000 TL'den başlayan alacakları ve mesaipleri için kapı önünde ve fiili olarak fabrikayı işgal ederek başlattıkları direnişleri 9 Eylül sabahı sona erdi.

Her gün gündüz-gece fabrika içerisinde, makinelerin kaçırılmaması için dönüşümlü olarak bekleyen işçilerin az olmasını fırsat bilen kolluk güçleri, içeride bekleyen 4 işçiyi saat 05:30 sularında zorla gözaltına aldı. İki saatlik bir süre içerisinde dikimhanede bulunan hemen tüm makineleri yükleyerek giden haciz memurları ve kolluk kuvvetlerinin işyerinden ayrılmasının ardından işçiler serbest bırakıldı.

İşçiler alacaklarını, açılan haciz davası yoluyla İş Yasası'nın "önceliğin fabrikada çalışan sigortalı işçilerin olduğu" yönündeki maddeye dayanarak alabilecekler.

20 Ağustos günü direnişe başlayan ve fabrikayı işgal eden işçilerin toplam alacakları olan 65 bin TL'yi karşılaması amacıyla haciz işlemleri başlatılmıştı. İşçiler, haciz memurlarının bilirkişi ile fabrikaya gelerek değer tespit etmesi ve ardından açık arttırmanın yapılması için işletme önünde ve içerisinde nöbet tutmaktaydılar. İşçiler, geri kalan birkaç parça makine ve diğer araç ve gerecin satışı sonucunda maaşlarının bir miktarını karşılayabileceklerini söylediler.

Erze'de sendika düşmanlığı

İzmir Kemalpaşa'da Kızılüzüm köyü mevkiinde kurulu bulunan ve 243 işçinin çalıştığı Erze Ambalaj Plastik işyerinde Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenme faaliyeti başlatan işçiler işten atma saldırısı ve türlü

baskılarla karşılaşıyorlar.

Geçtiğimiz Nisan ayından bu yana işyerinde devam eden örgütlenme faaliyeti nedeniyle Nisan ayında sendika üyesi 16 işçi işten atıldı. Erze Plastik patronunun sendika düşmanı tutumu 2 Eylül günü "sendikadan toplu istifaya zorlama" biçiminde gerçekleşti.

Baskı ve tehdit yoluyla Erze işçilerini Petrol-İş Sendikası'ndan istifaya zorlayan kapitalist patron, bu amacına ulaşamayınca 2 Eylül tarihinde sendikadan istifa etmeleri için Kemalpaşa 1. Noteri'ne işyerinden araç ayarlandığını ve topluca istifaya gidileceğini duyurdu. İstifa etmeyenleri ise işten çıkarmakla tehdit etti.

Petrol-İş Sendikası İzmir Şubesi ise Erze patronu hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Uşak'ta işçiler kararlı!

Uşak'ta bulunan Kaynak İplik Fabrikası'nda işçiler, geçtiğimiz ay Türk-İş'e bağlı TEKSİF'e üye oldukları için işten çıkarılmıştı. Bugüne kadar çeşitli eylemlerle işe geri dönme mücadelesini sürdüren işçiler, 5 Eylül günü de Uşak Valiliği önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

Dörtüyl mevkiinde toplanarak "Kaynak İplik'te işçi kıyımına son! / TEKSİF" pankartı ile yürümeye başlayan işçiler, valilik önüne gelindiğinde yolu trafiğe kapattılar. TEKSİF aracını yolun ortasına park eden işçiler, burada sloganlarla beklemeye başladılar. Kolluk

güçleri işçilerden eylemi sonlandırmasını istedi. TEKSİF yöneticileri ise, kentin yöneticileri gelmeden ayrılmayacaklarını söylediler. Müdahale tehditleri üzerine işçiler elele vererek minibüsün etrafında toplandı. Bunun üzerine kolluk güçleri biber gazıyla işçilere saldırarak yolu trafiğe açtı.

Müdahale sonrasında işçiler eylemlerini kaldırmanın üzerine taşındılar. Eylem akşam saatlerine kadar devam etti. Yaklaşık 60 işçi hava karardıktan sonra Cumhuriyet Meydanı'ndaki Atatürk Anıtı önünde oturma eylemine başladı. İşçiler işe geri dönene kadar eylemlerinin devam edeceklerini söylediler.

TPAO işçisi eylemdeydi

Petrol-İş Sendikası, TPAO'ya bağlı işyerlerinde çalışan 3 bin 450 üyesiyle birlikte 1 ve 2 Eylül tarihlerinde Ankara, Adıyaman, Batman ve Trakya bölgelerindeki işyerlerinde vizite eylemleri gerçekleştirdi. TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine psikolojilerinin bozulduğunu belirten işçiler viziteye çıktılar.

Petrol-İş üyeleri, Toplu İş Sözleşmesi sürecinin Yüksek Hakem Kurulu'na taşınmasını da protesto ettikleri eylemlerinde, ücret dengesizliklerinin giderilmesi ve düşük ücretli işçilerin ücretlerinin yükseltilmesini talep ettiler.

Petrol-İş Sendikası Batman Şube Başkanı Mustafa Mesut Tekik Batman, TPAO Bölge Müdürlüğü'ndeki vizite eylemleriyle ilgili olarak yaptığı açıklamada, talepleri kabul edilmediği koşullarda üretimi durdurma da dahil her türlü eylemi yapacaklarını belirtti.

TPAO Adıyaman Bölge Müdürlüğü işçileri de TİS'te anlaşma sağlanamaması nedeniyle psikolojileri bozulduğu için iki gün viziteye çıktılar. Adıyaman Şube Başkanı Zeynal Eroğlu yaptığı açıklamada, yaşanan ücret adaletsizliğinin düzeltilmesini istedi.

Petrol-İş Sendikası Ankara Şubesi'nde örgütlü TPAO işçileri de 1 Eylül sabahı servis araçlarından inerek TPAO Genel Müdürlüğü giriş kapısı önünde toplandılar. TPAO yönetimini protesto eden işçiler sloganlar ve ıslıklarla genel müdürlük önüne kadar yürüdüler. Eyleme TPAO'da kapsam dışı çalışanlar da destek verdiler.

TPAO Trakya Bölge Müdürlüğü'nde çalışan işçiler de 1 ve 2 Eylül tarihlerinde, psikolojilerinin bozulduğunu belirterek viziteye çıktılar.

Erzincan'da mermer işçileri eylemde

Erzincan HSA Mermer Fabrikası'nda çalışan işçiler, Türk-İş'e bağlı Kristal-İş Sendikası'nda örgütlenmelerinin ardından patronun işten atma saldırısıyla karşılaştılar.

Daha önce fabrika önünde basın açıklaması yapan mermer işçileri Erzincan Cumhuriyet Meydanı'nda eylemdeydiler.

Eğitim-Sen Erzincan Şubesi, TKP, ÖDP, DTP, ESP, Partizan, Gençlik Derneği ve DHF'nin de destek verdiği eylemde basın açıklamasını okuyan Kristal-İş Sendikası İşyeri Baştemsilcisi İsmail Çevik, işçilere yönelik uygulamaların insanlık dışı olduğunu, işçilerin sırtından para kazanan patronlar ve yandaşlarının işten atma saldırısına başvurduklarını söyledi.

HSA Mermer işçileri işyerinde uğradıkları hakaretler, çalışma şartlarının ağırlığı, sağlıksız çalışma koşulları ve düşük ücretler nedeniyle 2009 yılının Mayıs ayında Kristal-İş Sendikası'na üye olmuşlar ve türlü baskılarla karşı karşıya kalmışlardı. Önce üç, ardından bir işçi keyfi biçimde işten atılmıştı.

Bursa Plast-Met'te patron terörü

Bursa'da Hasanağa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve 300 kişinin çalıştığı Plast-Metal adlı işyerinde çalışan Bağımsız Metal İşçileri Sendikası Genel Başkanı Ayşegül Bozdağ ve Genel Sekreter Volkan Dursun işten çıkarıldı.

Patron terörüne maruz kalarak işten atılan Bozdağ, BAMİS ve destek veren kurumlarla birlikte patron saldırısını fabrika önünde protesto etti.

7 Eylül günü HOSAB içerisinden sloganlarla başlayan yürüyüş fabrika önünde BAMİS Genel Başkanı Ayşegül Bozdağ'ın gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla sürdü. Bozdağ, fabrikada yaşadıkları baskı ve saldırıları anlattıktan sonra "Biz işçi sınıfıyız, anayasal hakların kullanılmasına engel olmaya çalışan, anayasayı hiçe sayan bu eşkıya kabadayı faşistlerle sonuna kadar mücadele edeceğiz. Biz bugün buraya geldik, bundan sonra da bu işyerine sürekli olarak gelmeye devam edeceğiz, buna hiçbir güç engel olamaz." dedi.

Ardından BATİS Genel Başkanı Metin Burak da bir açıklama yaptı, "Bu saldırı sadece iki yoldaşımıza yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırı örgüte ve işçi sınıfına yapılan bir saldırıdır" dedi.

Eylemde "Sendikalı olduk işten atıldık, faşist saldırılara maruz kaldık... Direniyoruz, kazanana kadar direneceğiz! / BAMİS" pankartı açıldı. Eyleme BDSP, ESP, İşçi Hakları Derneği, Partizan ve SODAP destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Okmeydanı'nda işçiler iş bıraktı!

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışmakta olan DİSK / Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçileri 2.5 aydır maaşları ödenmediği için 7 Eylül'de iş bıraktı.

Başhekimlik binası önünde toplanan işçilere seslenen Dev Sağlık-İş Örgütlenme Uzmanı Kamil Kartal, çoğunluğunu hasta bakıcıların oluşturduğu 308 işçinin ücretlerinin ödenmemesi üzerine iş bıraktıklarını ifade etti. Taşeron şirketin her ay ihaleyle değiştirildiğini, işçilerin ise kendi iradeleri dışında kağıt üzerinde diğer şirkete geçirildiğini dile getirdi.

Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise konuşmasında, SES ve İstanbul Tabip Odası yetkilileri ile birlikte başhekimle görüştiklerini ve başhekimin, ücretlerin ay başında ödeneceğine dair söz verdiğini söyledi. Ayın 7'si olmasına rağmen ücretlerin ödenmediğini belirterek, "Taşeron çalıştırma insan onuruna aykırıdır" dedi.

İstanbul Tabip Odası yöneticisi Nazmi Algan da sağlık hizmetinin bütünlük içerisinde yürütülmesi gerektiğini, taşeronlaştırmanın sağlık hizmeti verilmesini güçleştirdiğini, işçilerin sonuna kadar yanında olacaklarını ifade etti.

İş bırakma eyleminin ilerleyen saatlerinde işçiler ödenmeyen maaşlarından birini elden aldılar. Diğerini ise ertesi gün alacakları duyuruldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES'ten Adli Yıl açıklaması...

2009-2010 Adli Yılı, resmi açılış törenlerinin yanı sıra protestolarda karşılandı.

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 1 No'lu Şube, Adli Yıl açılışı ile ilgili olarak 7 Eylül günü Bakırköy Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. "Yargısı bağımsız olmayan bir ülkede, adaletten ve gerçek bir hukuk devletinden söz edilemez" dedi. Ekonomik, sosyal ve özlük sorunlarının çözülmesini istedi.

"Ücrette, yargıda adalet istiyoruz! / BES İstanbul 1 No'lu Şube" pankartı açan büro emekçileri, üzerlerine, "Haklıyız, kazanacağız!", "Kreş hakkımızı istiyoruz!" şiar ve talepli önlükle giydi.

Basın açıklaması öncesi bir konuşma yapan BES İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Dursun Doğan, yargı emekçilerinin yıllardır birikmiş sorunları çözülmeden yeni bir Adli Yıl açılışının daha kutlandığını söyleyerek, yargıya ve yargı emekçilerine bütçeden ayrılan payın, yargının ve yargı emekçilerinin kamusal işlevine uygun düşmediğini, adil ve etkin bir yargı sisteminin ancak, hukukun üstün kılınması ve yargı emekçilerinin sorunlarının çözülmesiyle mümkün olacağını ifade etti.

Ardından BES İstanbul Şube adına basın açıklaması yapan işyeri temsilcisi Fırat Batar, Adli Tıp Kurumu'na kamu vicdanını sızlatan kararların verildiğini ifade etti.

"Ücrette eşitlik istiyoruz!", "İnsanca yaşam istiyoruz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden s

Demokrasi mücade

Kürt sorunundaki son gelişmeleri ele alan önceki iki bölümde (*Kızıl Bayrak*, 34. ve 36. sayılar), İmralı teslimiyetinin yarattığı uygun koşullara rağmen Türk burjuvazisinin/devletin Kürt sorununda reform yapma konusundaki yeteneksizliği ortaya konulmuş ve buna ilişkin değerlendirmeler şu sonuca bağlanmıştı:

“Bütün bunlarla gelmek istediğimiz nokta şurasıdır: 80 yıldır uğraştıran ve son 20 yıldan beridir de adeta bunaltan Kürt sorunu konusunda burjuva sınıf düzeninin herhangi bir çözümü yoktur. Çözüm bir yana sorunu bir dönem için yumuşatıp yatıştırarak sınırlı bir reform yeteneği bile yoktur. Reforme etmek yeteneği de bir yana, sorunun varlığından sözemenin bile hala geniş bir mutabakat halinde ihanetle damgalanabildiği bir burjuva sınıf düzeni gerçeği var orta yerde.

“Bu katı gerçeğin kendisi İmralı çizgisinin iflasını da belgelemektedir aynı zamanda. İmralı çizgisi tüm umudunu kurulu düzenle en geri nokta üzerinden bir uzlaşmaya ve bu temelde onunla barışıp bütünleşmeye bağlamıştı. Burada özetlediğimiz tablo bu kadarının bile olanaklı olamadığını; İmralı teslimiyeti üzerinden atılan büyük geri adımlara rağmen düzenin Kürtlere kırıntı düzeyinde tavizlere bile yanaşmadığını; egemen ulusun tüm siyasal ayrıcalıklarının olduğu gibi korumak istediğini ortaya koymaktadır. Öte yandan İmralı çizgisi, yaptığı yeni açılımların Türk ve Kürt halklarını birbirine yakınlaştıracaklarını, tarihsel olarak içiçe yaşamış bu halklar arasındaki ilişkileri yeni bir düzeye çıkaracaklarını ve daha güçlü bir biçimde geleceğe taşıyacaklarını iddia etmişti. Oysa bugün iki halkın ilişkisi tarihlerinde örneği görülmemiş türden tehlikelerle yüzyüzedir ve bunun tek nedeni o değilse bile İmralı teslimiyetinin de bu sonuçta hayli önemli bir payı vardır.” (*Kızıl Bayrak*, sayı: 36, 10 Eylül 2005)

Burada özetlenen sonuçlara yine Kürt sorunundaki yeni gelişmelerin ışığında daha yakından bakalım.

Düzenle barışma çizgisi

Kürt sorununu kurulu düzenle uzlaşarak ve bu uzlaşmanın sağlayacağı yeni siyasal temel üzerinde aynı düzenle bütünleşerek çözmek çizgisi, Kürt hareketinin gündemine “siyasal çözüm” arayışı adı altında daha ‘90’lı yılların başında girdi ve zamanla hareketi fiilen belirleyen esas strateji haline geldi. Bu, PKK’nin devrimci amaç ve hedeflerinden gerçekte esas yönünden daha İmralı öncesinde koptuğu anlamına gelir. Fakat yine de o aşamada buna henüz açık bir ifade kazandırılmamış, yeni reformist çizgi geçmişten miras devrimci-demokratik görüş ve söylemler resmen terkedilmeden adım adım geliştirilmiş, zamanla da egemen hale getirilmişti.

Abdullah Öcalan’ın yakalanmasını izleyen yeni İmralı çizgisi, çatışan güçler arası uzlaşma arayışına dayalı çizgiden tek taraflı teslimiyete geçişte anlamını buldu. Teslimiyetin özü ve esası kişisel

davranışta değil fakat hareket adına ortaya konulan yeni ideolojik-politik çizgideydi. Bu yeni çizginin temel mantığını ve niteliğini, dünya görüşü ve değerler sistemi alanında olduğu kadar program ve stratejide de, emperyalist dünya sistemiyle ve kurulu kapitalist düzenle çelişen ve çatışan herşeyin köklü bir biçimde terkedilmesi oluşturuyordu. Bu kapsamlı bir dünya görüşü değişimi anlamına geliyordu. Böylece Kürt sorununda o güne kadar izlenegelen uzlaşma çizgisi de kurulu düzenle barışıp bütünleşmeye dayalı daha genel bir ideolojik çerçeveye oturtuluyordu.

Çizginin mimarı Abdullah Öcalan, düzenin ve devletin hassasiyet gösterdiği tüm alan ve sorunlarda bu hassasiyetlere gereğince karşılık verildiği ölçüde, dolayısıyla bunun gerektirdiği köklü ideolojik-politik açılımlar yapıldığı takdirde, Kürt sorununda çözümün de kolaylaşacağını ve gerçekleşeceğini (devletin de tüm bunlara karşılık vererek “büyüklüğünü” göstereceğini!) Kürt hareketine empoze etmeye çalıştı ve çok da zorlanmadan kısa sürede bunu başardı.

Abdullah Öcalan’ın kurulu düzenin ve onun bekçisi olarak devletin güvenini kazanmak üzere attığı adımların başında, düzenle barışıp bütünleşme çizgisinin olmazsa olmaz koşulu olarak, Kürt hareketinin devrimci düşünce ve amaçlarla her türlü bağını koparıp atmak geliyordu. Bu, emperyalist dünya sistemi ve kapitalist toplum düzeni onaylanarak, dahası demokratik düzen ve demokratik uygarlık ideolojik söylemi içinde yüceltilerek yapıldı. Belki de yapılanlar içinde en kolay olanıydı bu. Zira PKK’nin temsil ettiği Kürt hareketi ulusal nitelikte bir hareketti; gerçek varlık nedeni ve dolayısıyla asıl amacı hiç de yeni bir toplum düzeni kurmak değil, fakat o güne dek varlığı bile inkar edilen ezilen bir ulusun ulusal baskı ve kölelikten kurtuluşunu sağlamaktı. Devrimci ideoloji ve politika bunun için bir imkan ve araç olarak ele alınmış, ondan ancak bu sınırlar içinde yararlanılmış, bunun yararı da zamanında fazlasıyla görülmüştü. Nitekim Kürt hareketi tarihinin en büyük atılımını tam da devrimci düşünce ve onun ürünü politika çizgisinde hareket etme yolunu tuttuğu ölçüde yaşayabilmişti. Fakat dünyanın köklü bir biçimde değişen güç dengelerinin oluşturduğu yeni koşullar içinde, Marksizm referanslı devrimci ideoloji ulusal bir hareket için bu artık bir olanaktan çok aşılması gereken bir handicap sayılıyordu. Daha ‘90’lı ilk yıllardan itibaren gitgide genişleyen ve derinleşen bir çerçevede devrimci ideolojiyle varolan bağların adım adım terkedilmesi, bu handikaptan kurtulma istek ve yöneliminin bir ifadesi idi. İmralı ile birlikte bu kopuş artık cepheden gündeme getirildi, tüm kapsamıyla gerçekleştirildi ve olanaklı bütün sonuçlarına götürüldü.

Bununla yalnızca Türk burjuvazisine ve devletine de değil, en az bunun kadar, belki bundan da önemli bir amaç olarak, Türk burjuvazisini denetim altında tutan dünyanın emperyalist efendilerine de güven verilmek isteniyordu. İlk İmralı savunmalarında bu kaygı belirgin bir biçimde önplandaydı. “Demokratik

uygarlık”, “20. yüzyılın sonunda zafer kazanan demokratik sistem” üzerine tüm o ölçüsüz güzelliklerin, sosyalizmi “totalitarizm” türünden soğuk savaş kavramlarıyla anıp karalamaların dolaysız hedefi, dünyanın emperyalist efendileri idiler ve amaç onlara güven vermektir. Abdullah Öcalan devrimci geçmişin yükünden gelen her türlü “yanlış anlama”yı gidermek konusunda kararlıydı ve bu doğrultuda büyük bir gayret içindeydi.

Daha sonraki İmralı savunmalarında sisteme tam bağlılık bildiren bu çabalarını derinleştirdi. Marksizmin ve tarihsel materyalizmin geçersizliğini her adımda yineleyip durmayı Avrupa modeli üzerinden yürürlükteki kapitalist sınıf düzeninin savunulması ile birleştirdi. AB, halen eleştiriye konu bazı kusurlar taşısın da, demokratik uygarlık çağının ve dolayısıyla ulaşılmaması gereken ideal toplum modelinin bugünden gerçekleşmiş örneği sayıldı. Bu arada ABD’ye de Ortadoğu’ya demokrasi ve refah getirme misyonu atfedildi, Afganistan’a ve Irak’a yapılmış askeri müdahaleler bunun ilk adımları olarak anıldı ve olumlandı.

Buraya kadar sıralananlar daha çok PKK’nin temsil ettiği Kürt hareketinin devrimci geçmişinden köklü bir biçimde kopuşuyla ilgilidir. PKK siyaset sahnesine düzen karşıtı küçük-burjuva devrimci-demokrat bir hareket olarak çıkmıştı. İmralı’da gerçekleştirilen köklü ideolojik değişimle birlikte düzen savunucusu liberal demokrat bir akım haline geldi. Fakat genel plandaki bu köklü konum ve kimlik değişimi, buna rağmen onun Türkiye’nin kurulu düzeniyle bütünleşebilmesi için yeterli değildi. PKK ulusal bir hareketti ve Kürt sorunu onun varlık nedeniydi. Kendini tümünden red ve inkar etmedikçe bu amacından vazgeçemez, fakat yaşadığı değişimle tutarlı olmak için ve onun bir gereği olarak, izlediği ulusal programı yeni konumuna uyarlayabilirdi. Bu, işin aslında çoktan geride kalmış eski devrimci ulusal programdan Kürt sorununun reforme edilmesine dayalı bir yeni liberal ulusal programa geçiş demektir. Bununla tamamlanmadıkça öteki adımların kendi başına fazla bir anlamı kalmazdı ve Abdullah Öcalan daha ilk İmralı savunmalarından itibaren bunun açık bilinciyle hareket etti.

Görünüşe göre asıl zorluk da bu alanda, Kürt hareketinin ulusal programının, bunun ifadesi amaç ve istemlerin düzenle barışmak hedefine uygun biçimde budanmasındaydı. Özgürlük ve eşitlik istemine dayalı bir programı, bunun ifadesi siyasal istemlerden arındırarak etnik alt kimlikte ifadesini bulan sınırlı bir dil ve kültürel özgürlük programına indirgemek, bu çerçevede yakın dönem Kürt tarihine de yeni bir yorum getirmek, Kürt ulusal bilincinin son birkaç onyılıda sağladığı büyük ilerleme düşünüldüğünde gerçekten kolay başarılacak iş değildi. Fakat örgütlü Kürt hareketi üzerindeki güçlü otoritesi ve denetimi sayesinde Abdullah Öcalan bunu da nispeten kolayca başardı. Kürtleri cumhuriyetin kurucu üyesi sayan ve sorunu bu cumhuriyetin demokratikleşmesi olarak ortaya koyan yaklaşım bunu özellikle kolaylaştırdı. Bu yaklaşıma göre

eler...

si ve Kürt sorunu-1

H. Fırat

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/35, 24 Eylül 2005)

Kürtler kurucusu oldukları mevcut cumhuriyeti (kurulu düzeni) benimsemeli, fakat onu kendi içinde demokratikleştirmeyi hedeflemeliydiler. Bunun demokratik cumhuriyet programı ve stratejik çizgisi olarak tanımlandığını ve sunulduğunu biliyoruz.

Kısa ara bilanço

İmralı ile birlikte yaşanan köklü dönüşümün ve bunun ürünü yeni çizginin sonuçları aradan geçen altı yılın ardından bugün bütün açıklığı ile gözler önündedir.

Türk burjuvazisi ve devletiyle ilişkiler cephesinde yaşananlar üzerine yeni bir şey söylememiz gereksizdir. Önceki iki bölümde bunun ayrıntılı bir dökümünü ve değerlendirmesini yapmış durumdayız ve sonuca ilişkin yargımızı da bu bölümün girişinde yinelemiş bulunuyoruz. Kürt sorununun değil çözümüne yanaşmak varlığını bile hala kabul etmeyen bir düzen gerçeği ile barış ve uzlaşma üzerine onca çabanın ardından yeniden gündeme gelen çatışmalı tablo, durumu en veciz bir biçimde zaten kendiliğinden özetlemektedir.

Dış cephede, emperyalist dünyayla ilişkiler alanında da durum farklı değildir. Dünyanın emperyalist efendilerine güven vermeye ve Türkiye'deki Kürt sorununun çözümüne katkıları sağlamaya yönelik onca çabanın bugün ortada herhangi bir olumlu sonucu yoktur. Emperyalistlere güven vermek için olağanüstü çaba harcayanlar, onlar tarafından ısrarla "terörist" olarak damgalanmaktan buna rağmen kurtulamamışlardır. Kürt sorununun çözümüne yapıcı katkı sunmak bir yana, Abdullah Öcalan tarafından ideal demokrasinin modeli olarak sunulan AB ülkelerinde bugün halen Türkiye'de bile yapılamayan yapılabiliyor, Kürt basınının kapısına kilit vurulabiliyor. Ortadoğu'da demokrasinin yerleşmesinin ve refahın gelişmesinin sürükleyici dış dinamiği olarak sunulan ABD'nin ise sözünü bile etmiyoruz. Başta ABD olmak üzere bir bütün olarak emperyalist dünya, İmralı ile birlikte Kürt hareketinin cepheden reddettiği Marksizmi adeta doğrulamak üzere elinden ne geliyorsa onu yapıyor, yıllardan beridir ve halen.

Sınıflar gerçeğini atlayan liberal strateji

İmralı teslimiyetiyle birlikte yaşanan temelli değişim, Kürt hareketinin devrimci döneminde formüle ettiği stratejinin tersyüz edilmesi anlamına geliyor. Devrimci stratejide emperyalistler ve sömürgeci burjuvazi düşman, dolayısıyla alt edilmesi gereken hedef güçlerdi. Yeni "demokratik cumhuriyet" çizgisinde ise emperyalistler çözüm etkenidir ve sömürgeci burjuvazi sınırlı bir Kürt reformu çerçevesinde birleşip bütünleşilmesi gereken biricik muhatap güçtür. Eski stratejinin devrimci sınıf dinamikleri yeni stratejik çizgide ya artık tümüyle devre dışıdır (Türk işçileri ve emekçileri), ya da

anayasal reformların gerçekleştirilmesi ve devletin uzlaşmaya zorlanması sınırları içinde kullanılması gereken bir kitle desteğinden ibarettir (genel olarak Kürt halkı). Ulusal sorun ile Kürt emekçilerinin sınıfsal çıkar ve özlemleri kategorik olarak birbirinden koparılmış, ikincisi tümünden bir yana bırakılmıştır. Devrime ve sosyalizme cepheden açılan ideolojik savaşın Kürt emekçileri için pratik anlamı ve sonucu bu olmuştur. Liberal bir ulusal burjuva program içinde emekçilere bundan daha öte bir rol zaten düşünülemezdi.

Demokratik cumhuriyet programı ve çizgisi herhangi bir sınıf tahliline ve dolayısıyla sınıf mevzilenmesi planına dayanmıyor. Çünkü Abdullah Öcalan'ın "yeni sistem"inde sınıflar tümünden reddedilmese de sınıf ilişkilerine ve dolayısıyla mücadelelerine esasa ilişkin bir rol yüklenmiyor. Bu "yeni sistem"de tarihin akışı sınıf mücadeleleri ile değil fakat zihniyet mücadeleleri ile izah ediliyor. Türkiye'de demokrasi sorununun ve onun bir parçası olarak Kürt sorununun çözümüne de buradan bakılıyor. Bu bakış içinde demokrasinin gerici engeli ya da tersinden onu gerçekleştirme devrimci dinamiği olarak sınıflar yoktur. Hesaplar ve çözüm planları sınıf ilişkileri ve mücadeleleri eksenine değil fakat egemen zihniyetin alt edilmesi ve yerine yeni bir zihniyetin geçirilmesi umudu ve çabası üzerine oturtuluyor.

Kuşkusuz bu ne ideolojik naiflikten ve ne de sınıfsal körlükten dolaydır. Tersine, burada açık bir sınıfsal mantığa oturan son derece bilinçli bir ideolojik tutum söz konusudur. Demokrasi sorunu ve mücadelesini sınıf ilişkileri ve mücadeleleri olgusundan koparan tutumun gerisinde, Kürt hareketini devrimden ve devrimci sınıf mücadelesinden koparan, Kürt sorununun çözümünü Türk burjuvazisiyle yakalanacak bir uzlaşma zemininde ele alan, bu temel üzerinde onunla barışıp bütünleşmeyi stratejik temel kaygı haline getiren o aynı bütünsel yaklaşım vardır.

Hiç değilse resmi söylem planında henüz devrim kampında görüldüğü bir dönemde Abdullah Öcalan, Kürt sorunu Türk devletiyle de Türk halkıyla da çözmeye hazırım diyordu. Bu düzenle barışmaya da düzeni aşmaya da (devrime de) varım anlamına geliyordu. Şimdi artık bu söylenmiyor, söylenemiyor; çünkü devrim, devrim hedefine dayalı sınıf mücadelesi, "yeni sistem"in mantığı içinde kategorik olarak reddedilmiş bulunuyor. Türk burjuvazisi ve devleti Kürt sorununda çözümün de çözümsüzlüğün de artık alternatifsiz muhatapı durumundadır Abdullah Öcalan için. Kitaplarında tüm çabasını Türk burjuvazisiyle/devletiyle varılacak bir çözüm üzerinde yoğunlaştırıyor, tüm argümanlarını ve kanıtlarını bu doğrultuda kullanıyor. Bunun karşısına ise çözümsüzlük, kaos, karmaşa, yıkım, halkların boğazlaşması, emperyalistlere alet olma türünden felaket senaryolarını koyuyor. Bunların kendisini gerisin geri burjuvaziyi sınırlı bir çözüme olsun razı etmenin argümanları olarak kullanıyor. Fakat tam da bu yaklaşım, Kürt sorununda devrimci çözüm

alternatiflerini kategorik olarak dışlayan bu tek yanlı liberal burjuva tutum, burjuva düzenin çözümsüzlükte ayak diremesi durumunda, ki mevcut durum halen budur, bu çözümsüzlüğün olduğu kadar bunun ürünü her türden olumsuz gelişmenin de dolaysız sorumluluğunu peşinen üstlenmek anlamına geliyor.

Demokrasi sorunu ve "Kürt reformu"

Abdullah Öcalan, zihniyet değişimi mücadelesinin bir gereği olarak, savunma kitaplarında burjuvazi adına Türkiye'yi yönetenleri ikna etmek için olağanüstü bir çaba harcıyor. Bunun için bir yandan korkulara, öte yandan emperyal heveslere hitap ediyor. İlki kapsamında Güney Kürdistan'daki gelişmeler, bununla bağlantılı olarak ABD ve İsrail'in Kürt politikası, bunun Türk burjuvazisi için yaratacağı göğüslenmesi zor sıkıntılar işleniyor (ve bu dikkate değer bir başarıyla da yapılıyor). İkincisi kapsamında ise Kürt sorunu çözülmüş ve böylece Kürtlerin desteğini arkasına almış bir Türkiye'nin tüm öteki sorunlarını kolayca çözeceği, AB'ye engelsizce girmekle kalmayıp Ortadoğu ve İç Asya'da da lider ülke olarak sivrileceği fikri işleniyor.

Bu iki yönlü çabanın yöneldiği ortak amaç, Türk burjuvazisini sınırlı bir Kürt reformuna ikna etmektir. Abdullah Öcalan sosyalizme karşıtlık içinde ve ona bir alternatif olarak demokrasinin bolca sözünü etse de, Türkiye özgüline indiğinde genel bir demokrasi reformundan çok salt bir Kürt reformu üzerinde durmaktadır. Ona göre Türkiye'nin AB reformları kapsamında bir "demokratikleşme hamlesi" zaten vardır; fakat o bunu bir Kürt reformuyla birleştiremediği için bu hamle boşa çıkmakta, umulan yararları sağlayamamakta ve istenilen sonuçları yaratamamaktadır.

Gerçekle ilgisi olmayan bu iddianın gerisinde, gerçekte Kürt sorunu ile Türkiye'nin genel demokrasi sorununu birbirinden koparmak vardır. Bu, İmralı çizgisinin Kürt halkının özgürlük mücadelesini sakatladığı, onu gerçek toplumsal müttefiklerinden kopardığı en temel noktalardan biridir. Demokratik cumhuriyet stratejisi, ısrarla yinelenen genel iddianın aksine, Kürt sorununu Türkiye'nin genel demokrasi sorunundan koparmaktadır. Demokrasi sorununu sınıf ilişkileri ve mücadelesi içinde ortaya koymaktan kaçınmanın, bu çerçevede sınıfsal dinamikleri belirgin bir tutumla dışlamanın, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin ve onların bir parçası olarak Kürt emekçilerinin sınıfsal nitelikteki temel demokratik istemlerini suskunlukla geçiştirmenin gerisinde bu var. Kürt halkının ulusal demokratik istemleri ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik istemleri ve özlemleri arasında açık bir bağ kurmanın, bunları aynı bütünsel demokrasi mücadelesinin ayrılmaz öğeleri olarak ele almaktan kaçınmanın gerisinde de bu var.

(Devam edecek...)

Halkalı Kağıt grevi üzerine...

Halkalı Kağıt işçisi grev silahını kullanarak gücünün bilincine vardı!

Selüloz-İş Sendikası'nda örgütlü Halkalı Kağıt işçileri, TİS görüşmelerinde krizi gerekçe göstererek sıfır zam dayatmasında bulunan Halkalı Kağıt patronunun bu dayatmasını kabul etmeyerek greve çıktılar. 17 Temmuz 2009 günü işçiler fabrikaya "grev" pankartını astılar ve %100'e yakın bir katılımı greve başladılar. 33 gün süren grevin ardından Toplu İş Sözleşmesi imzalandı.

Bu kısa süreli grevin deneyimlerinin irdelenmesinin yararlı olacağını düşünüyoruz.

Grev ve direniş öğretiyor!

Halkalı Kağıt işçilerinin greve başlamadan önce iç örgütlülükleri ve dayanışmaları oldukça zayıftı. Bölgede daha önce birçok fabrikada gerçekleşen direnişlerle dayanışma yönünde de anlamlı bir tutum ortaya koyamamışlardı. (Coca Cola, Güven Elektrik, DESA vb. direnişlerle...)

17 Temmuz günü Halkalı Kağıt işçileri için bir dönüm noktası olmuştur. Halkalı Kağıt fabrikası irili-ufaklı işletmelerle çevrili ve semtle içiçe olan bir fabrika. Greve çıkan işçiler ilk gün fabrika önüne "Bu işyerinde grev var!" pankartı astılar. Nöbetçi listesi asarak gece-gündüz fabrikanın önünde bekleyen işçiler, fabrikaya giriş-çıkışları kontrol etmeye başladılar. Ancak oluşturulan nöbet çizelgesi uygulanmadı. Zira sadece grev gözcüleri değil, diğer işçiler de fabrika önünde beklemeyi sürdürdüler.

Greven önce işçiler arasında hiçbir diyalog bulunmuyordu. İşçilerin "ilk defa birbirimizle sohbet etme imkanımız oldu" sözleri bunu gösteriyor. Ağır ve yoğun çalışma koşullarından kaynaklı bu durum, işçilerin birbirlerine ne kadar yabancılaştırdıklarının da bir göstergesi.

Greve çıkan bir işçinin aşağıdaki sözleri mevcut durumu en yalın bir biçimde özetlemektedir: "Şunu söylemek istiyorum ki, greve çıktığımızda öncelikle işçi olduğumuzu anladık. Demek ki, işçi olmadan hiçbir şey olmuyormuş; işçi olmadan fabrika dönmüyor, çalışmıyormuş. Makineler çalışmıyor, üretim duruyor. Burada grev yerinde beklerken gelip geçen işçilerin el sallaması, araçların korna çalmaları, işçilerin de bir gururu olduğunu ve işçi olmadan birşey olamayacağını ortaya koyuyor. Greve daha da güçlendik. İçeride bu kadar kaynaşmıyorduk. Patron bunu dışarıda yapamayacağımızı zannetti ama biz burada bunu bir güç olarak patrona gösterdik. Zannetmesinler ki, biz çok güçsüzüz. İşçi olmadan hiçbir şey olmaz. Patronların idarecileri onlara 'Korkmayın, greve gidemezler, yapamazlar!' gibi şeyler söyledi. Patronlar da bunların gazına geldi. Ama eğer burada bir hak ihlal ediliyorsa greve gidilebileceğini gösterdik. Ben şunu da tehdit olarak kabul ediyorum: 'Eğer greve çıkarsanız, 2010'daki 80 TL'yi de unutun!' Biz bütün bunlara aldırmadık ve greve çıktık gördüğünüz gibi. Hakkımızı, çocuğumuzun rızasını aramak için buradayız."

Bu sözler, grevin işçiler için gerçek bir okul olduğunu göstermektedir. Grevin işçi sınıfının eğitiminde ve bilincinin gelişiminde en etkili silah olduğunu Halkalı Kağıt grevi deneyimi bir kez daha kanıtlamıştır.

Grev süresince yükseltelen dayanışma!

Halkalı Kağıt grevi aynı zamanda bölgedeki ilerici güçleri de harekete geçirdi. Grev boyunca çeşitli demokratik kitle örgütleri ve ilerici kurumlar ziyaretler gerçekleştirdi, dayanışma mesajları iletildi. Bu destek ve ziyaretler grevci işçiler üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Yanısıra, grevdeki işçilerin aileleri, akrabaları, komşuları da direniş destekleyerek onları grev süresince yalnız bırakmadılar.

Direnişe en büyük destek DESA direnişçisi Emine Arslan'dan geldi. Emine Arslan grevin başından itibaren Küçükçekmece İşçi Platformu ile birlikte grevci işçileri ziyaret ederek DESA direnişinin deneyimlerini aktardı. Halkalı Kağıt işçileri yaklaşık bir sene fabrika önünde tek başına onurlu bir direniş sergileyen Emine Arslan'ı hiç ziyaret etmemişlerdi. Oysa Emine Arslan grev ile birlikte grevci işçilerle dayanışma içine girdi. Emine Arslan'ın bu tutumu Halkalı Kağıt işçilerini moral-motivasyon bakımından olumlu etkiledi. Grevci işçilerin başka grev ve direnişlerle dayanışma tutumu içine girmelerini sağladı. Bu tutum Halkalı Kağıt işçisine büyük bir özgüven ve dayanışma ruhu kazandırdı.

Grevde sendikanın tutumu!

İşçiler ekonomik sıkıntı içinde olmalarına rağmen greve çıkma yönünde bir irade ortaya koydular. Selüloz-İş Sendikası da işçilerin greve çıkma kararını destekledi. Ancak sendika grev sürecini etkili bir şekilde değerlendirmede yetersiz kaldı. Grev yerinde işçilerin bir bölümünün çoğu zaman pasif bir bekleyiş içinde olmaları olumsuz bir durumdu. Buna ancak sendika müdahale edebilirdi. Ancak sendika bu müdahaleyi yeterince yapmadı. İşçilerin pasif bir şekilde grev alanında beklemeleri yerine, grevci işçilerden oluşturulmuş çeşitli komitelerle (dayanışma komitesi, basın komitesi, etkinlik komitesi, eğitim komitesi) hem direnişle sınıf dayanışması örgütlenebilir, hem de işçiler eğitilerek sınıf bilinçleri

güçlendirebilirdi. Grevci işçiler eylemli bir hat üzerinden harekete geçirilerek daha kararlı ve kazanıcı bir grev süreci örgütlenebilirdi.

Sınıf bilinci kuşanılıyor!

Halkalı Kağıt işçileri grevi bir okul olarak değerlendirdiler. Bir grevci işçi bu süreci şöyle anlatıyor:

"Aslında greve çıkmadan önce çok endişeliydik. Ama grev bize çok olumlu etkiler yaptı. Grevin bize en büyük katkısı kendi gücümüzü göstermesidir. Grev, işçi sınıfının aslında çok büyük bir güce sahip olduğunu, önemli olan bu gücün farkına vararak, bu gücü kullanması olduğunu gösterdi. Bu anlamda bu iş bize çok olumlu yansıdı. Değişik işkollarından arkadaşlarla da görüşüyoruz, onların işleriyle ilgili bilgi alıyoruz, biz de yaşadıklarımız hakkında onlara bilgi veriyoruz ve aradaki farkları görüyoruz. İşçi sınıfının patronlar tarafından ne şekilde kullanıldıklarına şahit oluyoruz. Ancak işçi sınıfının kesinlikle ve kesinlikle şuna inanması gerekir ki, elimizde çok büyük bir güç var. Bu güç farkedilip harekete geçirilebilirse, hava işçilere lehine dönecektir. Grev silahımız, gerekirse kullanırız!"

Greve başlayan işçilerin çoğunun sağ görüşlü olmasına rağmen, grev süreci onları devrimci, ilerici, demokrat güçlerle buluşturabilmiştir. Daha dün kadar dönüp bakmak bir yana hakaret ettikleri kimi devrimci ve sol yayınları bugün büyük bir ilgiyle alıp okumaktadırlar. Dışardan yapılan her türden müdahaleye açık bir hale gelmiş bulunmaktadır. Bu da gösteriyor ki, başlangıçtaki geri tutumlar doğru ve yerinde müdahalelerle kırılabilir, işçilerle sınıf çıkarları temelinde birleşilebilir. Halkalı Kağıt grevinin ortaya çıkardığı basit ama temel gerçeklerden biri de budur.

Sınıf devrimcilerinin müdahalesi

Halkalı Kağıt grevi bölgede uzun zaman sonra

gerçekleşen ilk grev olma özelliği taşıyordu. Bu nedenle de greve etkili ve sonuç alıcı bir müdahalede bulunmak biz sınıf devrimcileri için özel bir sorumluluktur. Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, greve müdahale amacıyla kağıt sektöründe çalışan sınıf bilinçli-öncü işçilerden oluşan bir komite oluşturduk. Düzenli toplanan bu komite, grevin seyri, sorunları, ihtiyaçları vb. konularda sürekli değerlendirmeler yaparak somut politik-pratik kararlar alarak, greve müdahale etme çabası içinde oldu. Sendikanın eğitim noktasındaki boşluğunu biz tamamlamaya çalıştık. İşçilerle birlikte belirlediğimiz kimi konular (grev, direniş, kriz, sınıf dayanışması vb.) üzerinden eğitim çalışmaları yürüttük. Grevle dayanışmak amacıyla sınıfın diğer bölükleriyle çeşitli dayanışma ziyaretleri örgütledik.

Grevi bölgedeki sınıf bölüklerine taşımak amacıyla “Halkalı Kağıt İşçileriyle Dayanışmayı Yükseltelim! / Küçükçekmece İşçi Platformu” imzalı ozalitleri merkezi noktalara astık. Yanı sıra “Yaşasın Halkalı Kağıt Grevimiz! /BDSP”, “İşgal, Grev, Direniş! /BDSP” şiarlı yazılımalarla grevin sesini bölgeye taşıdık. Halkalı Kağıt fabrikasına mesafe olarak yakın bulunan ve özel olarak yöneldiğimiz beş ayrı fabrikaya ayrı ayrı seslendiğimiz “Halkalı Kağıt İşçileriyle Dayanışmayı Yükseltelim! /Küçükçekmece İşçi Platformu” imzalı bildirimimizi dağıttık. Yerel yayıncımız *Emekçinin Gündemi*'nde de greve etkin bir şekilde yer verdik. Küçükçekmece İşçi Platformu ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak grev ziyaretleri gerçekleştirdik. Bu müdahaleler hem bölgedeki işçi ve emekçileri üzerinde olumlu bir etki yarattı hem de grevdeki işçilerin moral-motivasyonunu güçlendirdi.

İşçilere, grevi sadece fabrika önünde bekleyerek sürdürmemeleri, eylemli bir hat üzerinden geliştirip güçlendirmeleri doğrultusunda yol gösterici müdahalelerimiz oldu. Bu amaçla işçileri İstanbul Direniş Platformu'nun toplantılarına ve eylemlerine katılmaları yönünde ikna ettik. Böylece İstanbul çapında devam eden grev, direniş ve eylemlerin bulunduğu Taksim Cumartesi eylemlerine Halkalı Kağıt işçilerini de katmayı başardık.

Taksim'deki ilk eylemlere destek veren işçilerin çoğu hayatında ilk kez böyle bir eyleme katılıyordu. İşçiler başlangıçta bu eylemlere katılmak konusunda kaygı duyuyorlardı, zira ilk defa böyle bir tablo ile karşılaşmışlardı. Ancak bu eylemlere katılmalarının ardından, duyulan kaygı yerini coşku ve kararlılığa bıraktı. Grevci işçiler ikinci hafta Taksim Cumartesi eylemine daha kalabalık bir katılım gerçekleştirdiler. Üçüncü hafta grev sona erdiği halde, Halkalı Kağıt işçileri Cumartesi eylemlerine katılmaya devam ettiler. Bu arada İkitelli'de kurulu bulunan Ayzi Moda Tekstil'de başlayan direnişin yanında yer aldılar. Bu da başka bir anlamlı kazanımdı. İşçiler sınıf kardeşleriyle her türlü dayanışma içine olmalarının sınıf kardeşliğinin bir gereği olduğunun bilincine varmışlardı.

Grevin sonucu...

Halkalı Kağıt işçisi toplu iş sözleşmesini imzaladı ancak sonuçtan çok hoşnut değil. Yapılan anlaşmaya göre, 2009 yılında 25 TL, 2010 yılı içerisinde ise 90 TL net ücret zammı alınacak.

Ancak, Halkalı Kağıt fabrikasında koşullar şimdi daha farklı. İşçiler müdürlerin artık daha farklı davrandıklarını, dayatmalarda bulunmadıklarını ve hakaret etmediklerini söylüyorlar. Bir olumsuzluk yaşandığında ise işçilerin hemen biraraya geldiklerini ve ortak tutum aldıklarını belirtiyorlar.

Sonuç olarak, imzalanan toplu sözleşmenin bu haliyle bir kazanım olmadığı açık. Fakat yaşanan grev süreci önemli bir deneyim olmuş, sınıf bilincinin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. Bir

kazanımdan bahsedeceksek, bu her şeyden önce Halkalı Kağıt işçilerinin üretimden gelen güçlerini kullanarak grev silahını tereddütsüz kullanabilmeleridir. İşçilerin örgütlü davranabildiklerinde, hiçbir gücün onları yenemeyeceğini bilince çıkarabilmiş olmalarıdır. Tüm bunlar önemli kazanımlardır.

Artık Halkalı Kağıt işçileri daha önce olduğu gibi grev ve direnişlere de kayıtsız değiller. İkitelli'deki Ayzi Tekstil işçilerinin işgal eylemlerine destek vererek bunu ortaya koymuşlar, “bu direniş hepimizin direnişidir” diyerek sahiplenebilmişlerdir. Bir başka kazanım da budur.

Halkalı grevi sınıf hareketi açısından önemli bir deneyim olmuştur. Bu deneyimleri bilince çıkararak, önümüzdeki süreçte sınıf cephesinde yaşanacak grev, direniş ve işgallere daha hazırlıklıyız. Zira bu deneyim, sadece kendi temel güçlerimiz değil aynı zamanda çeper ilişkilerimiz için de eğitici bir rol oynamıştır.

Kapitalizmin derinleşen krizi ile beraber direnişlerin daha sık yaşanacağı bir sürece giriyoruz. Kapitalizme ve krizine karşı “Örgütlü işçi yenilmezdir!” şiarını “Daha fazla işgal, daha fazla grev, daha fazla direniş!” şiarıyla birlikte daha güçlü bir biçimde yükselteceğiz.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Ümraniye'de kurultay hazırlıkları...

Ümraniye'de çalışan sınıf bilinçli metal işçileri olarak Metal İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz. İlk olarak, hazırlık çalışmalarını örgütlü ve disiplinli yürütmek için bir Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturduk. Komite düzenli olarak iki haftada bir toplantılar yapmaya başladı. Metal işçilerinden oluşan bu komite, kurultay hazırlıklarını omuzluyor.

Bu kapsamda kurultayı metal işçilerine duyurmak ve anlatmak için afişler yaptık. Metal İşçileri Bülteni'ni fabrikalara dağıttık.

Ayrıca hazırlığımızın parçası olarak bir piknik gerçekleştirdik. Farklı fabrikalardan metal işçileri olarak çeşitli konularda fikirlerimizi paylaştık.

Kurultay çalışmalarının bir parçası olarak, metal işçilerinin sorunlarını tartıştığımız toplantılar yapıyoruz. Her Perşembe OSB-İMES İşçileri Derneği'nde bir araya geliyoruz. İlk olarak “Metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları” üzerine tartışma gerçekleştirdik. Bir sonraki tartışma konumuz ise taşeronlaştırma ve esnek çalışma olacak.

Entes'te nöbetçiyiz!

KHK olarak, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ile dayanışmak için her hafta bir gün nöbetçi olarak yanında kalacağız. Direniş ateşini diri tutmaya çalışacağız.

Bir grup öncü işçi olarak attığımız bu adımlarla, kurultay hazırlıklarımız güçlenerek sürüyor. Çalışmalara tüm işçileri katılmaya çağırıyoruz. Kurultay öncelikle biz metal işçilerinin önüne bir yol çizecek. Bu yoldan yürüyerek sorunlarımızı çözeceğiz. Bu yolda atılacak her adım ne kadar büyük ve güçlü olursa, insanca yaşayabileceğimiz bir dünyaya o kadar yakınlaşırız...

Metal İşçileri Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi

İzmir BDSP'den eylem...

15 Ağustos tarihinde İzmir BDSP tarafından “Direnen işçilerle dayanışmayı yükseltelim!” adı altında başlatılan imza kampanyası 4 Eylül günü yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Konak Sümerbank önünde bir araya gelen BDSP çalışanları “Direne direne kazanacağız! / BDSP” pankartını açtılar.

Basın açıklamasında, kapitalizmin krizinin devam ettiği dile getirildi, krizi fırsat bilen patronların gerçekleştirdikleri saldırılar örneklendi. “Özel istihdam büroları”, “kıdem tazminatının gaspı” ve “bölgesel asgari ücret” saldırılarının gündemde olduğu vurgulanarak, sermaye sınıfının saldırılarına karşı onurlu işçi ve emekçilerin işgalle, grevle, direnişle cevap verdiği ifade edildi. İstanbul'daki Sinter Metal, Entes Elektronik, ATV-Sabah, Gebze'de E-Kart grevi, Bursa'da Asil Çelik ve Asemat grevleri ve İzmir'deki Kent AŞ direnişinin süren grev ve direnişler olduğu belirtildi. Saldırıları durdurmanın, geriletmenin ve yeni haklar kazanmanın yolunun sınıf dayanışmasından, örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçtiği vurgulandı. Açıklama sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'de dayanışma etkinliği...

“Direnişçi işçilerle dayanışmayı büyütelim!”

6 Eylül günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde “Direnişçi işçilerle dayanışmayı büyütelim!” ve İşçi Kültür Sanat Evi'nin 7. yıl etkinliği gerçekleştirildi. Etkinliğe konuşmacı olarak Asemata işçisi ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisi katıldı.

Açılış konuşması ile başlayan etkinlikte neden böylesi bir kampanyanın gerçekleştirildiği anlatıldı ve kampanyanın amacının sınıf dayanışmasını büyütme ve direnişleri gündemleştirmek olduğu ifade edildi. Kampanya boyunca yürütülen faaliyet özetlendi.

Ardından İşçi Kültür Sanat Evi'nin 7 yıl boyunca yürüttüğü çalışmalar aktarıldı.

Daha sonra söz Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisine bırakıldı.

BDSP adına yapılan konuşmada, kapitalizmin kriziyle direnişlerin öneminin arttığı, BDSF'nin birleşik siyasal bir sınıf hareketi için çalıştığı söylendi. Kapitalizmin krizini derinleştirebilmek için bu direnişleri birleştirmek gerektiği ifade edildi.

Sermayenin saldırılarından bahsedilerek, bölgesel asgari ücret saldırısının amacının her yerde en ucuz çalışacak işçileri bulmak olduğu ifade edildi. Kıdem tazminatı fonunun gaspından ve özel istihdam bürolarının işlevinden bahsedildi. Patronların yükünden kurtulmak için kıdem tazminatının kaldırılmak istendiği ve özel istihdam büroları ile işçinin kıdem tazminatı ve sigorta gibi haklarını alamayacağı, esnek üretimin daha da artacağı ifade edildi.

BDSF sözcüsünün ardından sözü Asemata işçisi aldı. Asemata işçisi, 2,5 yıllık işçi olduğunu ve DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olduğunu ifade etti. TİS'in uyuşmazlıkla sonuçlanması ve düşük ücretler yüzünden direnişe başladıklarını anlattı. Fabrikada yeni işçilerin çalışmaya başlamasının, kazanmaya olan inancı azalttığını, bunun üzerine sendikadan da istifaların olmasının direnişi zayıflattığını belirtti.

Bir komite kurduklarını, fabrikada çalışan işçilere karşı ikna edici konuşmalar yaptıklarını ve sürekli sendikayı bir şeyler yapma konusunda zorladıklarını ifade etti. Direnişteki eksikliklerden bahsetti ve bunlardan en önemlisinin kamuoyunu arkalarına alamamaları olduğunu söyledi. Sendikayla sürekli görüştiklerini ama artık sendikanın da yapacaklarının sınırlı olduğunu anladıklarını, kazanmanın yolunun kendi ellerinde olduğunu belirtti ve Bursa'da halen direnişte olan Asil Çelik işçilerinin daha direngen olduklarını sözlerine ekledi.

Sendikanın hatalarından birinin de sınıf bilincinin verilmesi yönlü çaba harcamaması olduğunu belirtti. Fabrikanın önünde toplu bekleyişin önemli olduğunu fakat bunun yapılmadığını, sendikanın daha etkili eylemler örgütlemesi gerektiğini, militanca tutumların zamanının geldiğini söyledi.

Asemata işçileri olarak fabrikanın önünde ve Bursa'nın merkezi yerlerinde eylemler yapacaklarını, sendikanın Eylül ayı içinde bir görüşme yapacağını ama beklemeci

davranmayacaklarını ifade etti. Son olarak direnmeye devam edeceklerini söyledi.

Oldukça canlı geçen soru-cevap bölümünün ardından etkinliğin ikinci bölümüne geçildi.

Bu bölümde Yürek İşçileri Şiir Grubu hazırladığı şiir dinletisini sundu. Sonra Sokak Tiyatrosu pandomim gösterimi ve Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu şiir dinletisi gerçekleştirdi. Grup Sis'in seslendirdiği ezgi ve marşlarla etkinlik bitirildi.

Kent AŞ işçilerinin ve organize sanayide farklı sektörlerde çalışan işçilerin katıldığı etkinliğe 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sefaköy'de “Türkiye işçi sınıfı tarihi” semineri

Küçükçekmece'de bir süredir işletme ve fabrikalara gidilerek ön çalışması yürütülen “Türkiye işçi sınıfı tarihi” konulu seminer 6 Eylül günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi. Seminere konuşmacı olarak Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır katıldı.

Yaraşır anlatımına İtalyan konsey komünistlerinden söz ederek başladı ve üretim sürecindeki yeri itibariyle “her işçinin potansiyel bir komünist olduğu” sözlerine katıldığını belirtti.

Bugünkü sınıfın genel tablosu üzerinden, fabrikada 8 saat proleter, dışarıda 8 saat küçük-burjuva ve evde, eşine yemek yaptıran, evi temizlettiren feodal özellikler gösteren bir “işçi”nin sınıfın devrimci bir üyesi olmadığını belirten Yaraşır, işçileri kendi üretim alanlarında, yaşadıkları sorunlar üzerinden mücadeleye çekebilmenin gerekliliğinden bahsetti.

Yaraşır, kapitalizmin ilk 180 yıllık tarihinde 9 neslin tükendiğini, ortalama insan ömrünün ise 20 yıl olduğunu söyledi. Çalışma ve yaşam koşullarının bu dönemde olağanüstü ağır olduğunu açıkladı. Kapitalizmin tarihinin bir işçileştirme tarihi olduğunu vurgulayarak, işçi sınıfının buna en sert şekilde direndiğini vurguladı. Sınıfın en önemli kolektif isyanının, yaşayıp yaşamadığı dahi bilinmeyen Ned Ludd adlı işçi önderi tarafından anılan Ludizm -makine kırıncılığı- olduğunu belirtti. Ludizm'i makineyle özdeşleşmiş bir uygarlığa karşı sınıfın isyanı olarak tanımladı. Binlerce Ludistin idam edilerek öldürülmelerini sermayenin bu hareketten ne derece korktuğunun göstergesi olduğunu söyledi.

Anlatımının devamında Yaraşır, İngiltere'de genel oy hakkı için mücadele eden Çartist hareketten bahsettikten sonra, kökleri grev ve dayanışma sandıkları gibi işçi örgütlenmelerine dayanan sendikaların bir yönüyle sınıfın yeni örgütsel arayışını ifade etse de, diğer yönüyle sınıf mücadelesini düzen içi sınırlara çeken bir araç olduğunu belirtti.

Türkiye işçi sınıfı üzerinden anlatımını sürdüren Yaraşır, Osmanlı tarihinde ilk yaşanan grev olan 1835 Feshane direnişinin, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yeri olduğunu belirtti. 1839'da gerçekleşen Slonev Fabrikası Ludist hareketi ile 1851 yılında kadın işçilerin tarak makinalarını kırarak gerçekleştirdikleri eylemliliklerden bahseden Yaraşır, Türkiye sınıf hareketi tarihinde eşik olarak değerlendirdiği eylemliliklerden bahsetti. 1863'teki Zonguldak grevi, 1872'de gerçekleşen Beyoğlu telgraf işçilerinin grevi, 1873'te gerçekleştirilen Tersane işçileri grevi ile ortamın biraz daha kızıştığını belirtti. 1908'in Fransız burjuva demokrasisi örneğinin güdük halinin Türkiye sınırları içerisinde rengini belli ettiğini ifade eden Yaraşır, İttihat ve Terakki'den TİÇSF'ye, oradan 1920'lerde Mustafa Suphiler'e ve DİSK'in kuruluşuna kadar gelen süreci aktardı.

Yaraşır'ın sunumunun ardından sözü alan Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisi, bölgede, DESA ile bir direnişin, Halkalı Kağıt ile bir grevin ve Ayzi Moda ile de bir işgal eyleminin gerçekleştirildiğini, bunların biz işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu gösterdiğini söyledi. Başka bir düzenin mümkün olduğunu ve bunun fabrikalarda, taban örgütlülükleri olan fabrika komiteleri ile örgütlenerek açığa çıkartılabileceğini söyleyen KİP temsilcisi, mücadele çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

Seminere 40 kişi katıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

12 Eylül'ün işkencehanelerinde, kuşatmalarında, idam sehpalarında ölümsüzleşenler...

Bıraktığınız mirası yarınlarımıza taşıyacağız!

Demir kapıların büyük gürültülerle açıldığı, hapisane koridorlarının idam sehpalara çıktığı şafaklar... Koridorlarda yankılanan "Hoşça kalın arkadaşlar, devrimci mücadelenizde size başarılar diliyorum. Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz" haykırıları... Darağacına giden idamlıklar, ölümsüzlüğe yine sloganlarla uğurlanırlar. Onlara, ölüme bir düğüne, bir eyleme gider gibi gitmesini öğreten bir gelenektir.

Eylül şafaklarından doğan güneş 29 yıldır batmadı. İnfazlar, işkenceler, açlık grevleri, kayıplar ve idamlar... Yarattığı tüm tahribata rağmen, devrilen idam sehpaları oldu. Kavga, bu onurlu mirası devam ettiren yeni çocuklar doğurdu.

Birbirlerini ölüme uğurlayan devrimcilerin gösterişsiz merasim törenlerinden çıkıldı darağaçlarına. Başlar hep dik, gözlerde direncin ve inancın ışıltısı. "Biz şimdi gidiyoruz, yarın yeniden döneceğiz" diyen veda sözcükleridir son mektuplar. "Kendi adlarımızla değil, çocuklarımızın yüzleriyle yeniden doğacağız, yeniden geleceğiz." Sevgiliye, anneye, babaya, kardeşe, emekçi halka yapılan veda, kavgayı büyütme çağrısıdır. Onurlu bir hayatın gururla hatırlanacak son anı darağacında yaşanır. Ölüm hiç böyle çaresiz kalmış mıdır? Sonra mektuplar kalır geriye, esir ama tutsak edilemeyen, 25 yıldır, 26 yıldır verilmeyen mektuplar. İdam edilen devrimcilerin mektupları da yasaklıdır. Nasıl yasak olmasın ki. Birazdan öleceklerin bu gururlu hali, bu onurlu duruşları mektuplarına da yansımışsa, nasıl yasak olmasın ki!..

İşte 25 yıl sonra ortaya çıkan Ali Aktaş'ın son mektubu:

"Sevgili anacığım, sevgili babacığım!
Bu satırları yazıp bitirdikten sonra hayata veda etmiş olacağım ve belki bu mektubu yazıp bitirdikten sonra sizlere ya ulaşır ya ulaşmaz bu hususta da pek bir güvencim de yoktur. Çünkü yazıp da size yollayacağım bu veda mektubumun içeriği çok geniş veya kendilerince yasak olacaktır. Ulaşacaksa dahi yine kendilerince politika icabı olacaktır. Sevgili babacığım ve anacığım, ben bir inanç uğrunda gidiyorum. Evet, doğruluğuna inandığım bir inanç uğruna fakat bu inancım mevcut düzene karşı olmak, sömürü, soygun düzenine karşı olmaktır. Ben bir davadan yakalanmış ve yargılanmış isem de bu işin yalnızca formalitesidir. Çünkü benim asılmam için koyulması gereken hukuki bir delil olması gerekir ki durum delil yetersizliğiyle de olmasına rağmen ve karar kanaat üzerine olmasına rağmen ben idama götürülüyorum. Evet, ben söz konusu adamı öldürdüğüm için değil, emperyalizme, faşizme, sosyal-emperyalizme, sosyal-faşizme karşı yılmaz, usanmaz, tavizsiz mücadelemden dolayı asılmaktayım. Evet, onlar bizim nefes alışımızdan dahi korkmaktadırlar. Oysaki ben maddi olarak yok olsam da manevi olarak yok olmayacağımı da biliyorlar. Evet, ben ve benim gibiler inandıkları davaları uğrunda madden ölsek de manevi yaşarız yaşayacağız, buna inancım tamdır. Ben ölüme gideceğimi delil yetersizliği olmasa da dahi baştan beri biliyordum. Ben yakalanabilirim ama halkımın mücadelesi hiçbir zaman ölmez, öldürülemez. Halk bağrında nice tohumu, tohumları türetmiş ve

türetecektir. Evet, ben ölüme giderken hayata erken veda etmekte olmama yanmaktayım. Yoksa öleceğime değil. Her gün, her zaman ölümden korkmadım. Korkmayacağım da. Çünkü, ben anamdan babamdan, ben halkımdan korkusuzluğu, acı içinde, ızdırap içinde yokluk ve kıtlık içinde sabrı, sabretmeyi inançlarımla düşmana yaşamayı hem de başı dik ve gururluca yaşamayı ama bir saat daha bir saniye daha...

Evet, sevgili analarım, babalarım. Ben gidiyorum. Giderken şerefimle gidiyorum. Ama onlar sömürücüler, sömürü soygun düzeninin sahipleri komprador patron-ağa devletinin savucuları şerefsizlikleriyle her gün ölecekler. Halkımı unutmayacak olan ben oğlunuz Ali Aktaş!"

İdam edilen Ramazan Yukarısöz'ün mektubu... İdamdan 26 yıl sonra...

"Değerli anama;
Beni cezaevinde, dışarıda ve her zaman, her yerde yanımda olarak hiçbir zaman yalnız bırakmadın. Sana olan borcum asla ödenmez. Burada şereflice yaşayıp şereflice ölecek sana olan borcumun bir kısmını ödemek istiyorum. Seni her zaman canından çok seven oğlun..."

26 yıl sonra verilen bir başka mektup Mehmet Kanbur'ait...

"Değerli karıcığım. Biz tarihi son görevimizi yerine getirirken, seni görmek isterdim. Öyle sanıyorum ki hiç haber verilmedi. Veya göstermelik olarak, bilinçli, gecikeceğiniz şekilde haber gönderildi. Bu namussuzlardan farklı bir şey de beklenmez. Göremedim diye üzülmene hiç gerek yoktur. Senden bunu beklerim. Ben hayatım süresince özellikle birlikte olduğumuz zamanlarda gerçek anlamda belli şeyler anlatmaya çalıştım. Ve bu uğurda gücüm oranında üzerime düşen görevleri yerine getirmeye çalıştım. Son olarak da halkımın mutluluğu uğruna canımı severek feda ediyorum. Bu görevimi yerine getirirken size ve halkıma layık olmaya çalışacağım. Son nefesimi verirken dahi köhne düzenin celladına fırsat vermeden halkımın mutluluk sloganını haykıracağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Senin bundan sonra özel yaşamın hakkında bir şey söylemek istemiyorum. Sana

güveniyorum. Tek başına yapayalnız kalsan dahi doğruluktan, dürüstlükten ayrılmayacağına, namusluca yaşamını sürdüreceğine inanıyorum. Ayrıca sana ve halkıma armağan ettiğim Murat'a da yeterli ilgi göstereceğine, halkına yararlı olacak şekilde yetiştireceğine eminim. Akyazı onurumuz! Yolumuz Akyazı'da düşenlerin yoludur! Devrimciler öldü, yaşasın devrim! Kahrolsun faşizm! Tek yol devrim!"

Veysel Güney'in son mektubu.. 26 yıl sonra...

"Değerli babacığım ve tüm dostlarım,
Ben hiçbir şahsi çıkarımı gözetmeden ülkemin bağımsızlığı ve halkımın kurtuluşu için doğru bildiğim yolda inanarak mücadele ettim. Benim kalbim insan sevgisi ile doludur. Ben kimseyi öldürmedim, suçsuzum. Gösterdikleri gerekçeyi dahi mahkemesi sonuçlanmadan karar verildi. Onlara göre suçlu olabilirim. Çünkü onlar ülkeyi yabancılara peşkeş çeken ve onlarla bir avuç işbirlikçi mutlu azınlık işbirliği yapmaktadırlar. Halkıma ise zam, işkence ve ölüm reva görünmektedir. İşte ben buna insan olarak karşı geldiğim için onlara göre suçluyum. Ama boşuna. Çünkü insan kafasındaki düşüncüyü yok edemedikten sonra işkence ve idamla bir yere varamayacakları açık.

Babacığım,
Ben ölüme seve seve gidiyorum, bir namussuzluk ve bir şerefsizlik yapmadım. Onun için hiç üzülmeniz gerekmez. Benim binlerce annem babam olduğu gibi sizin de binlerce oğlunuz var. Size bir tek dörtlük şiir yazıyorum

Mezarımı yol kenarına kazın
Üzerine devrim şehidi yazın
Başına yumruklu yıldız kazın
Gidiyorum ölümsüzlüğe, hoşça kalın...
Selamlar...
Sizin Veysel"

Ve bir başka mektup... 25 yıl sonra...

"Sevgili Anama, babama ve kardeşlerime!
Şu anda saat 04:00 ve ben infaz için son hazırlığım olarak bu mektubu yazıyorum. Bundan böyle benim düşmanlarım sizlerin de düşmanıdır. Siz olmasanız da benim kanımı yerde bırakmayacak

kardeşlerim var. Halkımızın yazgısı bu değil. Çok evladını kaybetti. Ama bir gün kazanmayı da öğrenecek. Diğer devrimciler sizlerin evladıdır. Tarih, biz zulme karşı çıkanları her zaman haklı çıkardı, çıkaracak.

Halkımızın mücadelesi haklıdır, meşrudur. Meşru olmayan, bu zorbaca düzeni sürdürmekten yana olan katillerdir. Biraz acele etmek zorundayım. On dakika bile bana çok görüldü. Elimde kelepçe ile yazmak zor. Yeğenlerim geleceğimizin umududur. Ben düşüncelerimi daha önce çok yazdım. Burada tekrarlamama gerek yok. Bana inanın yeter. Gözyaşlarınızı düşmanlardan gizlemeyi öğrenmelisiniz.

Kesin olarak soğukkanlılığımızı yitirmeyin. Az sonra son görevimi yapmak üzere darağacına çıkacağım. Sloganlarımı haykıracağım, dizlerim titremeyecek. Yirmi yedi yaşına bastığım bu gecenin sabahını kimse unutmayacak. Ellerinizden öperim. Tek yol devrim, kahrolsun faşizm!

Ömer Yazgan”

Ve diğerleri...

Necdet Adalı (07 Ekim 1980, Ankara, gece 03.40)
(Kurtuluş davasından yargılandı)

Serdar Soyergin (26 Ekim 1980 Adana, gece 04.00) (HDÖ)

Erdal Eren (13 Aralık 1980, Ankara, gece 02.55)
(TDKP)

Veysel Güney (10 Haziran 1981, Gaziantep, gece 03.15) (Devrimci Yol)

Ahmet Saner (25 Haziran1981, İstanbul)
(MLSP/B)

Kadir Tandoğan (25 Haziran 1981, İstanbul)
(MLSP/B)

Mustafa Özenç (20 Ağustos1981, Adana)
(Devrimci Yol)

İbrahim Ethem Coşkun (13 Mart1982 İzmir, Gece 01.25-03.05) (TKEP)

Seyit Konuk (13 Mart 1982 İzmir, gece 01.25-03.05) (TKEP)

Necati Vardar (13 Mart 1981, 01.25-03.05 İzmir)
(TKEP)

Ali Aktaş (Doğum gününde 23 Ocak 1983, Adana)
(DHB- TKP/ML Hareketi))

Ramazan Yukarıgöz (29 Ocak 1983, İzmit)
(Üçüncü Yol)

Ömer Yazgan (Doğum gününde 29 Ocak 1983,
İzmit) (Üçüncü Yol)

Mehmet Kanbur (29 Ocak 1983 İzmit) (Üçüncü
Yol)

Erdoğan Yazgan (29 Ocak 1983 İzmit) (Üçüncü
Yol)

İlyas Has (07 Ekim 1984, İzmir) (Devrimci Yol)

Hıdır Aslan (25 Ekim1984, Burdur) (Devrimci Yol)

Ve siz 12 Eylül’ün işkencehanelerinde,
kuşatmalarında, idam sehparlarında ölümsüzleşenler!

Anılarınız kavga meydanlarında bizimle dövüşmeye devam ediyor. Zindanlarda, hücrelerde, işkencelerde, barikatlarda, sokaklarda direniş sizinle sürüyor. Eylül’ün asi çiçekleri kök saldıği topraklarda yeşermeye devam ediyor. Adımlarımızı yere sert bastıran kuvvet, sizin darağacında idam sehpasını tekmeleyen kudretinizdir. Ne başımız önümüze düşecek, ne de yüzümüze yılğnlığın gölgesi. Bıraktığınız miras onurumuzdur. Sömürsüz, sosyalist bir düzen kuruluncaya dek kavga bayrağı ellerimizde dalgalanmaya devam edecek.

İdama giderken el salladığımız şimdi bizim. Yanınızdan geliyoruz, sizden güç alıyoruz. Vedalaştık ama ayrılmadık. Verilmeyen mektupların her satırı, her harfi içinde dövüşeceğiz. Hep 17 yaşında kalacak olanlarımız için, Veysel Güney gibi mezarısız ama sahihsiz olmayan kavga yoldaşlarımız için kavga bayraklarını yere düşürmeyeceğiz. 12 Eylül’ün

karanlığında saklandıklarını sananlara henüz son sözümüzü söylemedik. Sorulacak hesabımız var. Bıraktığınız mirası yarınlara taşıyacağız. Aynı temizlikle ve aynı yalınlıkla...

Zafer müjdesiyle mezarlarınıza geleceğimiz gün, sizlere verilmiş sözümüzdür. Bu zaferin muştusuyla bizi beklediğinizi Mustafa Özenç’in şiiirinden biliyoruz.

*“O büyük gün geldiğinde
ben kim bilir kaç yıldan beri
ebedi yatağında toprağın derinliklerinde
sonsuz bir uykuda uyuyor olacağım
fakat alınca ne zamandır beklediğim haberi
uyanıp, sesimi kimse duymadan
o büyük zaferin tarifsiz coşkusuyla
kara toprağın altından, ben de haykıracağım.*

*Unutup geçmişte kalan acı dünü
kimbilir belki bir kış günü
üzerimi yorgan gibi kaplayan
bembeyaz karın soğuşundan....
ya da sonbahar mevsiminde
kemiklerime işleyen yağmurdan duyacağım
ve milyonları saran o doyulmaz sevince
ben de sessizce ortak olacağım.*

*Mevsim ilkbahar sıcak bir yaz olsa da
gece gündüz farketmez ben her zaman hazırım
adımın yazıldığı taş bile yıkılsa da
kalmamış ta olsa şu dünyada mezarım
hatırlayıp tek canlı gelmeleş başucuma
o müjdeyi ben doğadan alacağım
nasırlı ellerce yaratılan o görkemli bayrama
hiç kimse farketmeden ben de katılacağım.”*

12 Eylül protestoları...

İzmir’de 12 Eylül etkinlikleri

5 Eylül akşamı İzmir Kıbrıs Şehitleri Caddesi’nde bir araya gelen kurumlar 12 Eylül ile ilgili etkinlik programlarını başlattılar.

Etkinlik tiyatro gösterimi ile başladı. Ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. “Yaşasın devrim ve sosyalizm! / Devrimci ‘78’liler Federasyonu ve İzmir ‘78’liler Derneği” pankartının açılışı eylemde basın açıklamasını İzmir ‘78’liler Dernek Başkanı okudu. Açıklamada karanlığın ve zulmün sürdüğünü söyleyen ‘78’liler, bu yıl yapılacak olan eylem ve etkinliklerin Veysel Güney şahsında kaybedilen tüm devrimcilerin anısına adandığını ifade ettiler. 12 Eylül’ün 29. yılında yapılan yürüyüşün bütün darbecileri, darbe rejimini, halka karşı suçlu kanlı rejimin devamı olan siyasal iktidarla hesaplaşmayı önüne koyduğunu belirttiler.

Devrimci ‘78’liler Federasyonu, İzmir 78’liler Derneği, KESK İzmir Şubeler Platformu, DİSK/Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi, TKP, ÖDP, Halkevleri, KYD, ÖV-DER, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, TMMOB/İKK tarafından gerçekleştirilen açıklamanın ardından slâyt gösterimi yapıldı.

Manisa’da 12 Eylül protestosu

Manisa’da ilerici kurum ve sendikalar tarafından 12 Eylül askeri faşist darbesini protesto etmek için 9 Eylül günü bir basın açıklaması yapıldı.

Manisa Küçük Sanayi Sitesi’ne Kenan Evren’in isminin verilmiş olmasından kaynaklı ilk eylem sanayi sitesinin girişinde yapıldı. 12 Eylül darbesinin egemenler açısından hangi gerekçelere dayandığı, işçi ve emekçilere nasıl yansıdığı, idamların, işkencelerin, işkencede ölümlerin, infazların, gaspedilen hakların dile getirildiği açıklamada, yoğun bir sömürünün yaşandığı sanayi sitesine Kenan Evren’in isminin verilmesinin tesadüf olmadığı söylendi.

“Gün gelecek devran dönecek, darbeciler halka hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

ÖDP, EMEP, DTP, TKP, SHP, KESK, Emekli-Sen, ÖSH, HBVAKV ve SAHHAD’ın imzacısı olduğu eyleme MİB-DER de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Manisa

Bursa’da 12 Eylül sürüyor!

Bursa’da 1980 askeri faşist darbesini protesto etmek için gerçekleştirilecek eylem hazırlıkları devam ederken Bursa Valiliği eyleme çağrı için basılan afiş ve bildirimleri yasakladı.

“Kamu düzenini bozmak” gerekçesi ile verilen yasaklama kararını protesto etmek ve 12 Eylül eylemine çağrı yapmak için 9 Eylül günü ÇGD Bursa Şubesi’nde basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada bildiri ve afişlere önce izin verildiği ve dağıtımının çeşitli mahallelerde yapıldığı daha sonra ise yasaklandığı belirtildi. Bu karara itiraz için gerekli hukuki girişimlerde bulunduğu ifade edilen açıklamada, Bursa’daki işçi ve emekçiler 12 Eylül karanlığına karşı mücadeleye çağrıldı.

Bursa’da gerçekleştirilecek eylem 12 Eylül Cumartesi günü saat 16.00’da Kent Meydanı’nda başlayacak. Buradan Fomara’ya yürünecek.

12 Eylül eylemine katılacak kurumlar şunlar: ÇHD, DİSK, BMİS, Genel-İş, Petrol-İş, KESK, Nilüfer Yerel Gündem 21, İHD, Pir Sultan Abdal Derneği, 78’liler Girişimi, Halkevleri, İşçi Hakları Derneği, Dev Sağlık-İş, Genç-Sen, Günyüzü Kadın Derneği, Livane Kültür Derneği, Tunceliler Derneği, ÖDP, TKP, DTP, EMEP, SDP, BATİS, BAMİS, Sosyalist Parti, BDSP, ESP, DHF, SODAP, ÖSH, Partizan, Gençlik Muhalefeti

Kızıl Bayrak / Bursa

Güler Zere ve hasta tutsaklar için eylemlerden...

İstanbul'da kitlesele yürüyüş!

İlerici ve devrimci kurumlar, 4 Eylül akşamı Taksim "Cuma yürüyüşleri"nin 5.'sini gerçekleştirerek, Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması mücadelesindeki kararlılıklarını haykırdılar.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmaya başlayan kitle en önde Güler Zere fotoğraflı pankart arkasında Türkçe ve İngilizce, "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartlarını açarak, sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin Galatasaray Lisesi önüne gelmesiyle, burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan açıklamada, Güler Zere'nin mahkûm hücrelerinde katledilmeye çalışıldığı söylendi. Ardından Av. Taylan Tanay tarafından Güler Zere'nin gönderdiği mektup okundu. Eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir'de Zere için eylem

Eskişehir'de Güler Zere için bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar, 4 Eylül günü bir eylem gerçekleştirdi. "Güler Zere'ye özgürlük!" pankartının açıldığı eylemde Sağlık Müdürlüğü'nden Adalar Migros önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca Güler Zere'nin serbest bırakılması talebi haykırıldı, Adalar Migros önüne varılmasının ardından basın açıklaması okundu.

BDSP, DGH, DPG, EHP, Eskişehir Gençlik Derneği, Halkevleri, İHD, SDP, TKP tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Bursa'da Güler Zere eylemi

Bursa'daki ilerici devrimci kurumların Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle başlattıkları eylemler 3 Eylül günü de sürdü. Osmangazi Metro İstasyonu önünden Kent Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

Kent Meydanı'na gelindiğinde yapılan basın açıklamasının ardından oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında kısa bir tiyatro gösterisi gerçekleştirildi, ardından şiir ve müzik dinletisiyle eylem sona erdi. "Güler Zere'ye özgürlük / Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" ve cezaevlerindeki hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu "Öldürtmeyeceğiz" pankartlarının açıldığı eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kartal'da Güler Zere eylemi

Güler Zere'nin serbest bırakılmasına yönelik gerçekleştirilen eylemlerden biri 6 Eylül günü Kartal'da yapıldı. Alinteri, BDSP, DHF, DTP, EMEP, ESP, Halk Cephesi, Partizan, Kaldıraç, TKP, PSAKD Sultanbeyli Şubesi'nin örgütlediği eylemde "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı açıldı.

Kartal Meydanı'na yürüyüşle gelen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem yürüyüşle son buldu.

Kızıl Bayrak / Kartal

İHD: "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!"

5 Eylül günü Ankara'da Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştiren İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi, hasta tutsakların serbest bırakılmasını

istedi.

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Adalet istiyoruz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında, Türkiye'de hukukun bu sistem gibi düşünmeyenlere

uygulanmadığı belirtildi. En kutsal hak olan yaşama hakkının bu sistem tarafından gasp edildiği vurgulandı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Üniversiteler sorunlarla açılıyor!

2009-2010 eğitim ve öğretim yılı büyüyen sorunlarla açılıyor. Yaz döneminde birçok eylem konu olan üniversite harçlarına yapılan zam yetmezmiş gibi, hemen tüm üniversitelerde kayıt parası uygulaması gündemde.

250 TL'ye varan kayıt parasının hangi gerekçe ile alındığı dahi açıklanmıyor. Kimi üniversitelerde iş kılıfına uydurulmaya çalışılırken, öğrenciler çeşitli belgeleri temin edebilmek için para ödemek durumunda kalıyor.

Ege Üniversitesi'nde yeni kayıt olan öğrencilerden, harç ücretine ek olarak "Öğrenci kimlik kartı bedeli" için 45 TL, "Sigorta" için 5 TL isteniyor.

İstanbul Üniversitesi'nde dosya ve kart bedeli olarak 50 TL alınıyor.

Kocaeli Üniversitesi'nde de "okulun giderlerini karşılamak" gibi muğlak bir ifade üzerinden öğrenciler kayıt parası ödüyor.

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde ise 120 TL'lik kayıt parası için hiçbir resmi açıklama yapılmıyor. Bu liste uzayıp gidiyor...

Üniversiteye girmeye hak kazanan öğrencileri bekleyen diğer yakıcı bir sorun ise "barınma". Üniversitelerin kendi bünyesindeki yurt kapasitesi, üniversitede kayıtlı bulunan öğrenci sayısı ile oranlandığında yetersiz kalıyor. Yurt-Kur'a bağlı yurtların kapasiteleri de ihtiyacı karşılamaktan uzak ve oldukça niteliksiz. Fakat yine de işçi ve emekçi ailelerine mensup gençler için daha hesaplı olmasından kaynaklı devlet yurtları tercih ediliyor.

Öğrenciler için beslenme, sağlık, ulaşım ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamak da ciddi bir sorun. Ders materyallerinin getirdiği yük ise öğrencilerin belini büküyor.

Üniversite öğrencilerinin % 75'i günde 3 TL ile en fazla 10 TL arasında harcama yapabiliyor. Öğrencilerin % 65'i haftada 30 TL'den daha az parayı beslenmeye ayırabiliyor, % 62'si kısıtlı bütçelerinden dolayı günde üç öğün yemek yiyemiyor. Öğrencilerin yarısından fazlası hiçbir sosyal etkinliğe katılamıyor...

Ticarethaneye dönüşen üniversitelerdeki bu uygulamalara karşı yeni dönemin başında sınırlı da olsa tepkiler yükselmeye başlıyor.

Ekim Gençliği'nin faaliyetlerinden...

2009-2010 Eğitim-Öğretim Yılı'nın başlamasıyla beraber İstanbul Ekim Gençliği de faaliyetlerine başladı. İstanbul Üniversitesi ile Yıldız Teknik Üniversitesi'nde kayıt dönemine yönelik bildiri dağıtımları gerçekleştirildi.

İÜ kayıt günlerinde bildiri dağıtımı

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği, üniversiteye kayıt için gelen öğrencilere seslendi. Okuldaki anti-demokratik uygulamaları, harçlara yapılan zamları konu alan bildiriler öğrencilere ulaştırıldı. Ayrıca bu yıl ilk defa yeni kayıt olan öğrencilerden dosya ve kimlik kartı ücreti olarak alınan 50 TL'ye de bildirilerde yer verilerek bu uygulama teşhir edildi ve "Parasız eğitim!" şiarı öne çıkarıldı.

Bu sene kayıtların farklı fakültelerde yapılmasından dolayı Edebiyat Fakültesi ve Merkez kampüs önünde dağıtımlar gerçekleştirildi. 2-3 Eylül günleri yapılan dağıtımlar, okul önünde dağıtılan yurt ve burs ilanlarına rağmen öğrencilerin ilgisini çekti.

YTÜ kayıt haftasında Ekim Gençliği faaliyeti

2 Eylül günü Yıldız Teknik Üniversitesi Ekim Gençliği, eğitimin ticarileşmesini ve soruşturma terörünü bildiri ve ozalit gibi araçlarla teşhir etti. Kayıt haftası olması sebebi ile pek çok öğrenci ve veli ile iletişime geçme fırsatının yakalandığı dağıtım sırasında yapılan konuşmalarda, eğitimin ticarileştirilmesi, YTÜ yönetiminin verdiği uzaklaştırma cezalarının sebepleri üzerinde duruldu.

YTÜ ana giriş kapısı önüne "Har(a)ç zamları geri çekilsin!", "Har(a)çlar kaldırılsın!", "Parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!", "YTÜ A.Ş.'ye buradan girilir! / İçeride sizi bekleyenler: Bilimsel olmayan eğitim, harç zamları, barınma, ulaşım, yemekhane, kırtasiye vb. masrafları, düşünce ve söz yasakları, soruşturmalar ve cezalar" ve "YTÜ'de İP/TGB-polis-idare işbirliğine son! / Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talep ettiğimiz için, savaşa değil eğitime bütçe istediğimiz için, üniversitede sermayeye, şovenist gericiğe, bilimsel olmayan müfredata hayır dediğimiz için üniversitemize giremiyoruz!", "Soruşturmalar, cezalar geri çekilsin! Eğitim hakkımız engellenemez!" yazılı, Ekim Gençliği imzalı ozalitler asıldı.

"YTÜ AŞ'ye Hoşgeldiniz!" başlıklı bildirilerde ise üniversitelerin birer ticarethaneye dönüştürülmesi üzerinde duruldu ve harç zamları ile birlikte paralı eğitim uygulamaları teşhir edildi.

Ayrıca YTÜ ana giriş kapısı önünde Genç-Sen'in, "Asla yalnız yürümeyeceksin! Öğrencinin üniversite rehberi" kitapçığı dağıtımı ile birlikte Genç-Sen'in tanıtım ve kayıt çalışması gerçekleştirildi. Öğrenci Kolektifleri de "Yıldız Teknik Üniversitesi'ne Hoşgeldin!" başlıklı bildiri dağıtımını yaptı.

İTÜ- YTÜ / Ekim Gençliği

Obama yönetimi “barış süreci”ni canlandırmaya çalışıyor...

Emperyalistler ezilen halkların sorunlarını çözemez!

20 yıldan beri gündemde olan Filistin-İsrail “barış görüşmeleri”, ırkçı-siyonist rejimin kaba saldırganlığından dolayı bir arpa boyu yol alamadı. Buna rağmen Barack Obama’nın Beyaz Saray şefliğine terfi etmesi, komadaki “barış görüşmeleri”ni yeniden canlandırmak için yapılan girişimlerin yoğunlaşmasına yol açtı. Obama yönetimi bu çabayı harcamak zorunda görünüyor, zira Ortadoğu halkları nezdinde teşhir olan emperyalist ABD rejimini Filistin sorununa “çözüm” üretmeden “aklamak” mümkün değil.

Bu sorun Washington’daki savaş kundakçılarının paradoksu olmaya devam ediyor. Beyaz Saray’ın şefi Bush da olsa Obama da olsa durum değişmiyor.

Bilindiği üzere her ABD başkanının temel görevlerinden biri siyonist İsrail rejimini koruyup kollamaktır. Bu ise, dünyada sınırı belli olmayan tek devlet olan İsrail’in döne döne “Amerikan barışı”ni dinamitlemesine imkan veriyor. Yani ABD yönetiminin özel himayesine sığınan ırkçı-siyonist İsrail rejimi, tam da bu ayrıcalıklı konuma dayanarak Filistin sorununa iğreti de olsa bir çözüm geliştirilmesini engelliyor.

Soruna yüzeysel bakıldığında, iğreti çözüm İsrail’in çıkarlarına uygun görünür, çünkü böylesi bir “çözüm” bölgeden tecrit edilen İsrail’i rahatlatır. Ancak ırkçı-siyonistler için durum farklı, zira sınırı belli olmayan bu devletin temel hedefi yeni topraklar gaspederek genişlemektir. Oysa iğreti de olsa herhangi bir çözüm, sınırların çizilmesini zorunlu kılacak. İsrail rejiminin yayılcı zihniyeti o kadar pervasız ki, Obama’nın tüm girişimlerine rağmen, yeni Yahudi yerleşimleri kurmaktan bile vazgeçmiyor.

Barack Obama’nın İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ile Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas’ı ay sonunda buluşturup, “barış görüşmeleri”ni iki yıl uzatacağı haberleri gelirken, İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, Batı Şeria’daki yasadışı Yahudi yerleşim merkezlerine 400’den fazla yeni konut yapılmasını onayladı.

İrkçı faşist İsrail Evimiz Partisi şefi İsrail Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman ise, işgal altındaki Filistin topraklarında Yahudi yerleşimi inşaatını kısıtlamayı amaçlayan herhangi bir anlaşmaya Doğu Kudüs’ün dahil olmayacağını açıkladı. Daha önce “Kudüs bir yerleşim değildir” açıklaması yapan siyonist hükümetin şefi Netanyahu’nun zihniyeti de dışişleri bakanından farklı değil. Bu zihniyete göre, Kudüs Filistinliler’den arınmış “saf Yahudi kenti” haline getirilene kadar toprak gaspının bir aracı olan yasadışı Yahudi yerleşimleri kurulmaya devam etmelidir.

Bu arada “barış süreci”nin canlandırılmasından söz

edilirken, İsrail savaş makinesi Filistinliler’i katletmeye devam ediyor. İşgali protesto eden çocuk ve gençlere kurşun sıkan İsrail askerleri yeni cinayetler işlerken, kuşatma altındaki Gazze’ye bazı temel ihtiyaçları karşılamak için kazılan tüneller de sık sık İsrail savaş makinesinin hava bombardımanına maruz kalıyor.

Siyonist rejimin soykırımcı zihniyeti, Gazze etrafındaki kuşatmanın aylardan beri sürdürülmesinde de kendini gösteriyor. Su yetersizliği, suların kirlenmesi şimdiden onbinlerce Filistinli’nin hayatını tehdit ediyor.

Filistin Enformasyon Merkezi’nden konuyla ilgili yapılan açıklamada, şu bilgilere yer verildi: *“Uluslararası camianın suskunluğu karşısında Gazze’deki içme suyu ve atık su hususlarında devam eden sorunlar insan onuruna karşı yapılan ciddi ve tehlikeli bir ihlaldir. Bu sıkıntılar, su kuyularına klor maddesini orantılı bir şekilde pompalayan cihazların bozulması ve bu cihazlara ait yedek parçaların bölgeye girmesine izin verilmemesinden kaynaklanıyor. Bu da Gazze’deki insanlar arasında başta veba olmak üzere birçok salgın hastalığın yayılmasına neden oluyor”.*

İsrail rutinleşen cinayet ve toprak gaspına aralıksız devam ederken, Filistin Yönetimi Bakanı Mahmud Abbas ile ekibi, halen ABD emperyalizminden çözüm ummakta, ufukları emperyalist çözümün ötesini göremediği için, beyhude bekleyişlerini sürdürmektedirler. İsrail’in yasa/kural tanımaz pervasızlıkları devam ederken Mahmud Abbas’ın siyonist rejimin şefiyle görüşmek için öne sürdüğü tek şart, Yahudi yerleşimlerinin yapılmasının durdurulmasından ibaret. Bu beklentinin boş olduğunu aslında El-Fetih şefleri de biliyor. Ancak direnişçi çizgiyi bırakıp Amerikan çözümüne umut bağlayanların elinden başka bir şey de gelmiyor artık.

Barack Obama, Mahmud Abbas ile siyonist şef Netanyahu’yu aynı masa etrafında buluşturabilir. Ancak böylesi bir görüşme sürecinin Filistin halkının temel sorunlarının çözümüyle bir ilgisinin olmayacağı açıktır. Zira 20 yıldır devam eden bu süreçte, İsrail’in toprak gaspı ve toplu katliamlar yapması bile engellenemedi. Umutlar emperyalist çözüm planlarına endekslendiği sürece bu vahim tablonun değişmesi de yazık ki olası değildir.

Filistin halkının ırkçı-siyonizme karşı mücadelesinin başarıya ulaşmasının yolu, devrimci önderlik altında birleşik, anti-siyonist/anti-emperyalist direnişten geçiyor. Diğer yollar sorunu süründürmekten ve ödediği ağır bedellere rağmen Filistin halkının mevzi kaybetmesinden başka bir işe yaramayacaktır.

Emekçi Kadın Komisyonları ikinci buluşması gerçekleşti

İstanbul’daki emekçi kadın çalışmasının değerlendirilmesi, deneyimlerin paylaşılması ve çalışmanın sorunlarının irdelenmesi amacıyla düzenlenen Emekçi Kadın Komisyonları Kampı başarıyla gerçekleştirildi.

Birbuçuk günlük kamp şeklinde gerçekleştirilen buluşmada tartışma başlıkları üç oturum halinde ele alındı.

İlk oturumda direnişçi kadınlar ve mücadeledeki yerleri ile özelde Gülistan Kobatan ve Entes direnişi tartışıldı. Kampa katılan Gülistan Kobatan, direnişin kendi hayatındaki yeri ve genel planda direnişçi kadınların yaşadığı zorlanma alanlarından bahsetti. Tartışma boyunca sık sık Emine Arslan’ın direnişinden örnekler vererek, kadınların mücadele ile özgürleşmesinin önemi ve toplamda sınıf mücadelesinde tuttuğu yer üzerine anlamlı noktalara işaret etti.

Bir sonraki gün gerçekleşen ikinci oturumda ise çalışmanın sorunları ele alındı. Emekçi kadın çalışmamızın sınıf çalışmamız içerisindeki yeri ve önemi üzerinden yürütülen tartışmalar, işçi kadınlara hangi araç ve yöntemlerle gidileceği üzerine yapılan tartışmalarla birarada yürütüldü. Devamında emekçi kadın çalışmamızda yoğunlaşmanın ve derinleşmenin önündeki engeller tartışıldı. Hedef fabrikalarımızdaki kadın işçilere dönük özgün politikalar üretme ihtiyacına dikkat çekildi.

Yanısıra, ev kadınlarına da hangi araç ve taleplerle seslenilmesi gerektiği tartışıldı. Ev kadınlarının toplumsal üretime katılması yönünde çağrılar yapılması önemle vurgulandı.

Ayrıca, kadın sorunu üzerinden gerçekleştirilecek eğitimin önemine işaret edildi. Kadın-erkek tüm yoldaşların kadın çalışmamızı bu bakışla ele alması gerektiği ifade edildi.

Canlı tartışmalar ve somut örneklerle süren tartışma belli bir doygunluğa ulaşana kadar devam etti. Tartışmalarda;

* Entes direnişi ile dayanışmayı büyütme amacıyla çeşitli önerilerde bulunuldu.

* 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’ne ilişkin yürütülecek çalışmalar tartışıldı.

* Emekçi Kadın Komisyonları’nın bir film arşivinin olmasının gerekliliği dile getirildi.

* İstihdam paketinin ve kıdem tazminatının gaspının işçi kadınlara yansımaları üzerine tartışmalar yapıldı.

* Kadın işçi çalışmasının derinleşmesi ile bağlantılı olarak, örgütlenme ve örgütlenmenin sorunlarının tartışılması amacıyla Şubat ayında bir tartışma platformu oluşturulması kararlaştırıldı.

Emekçi Kadın Komisyonları / İstanbul

ABD savaş makinesi Afganistan fiyaskosunu itiraf etti!

8 yıldır devam eden Afganistan işgalinin ABD ile suç ortakları için tam bir fiyaskoya dönüşmüş bulunduğu, Kabil'deki Amerikan güçlerinin komutanı General Stanley McChrystal tarafından hazırlanan bir raporla resmen itiraf edildi.

Afganistan'ı harabeye çeviren işgalden sonra onbinlerce sivil katleden emperyalist ordular, bu ülke halklarına toplu kıyımlar dışında bir şey sunabilmiş değil. Bu ayın başında savaş aygıtı NATO güçlerinin düzenlediği bir hava saldırısında 90 civarında sivilin katledilmesi, emperyalist orduların Afganistan'daki icraatları hakkında bir kez daha dünyaya fikir vermiştir.

Afganistan'ın yeniden imarı, kadınlar üzerindeki baskının kaldırılması, demokratik bir yönetimin kurulması, eğitim, sağlık gibi sosyal hizmetlerin geliştirilmesine dair vaatlerin çirkin yalanlardan ibaret olduğunu artık kimse reddedemiyor. ABD'li generalin kamuoyuna açıklanmayan ancak medyaya sızan raporu da bu durumu teyit ediyor.

Şimdiye kadar uygulanan stratejinin başarısız olduğunu itiraf eden işgal kuvvetleri komutanı general, Taliban'a karşı yeni bir strateji belirlenmesi gerektiğini savunuyor. Taliban'la daha yakın ilişkiler geliştirilmesini de savunun işgal güçleri komutanının, Obama'dan Afganistan'da bulunan asker sayısını arttırmasını istemeye hazırlandığı bildirildi.

ABD emperyalizminin etkili "akıl hocaları"ndan bir grup da, Afganistan'da alarm zillerinin çaldığını teyit ediyor. Aralarında CIA'nin eski Pakistan şefi Howard Hart, eski büyükelçi ve Ulusal Güvenlik Konseyi yetkilisi David Miller, Ulusal Savunma Üniversitesi'nde isyan bastırma üzerine ders veren William J. Olson gibi isimlerin de yer aldığı grubun sözcüleri, "Ülkenin uçurumun eşiğinde olduğuna dair ortak bir endişemiz var" diyorlar.

Afganistan'da bu yılın 8 ayında öldürülen Amerikan askerlerinin sayısının 184'e yükseldiği, Pakistan'dan yakıt taşıyan NATO'ya bağlı tankerlerin imha edilmesi vakalarında ciddi bir artış gözleendiği, başkent Kabil dahil işgalci güçlerin sık sık saldırılara maruz kaldığı, sivil halkın toplu şekilde katledilmesinin "sıradan vaka" haline geldiği göz önüne alındığında, işgalcilerin içinde çırpındığı bataklık daha iyi görülür.

Tüm bunlar hem emperyalist güç odakları arasındaki ilişkileri zedelemekte hem de savaş karşıtı duyarlılığı arttırmaktadır. Özellikle ABD, İngiltere, Almanya gibi işgal suçunun başını çeken ülkelerde savaş karşıtı eğilimlerin giderek güçlenmesi, her üç başkentteki savaş baronlarını şimdiden rahatsız etmeye başladı.

NATO uçaklarının Kunduz Vilayeti'nde gerçekleştirdiği vahşi katliamın ardından yapılan Almanya ile ABD kaynaklı açıklamalar, işgalci güçlerin kendi aralarında da çatıştığını gözler önüne serdi. ABD askeri kaynakları 90 kişinin yakılarak katledildiği vahşetten Alman ordusunu sorumlu tutarken, Alman ordusundan bir yetkili, Amerikalılar'ın yalan söylediğini, bombardımanın ABD ordusunun verdiği istihbarat doğrultusunda gerçekleştirildiğini savundu.

Bu arada sivillerin toplu şekilde yakılarak katledildiği Kunduz saldırısının ardından NATO şeflerinin yaptığı açıklamalar başarıya ulaşma iddiasının zayıflığına işaret ediyor. "Sivillerin toplu

şekilde ölmesine üzüldük, bundan sonra da üzülmeye devam edeceğiz; Afgan halkı kendisini korumak için görev üstlendiğimizi bilmelidir" türünden tiksinti verici sözlerden başka bir şey söylemiyorlar. Bu söylemden yansıyan mesajın özü şundan ibaret: "Siviller öldüğü için üzgünüz ama bu bir savaştır, dolayısıyla sivilleri katletmeye devam edeceğiz!"

Örneğin Beyaz Saray sözcüsü Robert Gibbs'in açıklaması şöyle: "Bu tür çatışmalarda can kaybı, özellikle de sivil can kayıpları olabiliyor. Tüm bu olaylarda geçmişte de üzüntümüzü bildirdik ve bildirmeye de devam edeceğiz." Beyaz Saray sözcüsü diyor ki, "bu tür katliamlar devam edeceği için, biz de üzüntümüzü bildirmeye devam edeceğiz!" Barack Obama yönetiminin Afgan halklarına verdiği bu mesaj yorum gerektirmeyecek kadar açıktır.

İşgalcilerin kukla başkan Hamid Karzai'ye "seçilmiş" payesi kazandırmak için tezgahladıkları seçim oyunu da fiyaskoyla sonuçlandı. Oy verme

oranlarındaki düşüklüğün yanısıra, ülkenin dört bir yanında ayyuka çıkan yolsuzluklar, seçim oyununun boşa düşmesine yol açtı. Bu durumun emperyalist devletlerin kamuoyundaki işgal karşıtlığını arttırması, Washington, Londra ve Berlin'deki savaş baronlarının huzurunu kaçırmış görünüyor. Bu da doğal, zira ABD kamuoyunda bile savaşa karşı çıkanların oranı yüzde 50'nin üzerine çıkmış bulunuyor.

Irak ve Afganistan işgalleri iki şeyi bir kez daha kanıtladı: İlki emperyalist güçlerin girdiği her ülkeyi yakıp yıktıkları; ikincisi, işgale karşı direnen bir halk söz konusu olduğunda dünyanın en güçlü, en acımasız, en kural tanımaz savaş makinesinin bile zafer kazanmasının mümkün olmadığıdır. Bu böyle olmakla birlikte, Irak'ta olduğu gibi Afganistan'da da başarısızlığa uğrayan emperyalistler ile işbirlikçilerini ülkeden söküp atmak, halklar, direnme kararlığını tek cephede birleştiren devrimci bir önderliğe kavuştuğu zaman mümkün olacaktır.

1. Neckar Festivali gerçekleşti

Almanya'nın Stuttgart kentinde 5 Eylül günü 1. Neckar Festivali gerçekleştirildi. Neckar Festivali, ABZ-Süd'ün (İşçi Eğitim Merkezi-Güney Bölgesi) 10. kuruluş yılına ve seçim çalışmalarının yoğunlaştığı bir sürece denk geldi.

Saat 15.00'te başlayan festival gece yarısına kadar sürdü. ABZ'nin bulunduğu sokak trafiğe kapatıldı, etkinlikler ABZ'nin salonunda ve dışarıda gerçekleştirildi.

Festivalin açılış konuşmasının ardından program değişik kültürel etkinliklerle devam etti.

Saat 17.00'de başlayan MLPD-Açık Liste adaylarının tanıtım toplantısı saat 18.00'e kadar sürdü. Adayların konuşmalarından önce BİR-KAR Stuttgart temsilcisi söz aldı. Yapılan konuşmada festivalin anlam ve önemi vurgulanarak, bu platformun gelecekte de anti-faşistler ve devrimcilerin buluşma noktası olacağı söylendi.

BİR-KAR temsilcisinin ardından MLPD adayları kendilerini tanıttılar. Katılımcılardan gelen sorularla zenginleşen tartışmada, "Seçilirsenez ne yapacaksınız" sorusuna, "Parlamentoda grevlerin, eylemlerin, Pazartesi yürüyüşlerinin sözcüsü olacağız, parlamentoda isyanı yükselteceğiz" cevabı verildi. Ülkede kapitalizmi doğrudan hedefleyen ve dışarıdaki Alman birliklerinin geri çekilmesini isteyen tek parti olduklarını belirten MLPD adayları devrimin bir zorunluluk olduğuna işaret ettiler.

Festival değişik kültürel programlarla devam etti. BİR-KAR'ın kısa bir süre önce oluşturduğu işçi korusu da beğeniyle izlendi. Program, dans ve halaylarla geç saatlere kadar sürdü.

Dortmund'ta ırkçı-faşist çetelere karşı yürüyüş

Sermaye devleti tarafından, gelişen sınıf mücadelesine karşı kullanılan ırkçı-faşist çeteler, 5 Eylül tarihinde Almanya'nın Dortmund kentinde bir gösteri düzenlemek istediler.

Uzun zamandır bu kent, ırkçı-faşist çetelerin hızla örgütlendiği ve ilerici devrimci kişi ve kurumlara karşı saldırılarını arttırdığı bir merkez haline geldi. Bunun gerisinde faşist çetelerin cinayet dahil her türlü saldırısının görmezden gelinmesi, hatta desteklenmesi var.

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle faşist çeteler tarafından düzenlenmek istenen gösteriye, şehir belediyesi ve polis teşkilatı tarafından izin verildi. İlerici, devrimci ve anti-faşistler tarafından mahkeme yolu ile bu izin durduruldu.

İçinde birçok grup ve partinin yer aldığı inisiyatifler, güçlü kitle gösterileri yolu ile bu çetelerin, hem yürüyüşlerini engellemek, hem de kitlelerde duyarlılık yaratabilmek için 5 Eylül tarihinde *Savaşa ve faşizme karşı* bir yürüyüş düzenlediler. Bizim de BİR-KAR olarak içinde yer aldığımız bu çalışma, Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci gruplar tarafından desteklendi. Üç dilde (Almanca, Türkçe ve Kürtçe) "*Bir daha savaşa ve faşizme hayır!*" sloganının yer aldığı binlerce afiş ve üç dilde yazılmış el ilanı bastırıldı.

Aynı dönemde BİR-KAR'ın "*Tüm faşist örgütler kapatılsın!*" sloganıyla başlatmış olduğu kampanyaya ait binlerce afiş ve el ilanı yaygın bir biçimde kullanıldı.

Toplumun her kesiminden kurum ve kişiler faşistlerin yürüyüşünü engelleyebilmek amacıyla kentteki bütün alan ve caddelerde değişik etkinlikler düzenleme kararı aldılar. 5 Eylül günü Dortmund şehri, önemli bütün merkezlerinde ırkçılığa ve faşizme karşı gerçekleştirilen irili ufaklı onlarca gösteriye ve etkinliğe ev sahipliği yaptı. Bizim de içinde olduğumuz yürüyüş, sabah saat 10.00'da ana istasyon önünde başladı. Beş bini aşkın polis, yürüyüş alanında ve şehir istasyonunda etten bir duvar örerek faşist çeteler için güvenli bir ortam yaratırken, aynı zamanda terör havası estirerek insanların yürüyüşe katılımını engellemek için bilinçli bir çaba sarfetti. Öncesinde korku ortamı yaratarak yürüyüşe katılımı engellemeye çalıştı. Buna rağmen binlerce insan yürüyüş için alanlara indi.

BİR-KAR olarak iyi bir ön çalışma ile yürüyüşe hazırlandık. Hem ortak çıkartılan hem de BİR-KAR materyallerini yaygın bir biçimde kullandık. Yürüyüşe çağrı bildirilerini Türkiyeliler'in yoğun olarak bulunduğu kahvelerde, işyerlerinde yaygın olarak dağıttık. Yürüyüşten bir hafta önce dostlarımızla yaptığımız ortak kahvaltıda, hem gelişen faşist tehlike üzerine hem de yürüyüşe en güçlü katılım için nasıl bir çalışma yapılması gerektiği üzerine sohbet ettik. Kahvaltıya katılan emekçiler bildiri ve bültenlerimizden alıp çevrelerinde dağıtım yapabileceklerini ve insanları yürüyüşe davet edeceklerini söylediler. Bunların da etkisiyle 70'e yakın katılımı iyi bir kortej oluşturduk. Yürüyüşte BİR-KAR imzalı "*Bütün faşist örgütler kapatılsın!*" pankartıyla birlikte BİR-KAR Gençliği imzalı "*Krizler, ırkçılık, faşizm ve savaşlar kapitalizmin ürünüdür, kurtuluş sosyalizmedir!*" sloganının yazılı olduğu iki pankart taşıdık.

Yürüyüş boyunca provokasyon yaratmaya çalışan polis ile otonom gruplar arasında arbede yaşandı. BİR-KAR Gençliği de bu grupla beraber polise karşı tutum aldı. Yürüyüş için izin alan Alman reformist solu saat 12.00'de yürüyüşü bitirdiklerini ilan etti ve alanı terketti. Orada bulunan 2 bine yakın insan ise eylemi son ana kadar devam ettirdi.

Alman polisi ırkçı-faşist çetelerin korunması ve eylemlerini gerçekleştirebilmesi için yoğun bir çaba harcadı. İstasyona gelen çete taraftarları polis araçları ile miting yapacakları alana taşındılar ve miting bitiminde tekrar istasyona geri getirildiler. Alman bilgilere göre Avrupa'nın her tarafından bine yakın faşist katılım sağladı.

BİR-KAR çalışanları olarak bu süreçte yerli güçlerle anlamlı politik ilişkiler kurduk, sermaye devleti eliyle beslenen faşist çetelere karşı göçmen işçi ve emekçilerle birlikte ortak mücadelenin ilk olanaklarını yaratmış olduk.

BİR-KAR

Almanya'da seçimler...

Düzen partilerine güvensizlik!

Almanya'nın Saarland, Thüringen ve Saksonya eyaletlerinde yapılan parlamento ve yerel seçimlerin üzerinden 5 gün geçtikten ve Thüringen'deki CDU'lu eyalet başkanı Althaus'un istifasından sonra, şimdi dikkatler üç eyalette oluşturulacak koalisyon hükümetlerine çevrildi. Bu eyaletlerde kurulacak koalisyonların genel seçimlerden sonra Almanya için model teşkil etmesi ve seçmenin tercihini etkileyebileceği yönlü tahminler yapılıyor.

Seçimler, 27 Eylül'de gerçekleşecek genel seçimlerin bir provası niteliğindedir.

Eyalet seçimlerinde Hristiyan Demokratlar Birliği (CDU), Thüringen ve Saarland'da birinci olmasına karşın ciddi oy kaybetti. CDU Saarland'da yüzde 13, Thüringen'de yüzde 12, Sachsen'da yüzde 1 ve Nordrhein-Westfalen'da yüzde 5 civarında oy kaybına uğradı.

Sosyal Demokrat Parti (SPD) ise arzu edilen başarıyı sergileyemedi ama Thüringen ve Sachsen'da oylarını arttırdı. Nordrhein-Westfalen yerel seçimlerinde ise oy kaybına rağmen Köln ve Essen belediyelerini CDU'dan geri aldı. Dortmund, Bochum, Gelsenkirchen ve Duisburg gibi büyük kentlerde de tekrar kazandı.

Yeşiller Partisi ise seçimler sonrasında oldukça etkili bir konuma geldi. SPD-Sol Parti ve Yeşiller Saarland'da oyların yüzde 51,7'sini, Thüringen'de ise yüzde 52,1'ini alarak hükümeti kurmaya yetecek çoğunluğa sahip durumda.

Sosyal kısıtlamalara ve savaşa karşı çıkan şiarları ve istemleri ile Sol Parti seçimlerden en güçlü çıkan parti oldu. Doğu Almanya'da bulunan Thüringen ve Saksonya eyaletlerinde yapılan seçimlerde de yüzde 20'nin üzerinde oy alarak ikinci parti oldu.

Sol Parti, en büyük çıkışı partinin Genel Başkanı Oskar Lafontaine'nin memleketi olan Saarland Eyaleti'nde yaptı ve oyların 21.3'ünü aldı. Burada beş yıl önce sadece yüzde 2.3 oy almışlardı. Böylece Batı Almanya'da bir eyalette en yüksek oy alınmış oldu. Sol Parti 6 doğu eyaletinde güçlü bir tabana sahip. Batı eyaletlerinde ise eski Doğu Alman sistemini geri getirmeye çalıştığı propagandalarının kitleler üzerinde etkili olması nedeniyle gerekli desteği görmüyor.

Sol Parti elde edilen sonuçlarla hem koalisyon hükümetinde yer almayı umuyor hem de genel seçimlere moral üstünlükle gidiyor.

Saksonya Eyaleti'nde geçen seçimlerde yüzde 9.2 oya sahip ırkçı faşist parti NPD'nin oyları düşse de, yüzde 5 barajını geçerek eyalet parlamentosuna girdi.

Eyalet seçimlerinde Liberal Demokrat Parti FDP de oy artışı sağladı. Her üç eyalette de oylarını yüzde 4 arttırmayı başaran FDP'nin bu yükselişini genel seçimlerde de sürdürmesi bekleniyor.

CDU, eyaletlerde FDP haricinde SPD veya Yeşiller ile ortaklık kurarak hükümeti oluşturamaması durumunda, ülkenin en üst düzey yasama organı olan Federal Konsey'de (Bundesrat) azınlık durumuna düşecek. Bu da CDU ve FDP'nin genel seçimleri kazansalar dahi kuracakları koalisyonda istedikleri gibi icraat yapmalarını engelleyecek.

NRW'deki yerel seçimlerde ırkçı faşist örgüt Pro Köln özellikle cami karşıtlığını öne çıkardığı propagandasıyla oylarını yüzde 5.4'e çıkararak, belediye meclisine 5 temsilci gönderdi. Leverkusen'de ise Pro NRW adlı örgüt yüzde 4 oy ile meclise 3 kişi gönderdi. Bonn'da da Pro NRW meclise bir kişi gönderdi.

NRW'deki birçok kentte Türkiyeliler de başta Sol Parti'den olmak üzere belediye meclisine girmeyi başardılar.

43 bin nüfuslu Monheim kentinde yapılan belediye başkanlığına ise 27 yaşındaki üniversite öğrencisi kazandı. 5 öğrenci tarafından kurulan "PETO" (Talep Ediyorum) adlı öğrenci inisiyatifinin adayı 27 yaşındaki bir öğrenci oyların yüzde 30.4'ünü alarak kazandı.

Eyalet seçimleri ve yerel seçimlerin sonuçları işçi ve emekçi kitlelerin düzen partilerine, özellikle 4 yıldır iktidarda olan CDU ve SPD büyük koalisyonuna güvensizliklerinin göstergesi oldu. Ne Sol Parti ile SPD ve Yeşiller'in Kırmızı-Kırmızı-Yeşil koalisyonu, ne de Yeşiller, CDU ve FDP'nin "Jamaika koalisyonu"nun işçi ve emekçi kitlelerin sorunlarını çözmeyecekleri ortada. Bunun içindir ki, seçimlere katılım oranı oldukça düşük kaldı.

ABD emperyalizmi Chavez, karşıtı tetikçilerini sokaklara saldı...

Kıta halklarının direnme iradesi emperyalizmi yenecek!

Emekçiler lehine politikalar izleyen Chavez liderliğindeki Bolivarcı yönetim, ilk günden beri çıkarları zedelenen Venezüella burjuvazisinin düşmanca tutumlarıyla karşılaştı. Ancak CIA destekli askeri darbe dahil her yola başvuran gerici sınıflar, ABD destekli pek çok saldırıya giriştikleri halde, kirli emellerine ulaşamadılar.

Son günlerde yeniden sokak gösterilerine başlayan ABD tetikçisi burjuva güçler, bu kez kıta genelinde Chavez karşıtı gerici bir rüzgar estirmeye çalışıyorlar. Bu amaçla Venezüella başta olmak üzere kıtanın birkaç ülkesinde aynı gün Chavez karşıtı eylemler organize ettiler. Farklı ülkelerdeki gerici güçlerin aynı gün sokaklara salınması, eylemlerin CIA taşeronları tarafından planlandığı kanısını pekiştirdi.

Gösteri yapan gerici gruplar, “otoriter yönetimini daha da büyüttüğü” gerekçesiyle Chavez yönetimini hedef aldılar. Oysa otoriter yönetimden söz eden bu gruplar, Chavez yönetimini yıkmak için tezgahlanan CIA güdümlü darbenin baş destekçileriydi. Yani faşist darbeye destek verenler, emekçiler lehine icraatlar yaptığı için Chavez yönetimini “otoriter” olmakla suçluyorlar. Bu gerici burjuva zihniyete göre askeri darbe değil, emekçiler lehine kararlar alıp uygulayan Chavez yönetimi otoriterdir.

Ancak sokaklara çıkan Washington güdümündeki bu gerici güçleri “otoriter rejim” değil, Venezüellalı işçi ve emekçiler karşıladı. Karşı devrimcileri protesto eden emekçiler, bir kez daha Chavez yönetimini desteklediklerini ortaya koydular. Bu eylemlerde çıkarları zıt olan iki sınıf, aynı gün sokaklara çıkarak birbirine meydan okudu.

Eyleme geçen gerici güçlerin sırtlarını emperyalist ABD rejimine dayadıkları açık ancak harekete geçmelerinin tek nedeni bu değil. Bunun kadar önemli olan bir diğer etken, kendi sınıf çıkarlarının, sahip oldukları ayrıcalıkların zedelenmesidir. ABD emperyalizmi ile Venezüella burjuvazisinin çıkarları Chavez yönetimi karşıtlığında çakışmaktadır.

ABD'nin, Latin Amerika'daki kontra üssü Kolombiya rejimiyle yeni askeri üsler açmak için anlaşmaya imza atmasının hemen ardından Venezüella'daki karşı-devrimci güçlerin sokaklara salınması bir tesadüf değil. Zira bu uğursuz anlaşmaya en sert tepki Chavez'den gelmişti.

Kıtadaki diğer gerici odakların da aynı gün eyleme geçmesi, organizasyonda Washington'daki savaş baronlarının belirleyici rolü hakkında tartışmaya yer bırakmamıştır.

Bu arada ABD ile tetikçilerinin karşı-devrimci hazırlıklarını yakından izleyen Bolivarcı yönetim de kendi önlemlerini geliştiriyor. Dış politikada ABD'nin egemenliğinde yeni gedikler açmak için çaba harcayan Chavez, çıktığı kapsamlı gezide Cezayir, Libya, Suriye, İran, Rusya, Belarusya gibi ülkeleri ziyaret etti.

Şam ziyaretinde Suriye lideri Beşar Esad ile ortak basın toplantısı düzenleyen Chavez, siyonist İsrail rejimini sert sözlerle eleştirdiği konuşmasında şunları söyledi: “Dünyayı, bir tarafın diğer tarafı hegemonyası altına aldığı tek taraflı kutupluluğun yerine, herkes için yer bulunan çok kutupluluğa bırakma zamanı geldi. Çünkü bizler özgürüz ve kendi kaderimizi belirleyebiliriz. Biz, tüm dillerin, dinlerin

ve hislerin olduğu, uygarlıklar arası çatışmanın yerine uygarlıklar arası diyalogun bulunduğu bir dünya istiyoruz.”

Chavez ABD hegemonyasında yeni gedikler açmaya çalışırken, Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi'ne (PSUV) bağlı Sosyalist İşçi Cephesi ise, mahalle temelinde örgütlenen işçi çalışmasını güçlendirmek amacıyla “işçi devriyeleri” kurmaya hazırlanıyor.

Girişimle ilgili bir açıklamada bulunan Sosyalist İşçi Cephesi temsilcisi Orlando Castillo “*Tabandan örgütlenme ve işçilerin katılımı olmaksızın sosyalizmi inşa etmemiz mümkün değil*” dedi. Her mahallede 10-20 işçiden oluşan yerel işçi birimleri kurulacağını, Sosyalist İşçi Cephesi üyesi 2.5 milyon işçinin katılımıyla onbinlerce yerel birim oluşturmayı hedeflediklerini belirtti.

Yerel işçi birimlerinin eleştirel medya okumaları, işçi sınıfı hakları, sosyalizm ve devrimci yasalar üzerine tartışmalar gibi faaliyetler gerçekleştireceğini vurgulayan Castillo şunları ifade etti: “*Ulusal ve uluslararası oligarşinin Venezüella demokrasisine dönük saldırılarına ve imparatorluğun Latin Amerika'nın birliğini sabote etmeye dönük girişimlerine karşı harekete geçmek zorundayız.*”

Saldırgan ABD-Kolombiya ittifakına karşı “barış üsleri” kurmaya başlayan PSUV, öte yandan dünyadan sol partilerin katılacağı bir toplantı için de çağrıda bulundu. Ernesto Che Guevara'nın katledildiği tarih olan 8 Ekim'e atfen 6-9 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan toplantıda çeşitli atölye, panel ve tartışmaların yapılması, enternasyonal dayanışmaya ilişkin temel metinlerin hazırlanması hedefleniyor.

İlerici-devrimci güçlerin Latin Amerika'da estirdiği “sol dalga”ya karşı gerici/faşist bir karşı dalga estirmeye heveslenen ABD emperyalizmi, son aylarda dış göstermeye başladı. Honduras'taki faşist darbecilere verilen destek, kontralaşmış Kolombiya rejimi ile yapılan askeri üs anlaşması, Venezüella başta olmak üzere kıtanın diğer ülkelerindeki tetikçilerin sokaklara salınması... Tüm bunlar, Washington'daki savaş baronlarının Orta ve Latin Amerika halklarının neoliberalizme ve emperyalist saldırganlığa karşı biriken öfkesinden beslenen “sol dalga”yı kırma planının parçalarıdır.

20. yüzyılın ikinci yarısında kıta işçi ve emekçileri ile onları temsil eden devrimci akımları faşist cuntalarla ezen ABD emperyalizminin, aynı amacı güden yeni girişiminin kıta halklarının direnme iradesine çarpıp parçalanma olasılığı yüksektir.

Kolombiya'da katliamlar!

Kolombiya'da Gustavo Gómez ve Mauricio Antonio Monsalve Vásquez adlı iki sendikacı daha suikaste uğradı. Kolombiya'da 2009'un Ocak ayından itibaren suikaste uğrayan sendikacı sayısı 27'ye yükseldi.

21 Ağustos günü, “kimliği belirsiz” kişiler Nestlé-Comestibles la Rosa S.A. işçisi ve Sinaltrainal Sendikası üyesi Gustavo Gómez'i evinde katletti.

Gómez'in katledildiği günlerde, Sinaltrainal Sendikası, Nestlé yönetimiyle talepleriyle ilgili bir görüşme yapacaktı.

Bir öğretmen olan Mauricio Antonio Monsalve ise 10 gün önce kayboldu. Cesedi yanmış bir biçimde Santa Lucía'da bulundu.

Bu yıl Sinaltrainal sendika üyesi 12 Nestlé işçisi ve 6'sı sendika üyesi 13 öğretmen katledildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Kolombiya Başkanı Uribe'den acil olarak olayın soruşturulmasını, cinayetlerin sorumlularının yargılanmasını ve sendikacıların yaşam güvenliğini sağlamak için önlemler alınmasını istedi.

6-7 Eylül olayları...

Kontr-gerillanın kirli savaş tarihinden karanlık bir sayfa!

6-7 Eylül olaylarının Kıbrıs dolayısıyla çıktığı yerleşik bir kanıdır. Fakat bu yerleşmiş kanı, gerçekliğin yalnızca küçük bir parçasıdır ve bu iğrenç provokasyon yakın tarihi anlamak açısından anahtar rolü görebilecek önemdedir. 6-7 Eylül'ün gerçekliğini anlamak, o dönemin somutunda Türk burjuvazisinin düzen ve devlet gerçekliğini, emperyalizmle ilişkilerini ve Kıbrıs sorunundaki tutumunun arka planını anlamak demektir.

Adım adım örgütlenen planlı saldırılar

1955'te yaşanan olaylar esasta iki ilde meydana gelmiştir, İstanbul ve İzmir. İstanbul'da yaşanan olayların fitili, (sahibi o zamanki adı MAH olan MİT'in hizmetinde çalışan) İstanbul Ekspres gazetesi tarafından ateşlendi. Fakat geçmeden belirtelim, olayların zemini bir bütün olarak dönemin mehmetchik basını tarafından (özellikle Cumhuriyet, Tercüman, Hürriyet ve Yeni Sabah) önceden hazırlanmıştır. Yarattılan Rum karşıtı hava bilinçli olarak sokaklara da yansıtılmıştır. Olayların bir tek zamanı bilinmemektedir. Patlayacak bombanın fitili 6 Eylül tarihli İstanbul Ekspres'in 2. baskısına ateşlenir. Bu gazete normalde 20-30 bin basmaktadır, ancak bu sefer 290 bin basmıştır. Sonradan ifade edilenlere göre, bu miktarda bir baskı o dönemin teknikleriyle birkaç günde gerçekleştirilebilirdi. Bu bilgilerin sonucu olarak "2. baskı"nın daha önceden hazırlandığı sonucuna varabiliriz.

Gazetenin manşet haberi Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalandığıdır. Kıbrıs bahanesiyle tansiyonun doruğa çıkarıldığı, İngiltere'nin daveti, Türkiye ve Yunanistan'ın katılımıyla gerçekleşen Kıbrıs Konferansı'nın devam ettiği bir zamanda, böyle bir haber bardağı taşımaya aday bir damla niteliğindedir. Manşetin altında ise yine istihbarat örgütünün içinde yuvalandığı iki örgütün yetkililerinin tehdit içeren açıklamaları vardır. Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin (KTC) Milli Amele Teşkilatı (MAH) Genel Sekreteri Kamil Önal, "Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalı ödeteceğiz... Ödeteceğimizi söylemekte artık bir mahsur görmüyoruz" derken, İstanbul Yüksek Okul Talebeleri Birliği (İYOTB) Başkanı Bahaettin Erton ise, Atatürk'ün evini "tahrip etme küstahlığında bulunanlara gerekli cevabı vermekte bir an gecikmeyecek"lerini söylemektedir.

Bombalama olayı elbette tümüyle bir kontrgerilla provokasyonudur. Bombalanan ev Türk Konsolosluk ile aynı bahçededir. Bombalar Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından götürülmüştür. Sonradan MİT'te çalışacak ve Nevşehir Valisi yapılacak olan Oktay Engin'in azmettirmesi ile, konsolosluk hizmetlisi Hasan Uçar tarafından bombalar eve konulmuştur.

Gazetenin yaygın dağıtımı sonrasında, KTC ve İYOTB tarafından Taksim'de miting yapılır. Miting sonrasında yağma ve vahşet başlar. İlk Rumlar'a ait mekanların cam ve çerçevelerinin indirilmesiyle başlanır.

Muhtarlardan alınan bilgiler ışığında Rumlar'a ait mekanların duvarları önceden kırmızı haçlarla işaretlenmiştir. İstanbul'un 52 ayrı yerinde aynı anda yangın çıkarılmıştır. Olaylar için şehir dışından adam

getirilmişdir. Adam getirilen şehirlerden biri Eskişehir'dir. Olaylarda kullanılan tahrip aletleri de tek tiptir. Kamyonlarla "vatan evlatları"nın hizmetine sunulan sopa, balta, kazma gibi aletler tek tiptir. Camilerde birbirine benzeyen vaazlarla cemaat Rumlar'a karşı kıskırtılmıştır.

Yine dönemin gazetelerinden öğrendiğimize göre, kolluk güçleri öncesinde Rumlar'ın yoğun olarak yaşadığı semtlerde, kilise vb. yerlerde yoğun güvenlik önlemleri almıştır. Fakat olaylar sırasında müdahalede bulunmazlar. Ordunun tankları gösteriler sırasında kürsü görevi görür. Polis ise yardım isteyenlere alaylı cevaplar verir. Üniformalı polisler yağmaya bizzat katılmıştır. Katılmadıkları yerde ise ya yol gösterici olurlar ya da sessiz kalırlar.

Olayların İstanbul'daki bilançosu genellikle şöyle ifade edilmektedir: 3 ölü, 30 yaralı, 200'e yakın tecavüz vakası, 74 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır, 3584'ü Rumlar'a ait olmak üzere 5583 işyeri ve ev yağmalanmış, yakılmış, yıkılmıştır.

İzmir'de yaşananlar İstanbul'a göre çok küçük çaptadır. 8 Eylül tarihli Hürriyet gazetesi İzmir'de yaşananların bilançosunu şöyle verir: 14 ev, 6 dükkan, 1 pansiyon, Yunan Konsolosluk, Katolik Kilisesi, İngiliz Kültür evi yakılmıştır. Dönemin İzmir gazeteleri ise 7 kişinin ağır, 50 kişinin hafif yaralı olduğunu yazar.

"6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi..."

Olayların hemen sonrasında basın yaşananları "milli galeyana", "duygusal halk tepkisi" gibi ifadelerle göklere çıkarır. Fakat aradan bir gün bile geçmeden basının bu tavrı tersine döner. Olaylar bu sefer "çapulcu yağması" ve "olaylarda komünist parmağı" şeklinde nitelenir. Bunun nedenini anlamak için 1960 yılında görülen Yassıda davası duruşma tutanaklarına bakmamız gerekiyor. Tutanaklarda dönemin Başbakan Yardımcısı Fuat Köprülü, bu aklı o sırada "tesadüf"en Türkiye'de bulunan CIA şefi A. Dulles'in kendilerine verdiğini söyler.

Olaylardan sonra İstanbul ve İzmir'de örfi idare (olağanüstü hal) ilan edilir.

Olaylar sonrasında İstanbul'da 6 bin kişi, İzmir'de 424 kişi gözaltına alınır. Fakat İzmir'de 9, İstanbul'da

sınırlı sayıda kişi yağma ve çapulculuk suçundan cezalandırılmıştır.

Olaylar Aziz Nesin'in de aralarında bulunduğu 45 kişilik listede yer alanlara yıkılmaya çalışılır. Aceleyle gelen listede o tarihten önce ölmüş olanlar, olaylar sırasında askerde olanlar da vardır. Fakat olaylar sırasında İstanbul'da 5 adet uluslararası kongre olduğundan, kongreleri izlemeye gelen gazeteciler kanalı ile olaylar dünyada geniş yankı bulur. Aziz Nesin, bu sayede olayların sorumlusu olarak "ipten kurtulduklarını" söyler. Çünkü dönemin İstanbul Örfi İdare Komutanı N. Aknoz yargıçlarla yaptığı toplantılarda 45'likleri "salkım salkım" asılı görmek istediğini söylemektedir.

Olaylar CIA yönlendiriciliğinde kontr-gerilla tarafından örgütlenmiştir. Ordu, polis, istihbarat, muhalefet, basın, üniversite gibi düzenin temel kurumları, o zamanki ismi Seferberlik Tetkik Kurulu olan Özel Harp Dairesi'nin komutasında olaylarda yer almıştır.

Özel Harpçi general Sabri Yirmibeşoğlu, '90'lı yıllarda gazeteci Fatih Güllapoğlu'yla yaptığı bir röportajda açıkça, "6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı." demekte bir sakınca görmemiştir.

İHD: "6-7 Eylül utançtır!"

İHD İstanbul Şubesi, 6-7 Eylül olaylarının 54. yıldönümü vesilesiyle Galatasaray Lisesi önünde 7 Eylül günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

"6-7 Eylül utançtır bir daha yaşanmasın! / İHD İstanbul Şubesi" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri gerçekleştirdi.

Yoleri, yaşanan utanç olaylarının tekrarlanmaması için ırkçılığa, şovenizme, nefret söyleminin her türlüüne karşı mücadele edilmesini zorunluluk olarak gördüklerini belirtti. "6-7 Eylül 1955 olayları utançtır! Bir daha yaşanmasın!" diyen Yoleri, sözlerine şöyle devam etti:

"Her türlü utanç olaylarında olması gerektiği gibi 6-7 Eylül olayları ile ilgili olarak geçmişimizle yüzleşmenin yanında, mağdurlarından özür dilenmesini bir adım olarak görüyor, devlet yetkililerini özür dilemeye ve toplumu, ırkçı ve saldırgan yönlendirmeler karşısında vicdanı ve aklı ile hareket ederek bu yönlendirmeleri boşa çıkarmaya çağırıyoruz."

Diyarbakır zindanı üzerine yapılan tartışmalar hakkında birkaç söz

M. Can Yüce

Bir bakanın Diyarbakır Zindanı'nın yıkılması veya okula dönüştürülmesi sözleri üzerine belli bir tartışma yapıldı, imza kampanyaları açıldı... Diyarbakır Zindanı üzerine bir tartışmanın yapılması, bu karanlık tarihsel kesitin yeniden gözler önüne serilmesi önemlidir. Ancak bu tartışmaların eksik ve tek boyutlu olduğunu vurgulamamız gerekir. Diyarbakır vahşeti ve direnişini doğrudan yaşayan biri olarak bu anılan eksiklik ve tek boyutluluğu ortaya koymak tarihsel bir sorumluluk olmaktadır.

Sorulması gereken bazı sorular var: **Diyarbakır'da neler yaşandı? Nasıl yaşandı, bunun aşamaları?** Bu soruların yanıtı belli ölçüde verilmiş, son tartışma sürecinde de bu soruların yanıtlarına dokunulmaktadır. Bu, "Diyarbakır'da insanlık dışı bir vahşetin yaşandığı, bunun da 12 Eylül rejiminin dizginsiz bir uygulaması olduğu" biçiminde özetlenir. Özellikle liberal ve düzen içi sol kesimlerin yanıtı bu özetin ötesine geçmez. Temel soru ise genellikle es geçilir. O da şudur:

Bu vahşetin nedeni nedir, nedenleri nelerdir?

Bu sorunun yanıtı, kaçınılmaz olarak 12 Eylül faşizminin TC'nin kuruluş felsefesi, Kürdistan politikası ile doğrudan ilişkisinin açıklanmasına götürür. TC'nin özü ile onun o tarihsel koşullarındaki ifadesi olan 12 Eylül faşizminin Kürdistan politikası ortaya konulmadan Diyarbakır vahşetinin özü, temel nedenleri, stratejik hedefleri kavranamaz. Dahası bu kavrayış eksikliği sağlıklı ve doğru tavır geliştirmeyi de olanaksız hale getirir.

Sadece işkencelerden söz etmek, bunun ayrıntılı dökümünü ortaya koymak, bir yönüyle anlamlı olmakla birlikte, bunun hangi politik hedeflerin ürünü olduğunu es geçmek, aslında Diyarbakır gerçeğini saptırmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Bu da bilinç saptırma çabasıdır. Hafıza yıkama ile bu yaklaşım arasında önemli bir bağ olduğunu vurgulamak durumundayız. Diyarbakır vahşetinin nedenleri nelerdir sorununun yanıtına geleceğiz. Ancak buna geçmeden temel bir sorumuz daha var, onu da ortaya koymamız gerekir.

Diyarbakır, sadece bir vahşet, gadre uğramış tutsakların trajik, dramatik, iç acıtan öykülerinin bir toplamı mı?

Diyarbakır sadece bu mu?

Ne yazık, Diyarbakır Zindanı ile ilgili yapılan açıklamaların, anlatılan öykülerin genel çerçevesi bunu aşmamaktadır. Bunun da bilinçli bir saptırma olduğunu düşünüyoruz.

Diyarbakır zindanı aynı zamanda bir direnişler destanıdır!

Bu direnişler destanı olmasaydı, bu vahşetin bu düzeyde deşifre edilmesi, on yıllar sonra bile tüm güncelliği ile yüreklerde ve bilinçlerde canlılığını koruması mümkün olabilir miydi?

Direnişler ve buna yön veren temel düşünce ve politik hedefleri ortaya koymadan Diyarbakır'ı anlamak ve bunu doğru bir bilinçle dönüştürmek mümkün olabilir mi?

Bu soruların yanıtları geniş bir tartışmayı gerektiriyor. Bu konuyla ilgili **12 Eylül sömürgeci-faşist rejimine karşı DİYARBAKIR ZINDAN DİRENİŞİ –Direniş eylemleri, anlamı ve sonuçları-, Weşanên Sexwebûn, Ocak 1991** adlı kitabımıza bakılabilir. Bu yazımızda bu sorulara kısa yanıtlar

vermekle yetineceğiz. Kısaca ve özetle:

"Bugün herkesin bildiği gibi, Diyarbakır zindanlarında eşine ender rastlanan bir vahşet, bir kıyım, barbarca bir zulüm uygulandı. İşkencenin, insanlık dışı uygulamaların her türünün denendiği bu alanda, her dürüst insan, demokrat ve ilerici her çevre şu soruyu kendisine sormalıdır: Neden, niçin, niye bunca vahşet ve barbarca uygulama Diyarbakır'da gerçekleştirildi? Bunca vahşetin altında yatan temeller nelerdir? Hangi ideoloji ve politikadan kaynağını aldı? Evet, bu sorular çok önemlidir. Süreci ve bunun temel öğelerini ve özelliklerini algılamada esas çıkış noktasıdır.

Esas sorumuzu başka sorularla da geliştirebilir, daha anlaşılır kılabiliriz. Söyle: Vahşet düzeyindeki işkence, insan kişiliğinin, onurunun ve temel haklarının pervasızca ayaklar altına alınışı olayını birkaç hasta ruhlu işkencecinin kendini tatmini gibi şiğ ve saptırılmış bir bakışla mı ele alacağız? Bunca vahşeti, salt bir kinin, öfkenin ve intikam duygularının bir ürünü olarak mı göreceğiz? Ya da bu, cuntanın, kendi korkunçluğunu ve otoritesini kabul ettirmenin geçici bir göstergesi mi oluyor? Yahut vahşetin temel nedenleri mi var, daha kapsamlı, derin ve uzun vadeli hesapların, politikaların pratikte ifade edilişi midir?

Diyarbakır zindanlarında uygulanan vahşetin temelli, uzun vadeli ve kapsamlı bir amacı vardı. Vahşet, işkence, şiddet hareketleri bir politikanın pratik araçlarıydı. Yoksa keyif için, sadist duyguların tatmini için, salt kin, öfke ve intikam duygularının doyurulması için, geçici, güncel korkutuculuğunu ve karşı-devrimci otoritesini hissettirmek için, cunta, bunca kaba, çağdışı, insanlık dışı vahşeti sergilemedi. (...)

Diyarbakır vahşeti, yerel yöneticilerin, yerel kurumların başı altından çıkan bir durum da değildir. Vahşetin, onun üzerinde temellendiği Diyarbakır zindan politikasının baş mimarı faşist cuntanın kendisidir. Hem de uzmanlarına, psikolog, doktor, siyasetçi, işkenceci vb. işin uzmanına hazırlanmış, CIA ve Pentagon'un deneylerinden, akıl hocalığından yararlanılarak kotarılmış bir politika. (...)

Faşist Türk sömürgeciliği, ülke çapında terör estiriyordu, bu vahşetiyle halk kitlelerinde korku, sinme, panik ve pasifikasyonu gerçekleştirmek, egemen kalmak istiyordu. Ve ulusal imha bu temel üzerinde yeniden tüm boyutlarıyla geliştirilebilirdi. PKK geri çekilme taktiğine yönelmişti, ulusal direniş anlamında bir engel yoktu. Ama bir engel vardı. Bu politikalarının önünde, çok ciddi bir engel vardı: Zindandaki PKK tutsakları ve onların DİRENİŞÇİLİĞİ. PKK savaş tutsakları teslim alınıp davalarına, geçmişlerine, halkına ve insanlıklarına karşı ihaneti gerçekleştirilmeden, pasifikasyonun, tepkisizliğin, korkunun ve bu temelde ulusal imhanın nihai sonuçlarına vardırılması olanaksızdı. Halkımızın kurtuluş umudu zindanlarda yaşıyordu, yaşatılıyordu. O halde öncelikle Kürt halkı üzerindeki imha hesapları ancak bu umudun söndürülmesiyle, zindanların kıyutluklarına gömülmesiyle mümkündü. Bu önlerine dikilen engel acilen aşılmalıydı, hem de çok kısa sürede, tam bir yıldırım hareketiyle ezilmeli ve bu ezilme ihanetle tamamlanmalı, bir dava, ulusal kurtuluş davası böylece bitirilmeliydi. Kısacası, faşist

Diyarbakır zindanı aynı zamanda bir direnişler destanıdır!

Bu direnişler destanı olmasaydı, bu vahşetin bu düzeyde deşifre edilmesi, on yıllar sonra bile tüm güncelliği ile yüreklerde ve bilinçlerde canlılığını koruması mümkün olabilir miydi?

Direnişler ve buna yön veren temel düşünce ve politik hedefleri ortaya koymadan Diyarbakır'ı anlamak ve bunu doğru bir bilinçle dönüştürmek mümkün olabilir mi?

cuntanın PKK ve Kürdistan politikasının tam anlamıyla ve eksiksiz gerçekleşmesi, öncelikle PKK savaş tutsaklarının ideolojik-politik ezilmesinden, tasfiyesinden geçirdi. O bakımdan diyoruz ki, TC'nin Diyarbakır zindan politikası, genel Kürdistan ve PKK politikasının somut, özgül ve yoğunlaşmış-katmerleştirilmiş bir ifadesi ve biçimidir. Diyarbakır gerçeği bu olgu ışığında açıklanabilir, çözümlenebilir." (Mehmet Can Yüce, 12 Eylül sömürgeci-faşist rejimine karşı DİYARBAKIR ZINDAN DİRENİŞİ – Direniş eylemleri, anlamı ve sonuçları-, Sayfa: 21-25, Weşanên Sexwebûn, Ocak 1991)

12 Eylül faşizmi, TC'nin özü, onun yeniden yapılandırılmasıdır. Bu, en somut ifadesini 1982 Anayasası'nda bulur. "Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" resmi çizgisi, bu Anayasa'nın her maddesine sindiği gibi, en az 16 kez tekrarlanmıştır. İşte Diyarbakır vahşeti, TC'nin özü ve kuruluş-varoluş felsefesi olan 12 Eylül faşizminin Kürdistan stratejisinin en somut ve yoğun ifadesinden başka bir şey değildir. Bu gerçeği es geçen her açıklama, açılan her kampanya, arkasındaki niyet ne olursa olsun, bir tarihsel gerçeği ve bilinçleri çarpıtma hareketinden başka bir şey değildir!

Tekrar pahasına da olsa başka bir nokta daha: Diyarbakır, salt bir vahşet değildir, aynı zamanda, bir direnişler destanıdır. Ulusal kurtuluş düşüncesini zindanların karanlıklarına gömmek isteyen 12 Eylül faşizminin bu vahşi politikasını boşa çıkaran ve bu düşüncüyü milyonların ruhuna, bilincine ve tarihsel eylemine dönüştürmede bu direnişlerin rolü yaşamsal önemdedir!

Diyarbakır zindanı hakkında söz söylerken, bu konuda herhangi bir tavır geliştirirken, mutlaka direnişlere vurgu yapmak gerekir. Yoksa yapılacak açıklamanın, geliştirilecek tavrıların altı boş kalmaya mahkûmdur!

Kuşkusuz Diyarbakır Zindan tarihini, bilincini, belleğini anıtsal kurumlarla simgeleştirmek ve bunu kuşaktan kuşağa aktarıcı araçlar geliştirmek çok önemlidir; bu hedefler için mutlaka gerekli her türlü mücadele verilmelidir. Ancak bunun tarihsel özüne uygun olması çok daha önemli ve belirleyicidir. Bu da Diyarbakır'ın direnişlerini aslına uygun ortaya koymakla mümkündür!

ESP'ye yönelik devlet terörü protesto edildi

Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP) ve ESP çizgisindeki kurumlara yönelik 8 Eylül sabahı yapılan baskın ve gözaltı terörü 9 Eylül Çarşamba günü İstanbul ve Eskişehir'de gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

İstanbul'da basın açıklaması

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen ve birçok ilerici devrimci kurumun destek verdiği eylemde gözaltılar serbest bırakılıncaya kadar eylemlerin süreceği duyuruldu.

“Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz. 15. yılında umut dimdik ayakta bize gücünüz yetmez / ESP” pankartının açıldığı eylemde, polis terörüne maruz kalan kurumlar adına birer konuşma yapıldı. Yapılan konuşmalarda, “Işık Kutlu'nun cenazesine katılmak” gerekçesiyle yapılan baskınlara karşı “Işık'ın cenazesine katılmak suçsa, bu suçu hepimiz işledik, arkasındayız” denildi.

ESP adına basın açıklamasını okuyan Havalı Mengi; ESP temsilciliklerine, SGD bürolarına, Limter-İş Genel Sekreteri Kamber Saygılı ve BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman'ın evlerine yapılan baskınlarla onlarca sosyalistin gözaltına alındığı bilgisini verdi.

“TMY iptal edilsin!”, “Gözaltılar tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kavganın ışığı sönmeyecek!” sloganlarının atıldığı eylemde 8 Eylül sabahı yapılan baskınlarda iki çalışanı gözaltına alınan Atılım gazetesi adına da basın açıklaması okundu.

Gazete adına yapılan açıklamada TMY terörü teşhir edilirken Atılım gazetesi çalışanları Tuncay Mat ve Çağdaş Küçükbattal'ın evlerinin polis tarafından uzun namlulu silahlarla basıldığı söylendi. “Demokratik açılım” bu mu?” diye soruldu.

Eylemde BEKSAV, Limter-İş, SGD, EKD adına yapılan konuşmalarda gözaltıların serbest bırakılması istendi. “Kutsiyi Bozoklar”ın cenazesine katılmak suçsa hepimiz bu suçu işledik, kendimizi ihbar ediyoruz” dendi.

Açıklamaya DTP, İHD, EHP, KESK şubeler platformu, Halkevleri, NHKM, Genç-Sen, DHF, TÜM-İGD, Kaldıraç, Köz, BDSP, TDGP, PDD ve gözaltında olanların aileleri katıldı.

Eskişehir'de eylem

Eskişehir'de Adalar Migros önünde bir araya gelen ESP'liler ve devrimci-demokrat güçler ESP'ye yapılan eşzamanlı baskınları protesto etti. “Bize gücünüz yetmez, Biz kazanacağız” pankartının açıldığı eylemde siyasi polisin yeni bir cadı avı başlattığına dikkat çekildi.

Açıklamanın devamında “Umutlu, coşkulu bir başlangıca yürüyen ESP'nin gücü karşısında bu saldırılarımız vız gelir. Omuz başımızdaki devrimci dostlarımızla, bizi yalnız bırakmayan demokratik güçlerle, aydınlar ve sanatçılarla 12 Eylül karanlığının üzerine yürümeye devam edeceğiz. 12 Eylül'de Harbiye'de binler olup sesimizi birleştireceğiz” denildi.

Açıklamaya BDSP, DPG, DHF, EHP, Eskişehir Gençlik Derneği, Mücadele Birliği, SDP, DİSK, İHD destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Eskişehir

Bursa Tuncelililer Derneği'nden açlık grevi

Bursa Tuncelililer Derneği, Munzur üzerine kurulması planlanan barajların yaratacağı tahribata karşı 5 Eylül günü açlık grevine başladı.

Dernek binası önünde yapılan basın açıklamasında, Dersim tarihi ve kültürünü korumak için mücadele edileceği ifade edildi ve şunlar söylendi: “Yüzyıllar boyu tarihimiz ve kültürümüzün yeşerdiği bu toprakların üzerinde barajlar kurularak yok edilmesine, doğamızın tahrip edilmesine asla izin vermeyeceğiz.”

“Munzur'da barajlara, koruculuğa ve doğa katliamlarına karşı açlık grevindeyiz!” yazılı pankartın açıldığı açıklamaya 50 kişi katıldı.

Açıklamanın ardından birinci ekip dernek binasında açlık grevine başladı. Bir hafta sonra açlık grevi Gemlik Tuncelililer Derneği'nde devam edecek.

Kızıl Bayrak / Bursa

“Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!”

Davutpaşa'da yaşanan patlamada hayatını kaybeden ve yaralananların yakınları, sorumluların yargılanması için gerçekleştirdikleri eylemlerine 5 Eylül günü de devam ettiler.

Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirilen eylemlerin 11. haftasında “Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını Davutpaşa'da hayatını kaybeden Ömer Boyraz'ın babası Mehmet Boyraz gerçekleştirdi. Boyraz açıklamada, patlamanın üzerinden 21 ay geçmesine rağmen ceza davasının halen açılmadığı belirtti ve “Çeşitli kamu kurumları ve yetkilileri, yetkilerini yargılama yapılmasını diye kullanıyorlar” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Stajyer avukatlardan yürüyüş!

Stajyer Avukatlar İnisiyatifi, stajyer avukatların sorunlarını ve taleplerini haykırmak için 5 Eylül günü bir eylem gerçekleştirdi. Stajyer avukatlar, hukukun piyasalaştırılmasına ve avukatların sömürülmesine izin vermeyeceklerini belirtirken, sorunlarına kulak tıkayan Baro'yu da göreve çağırdılar.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen stajyer avukatlar sloganlarla ve “Stajyer avukat sömürüsüne son! / Stajyer Avukatlar İnisiyatifi” pankartı ile İstanbul Barosu'na doğru yürüyüşe geçtiler ve burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Ceren Tuğlu, staj döneminde yaşanan sorunları avukatlık mesleğinin sorunlarından ve yaşanan dönüşüm sürecinden bağımsız olarak görmediklerini belirtti. Avukatlık sınavı, uzlaştırma, zorunlu hukuki sorumluluk sigortası gibi uygulamaların devreye sokularak, mesleği sadece parası olanların yapabileceği bir alana dönüştürülmek istendiğini vurguladı. Türkiye Barolar Birliği'nin seslerini duymamak için kulaklarını tıkadığını belirten Tuğlu, Baro'nun genel kurulunda avukatların sorunlarının konuşulmasına dahi izin vermediklerini ifade etti ve Ekim ayı içerisinde meclise yönelik imza kampanyasını sonlandırarak, stajyer avukatların sorunlarının çözülmesi için meclise yürüyeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alevilerden oturma eylemi!

PSAKD İstanbul Şubeleri ve Alevi Bektaşî Federasyonu, zorunlu din dersinin kaldırılması ve yargı kararlarının uygulanması için başlattığı oturma eylemine devam ediyor.

6 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen Aleviler, “Zorunlu din dersleri kaldırılmalı! Yargı kararı uygulansın! / PSAKD İstanbul Şubeleri, ABF” pankartı taşıdılar.

Eylemde Alevi Bektaşî Gençlik Platformu basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, zorunlu din dersleri uygulamasının bir insan hakları ihlali olduğu ve eğitim hakkına, din ve vicdan özgürlüğüne aykırı olduğu belirtilerek, AKP'ye, AİHM ve Danıştay kararlarını uygulama çağrısı yapıldı. Açıklama şu çağrıyla sona erdi:

“Siyasi iktidar üç maymunu oynamaya devam ettiği sürece eylemlerimiz ve hak alma mücadelemiz demokratik ve meşru zeminlerde daha da kitleselleşerek, büyüyerek yurdun dört bir yanına yaygınlaşacaktır. Alevi gençleri olarak her türlü dayatmacı ve inkarcı uygulamaya karşı olduğumuzu bildirerek, demokrat, aydın, çağdaş düşünceden yana herkesi haklı taleplerimize desteğe çağırıyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Esenyurt İLGP faaliyetlerinden...

Yaz dönemi çalışmalarımızın ardından Esenyurt İLGP olarak okulların açılmasına kısa bir zaman kala faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Kayıt döneminde istenen "kayıt parası" ile ve okula araç-gereç almak için talep edilen paralara karşı etkin bir çalışma yürütüyoruz.

Bölgemizdeki okulların çevrelerinde "Kayıt paraları yasal değildir, ödemeyelim!", "Kayıt paralarına karşı mücadeleyi yükseltelim!" şiarlı afişleri kullandık. Ayrıca "Ne ticarethane ne hapishane eşit özgür lise!", "Kayıt paraları yasal değildir, ödemeyelim!" İLGP imzalı yazılımlar yaptık.

Düzeni ve eğitim sistemini teşhir eden faaliyetimiz devam edecek.

Esenyurt İLGP

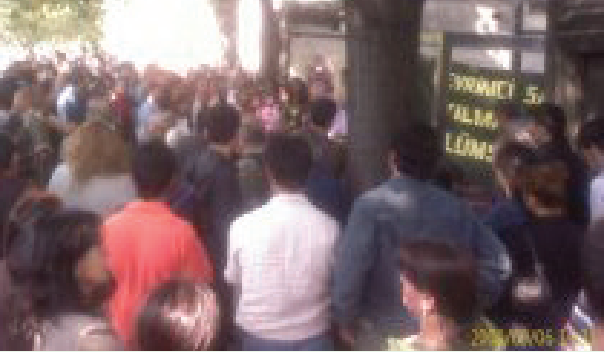
Paris'te Yılmaz Güney anması

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney ölümünün 25. yılında mezarı başında anıldı.

6 Eylül günü Paris Pere Lachaise mezarlığında gerçekleştirilen anma, devrimci sanatçı Yılmaz Güney ile devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından ortak metin okundu. Gerçekleştirilen şiir dinletisinin yanısıra hep birlikte marş ve türküler söylendi.

ACTİT, AKKKM, ASAF, ATİK Paris, BİR-KAR, FDHF ve Yaşanacak Dünya'nın düzenlediği anmaya 200'ün üzerinde kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Paris

BDSP'li devrimci tutsaklara saldırı

Mamak Kültür-Sanat Festivali'nin hemen ardından "TKİP faaliyeti yürütmek ve propagandasını yapmak" gerekçesiyle gözaltına alınarak tutuklanan üç BDSP'li devrimciye yönelik saldırılar tecrit uygulaması ile devam ediyor.

Dört kişilik bir hücrede tutulmakta olan devrimci tutsaklardan Evrim Erdoğan, henüz öğrenilmeyen bir nedenle bir haftalık hücre cezası verilerek hücreye konuldu. Sindirmeyi ve teslim almayı hedefleyen bu saldırı da diğerleri gibi boşa çıkarılacaktır.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Devrimci basın susturulamaz!"

Devrimci-sosyalist gazete ve dergiler, İşçi-Köylü gazetesi Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin'in serbest bırakılması talebiyle 5 Eylül akşamı Taksim Tramvay Durağı'ndaydılar.

Kızıl Bayrak, Devrimci Hareket, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi, Atılım, Proleterce Devrimci Duruş'un imzacısı olduğu eylem "Devrimci basın susturulamaz!" pankartının açılmasıyla başladı. Basın açıklamasına geçilmeden önce Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay ve Suzan Zengin'in eşi Bekir Zengin söz aldılar.

Açıklamada, kriz ve sosyal yıkım saldırıları eşliğinde devam eden saldırıların yanısıra Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının sürdürüğüne değinildi. Bu yaşananlara sessiz kalmayan devrimci-sosyalist basına yönelik saldırıların işçi ve emekçilere gerçekleri anlatmanın önüne geçmek amaçlı devreye sokulduğu belirtildi.

Son haftalarda Ankara Kızıl Bayrak muhabiri Eda Ünalın'ın hukuksuz bir biçimde gözaltına alınarak tutuklanması, Günlük gazetesi ve Yürüyüş dergisinin bir ay süreyle kapatılması ve birçok kitap hakkında çıkan toplatma kararlarına tutuklamaların ardından son olarak İşçi-Köylü gazetesi Kartal büro çalışanı Suzan Zengin'in tutuklandığı ifade edildi.

Eyleme Alınteri, TÖP, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, Ahali, ESP ve Tekstil-Sen de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devletin sansür terörü devam ediyor...

Sermaye devletinin sansür mekanizması çalışmaya devam ediyor. Son olarak Eksen Yayıncılık'tan çıkan "Parti Değerlendirmeleri-4" adını taşıyan kitap İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı.

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) propagandasına yönelik yayın yaptığı iddiasında

bulunan mahkeme kararında, kitabın tüm nüshalarına el konularak dağıtım ve satışının yasaklandığı belirtildi.

Devletin devrimci yayınlara yönelik baskı ve sansürünün yeni örneği olan bu mahkeme kararı, komünistlerin sesinin yükselmesine engel olamayacaktır.

Adana Demirspor-Livorno maçında devrimcilere polis saldırısı!

İtalya'nın ünlü işçi takımı Livorno'nun 4 Eylül'de demiryolu işçilerinin takımı olarak bilinen Adana Demirspor ile yaptığı özel maçta pankart açan Halk Cephesi ve Ekim Gençliği'ne polis saldırdı.

Maçın yapılacağı günden önce birçok devrimci-demokrat kurum tarafından hazırlık yapılmıştı. Bir dizi kurum stada flamaları ve pankartlarıyla geldi. Maç öncesinde devrimci marşlar söylenirken stad önünde sloganlar hep birlikte haykırıldı.

Maçın başında ilk gerginlik "Güler Zere'ye özgürlük!" imzalı pankart nedeniyle yaşandı. Polisin yönlendirmesiyle yapılan pankartın indirilmesi dayatması ortak bir tutumla boşa düşürüldü. Maçın başlamasının ardından pankart açan Ekim Gençliği de bir süre sonra özel güvenliklerin "pankartı

indirin' dayatmasıyla karşılaştı.

Bu dayatma da Halk Cephesi ve Ekim Gençliği tarafından reddedildi. Bu süre boyunca ortak sloganlar hep birlikte atıldı.

Maçın ikinci yarısında bu kez daha kalabalık gelen özel güvenlikler doğrudan pankartları almaya çalışınca arbede çıktı ve güvenlikler püskürtüldü. Bunun üzerine devreye giren çevik kuvvet Halk Cephesi ve Ekim Gençliği pankartlarına saldırdı.

Bu saldırı karşısında tutum alan ülkenin farklı yerlerinden gelmiş Livorno taraftarları da saldırıdan paylarına düşeni aldılar. Polisin cop ve biber gaz kullandığı vahşi saldırıda üç kişi gözaltına alınırken, aralarında yoldaşlarımızın da bulunduğu birçok kişi yaralandı.

Adana Ekim Gençliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

12 Eylül düzeni sürüyor!..

hak sömürü kölelik
gaspları baskı yasaları
işkence emperyalizme uşaklık

**Amerikancı faşist darbenin
hesabını emekçiler
soracak!**

